Literary – Văn Chương

Nguyễn Quản Bá Hồng*

Ngày 25 tháng 11 năm 2024

Tóm tắt nội dung

This text is a part of the series *Some Topics in Advanced STEM & Beyond*: URL: https://nqbh.github.io/advanced_STEM/.
Latest version:

• Literary - Văn Chương.

 $PDF: url: https://github.com/NQBH/advanced_STEM_beyond/blob/main/literary/NQBH_literary.pdf. \\ TeX: url: https://github.com/NQBH/advanced_STEM_beyond/blob/main/literary/NQBH_literary.tex. \\$

Mục lục

1	Wil	<mark>kipedia</mark>	2
	1.1	Wikipedia/style guide	2
		1.1.1 Varieties	3
		1.1.2 Updating	3
	1.2	Wikipedia/English writing style	3
		1.2.1 Personal styles	4
		1.2.2 Proprietary styles	4
		1.2.3 Academic styles	4
	1.3	Wikipedia/rat race	4
		1.3.1 Etymology	4
		1.3.2 Historical usage	4
		1.3.3 Solutions	5
		1.3.4 Music	5
	1.4	Wikipedia/Town Mouse & Country Mouse	5
		1.4.1 Story	5
		1.4.2 Spread	6
		1.4.3 British variations	6
		1.4.4 Eastern analogies	6
		1.4.5 Later adaptations	6
	_		_
2		AN W. KERNIGHAN, P. J. PLAUGER. The Elements of Programming Style	6
	2.1	Wikipedia/The Elements of Programming Style	6
	~ ~	2.1.1 Lessons	6
	2.2	Software Quotes/P. J. Plauger	8
3	WIL	LLIAM STRUNK JR., E. B. WHITE. The Elements of Style	8
	3.1	Wikipedia/The Elements of Style	9
		3.1.1 Content	9
		3.1.2 Reception	9
	3.2	Elementary Rules of Usage	21
		3.2.1 Form the possessive singular of nouns by adding 's	21
		3.2.2 In a series of 3 or more terms with a single conjunction, use a comma after each term except the last	22
		3.2.3 Enclose parenthetic expressions between commas	22
		3.2.4 Place a comma before a conjunction introducing an independent clause	23
		3.2.5 Do not join independent clauses with a comma	23
		3.2.6 Do not break sentences in 2	24
		3.2.7 Use a colon after an independent clause to introduce a list of particulars, an appositive, an amplification,	
		or an illustrative quotation	24
		3.2.8 Use a dash to set off an abrupt break or interruption & to announce a long appositive or summary	25
		3.2.9 The number of the subject determines the number of the verb	25

^{*}A Scientist & Creative Artist Wannabe. E-mail: nguyenquanbahong@gmail.com. Bến Tre City, Việt Nam.

		3.2.10 Use the proper case of pronoun	26
		3.2.11 A participial phrase at the beginning of a sentence must refer to the grammatical subject	27
	3.3	Elementary Principles of Composition	27
		3.3.1 Choose a suitable design & hold to it	27
		3.3.2 Make the paragraph the unit of composition: 1 paragraph to each topic	27
		3.3.3 Use the active voice	28
			28
		·	
		3.3.5 Use definite, specific, concrete language.	29
		3.3.6 Omit needless words	30
		3.3.7 Avoid a succession of loose sentences	30
		3.3.8 Express coordinate ideas in similar form	30
		3.3.9 Keep related words together	31
		3.3.10 In summaries, keep to 1 tense.	32
		3.3.11 Place the emphatic words of a sentence at the end	33
	3.4	A Few Matters of Form	33
	3.5	Words & Expressions Commonly Misused	36
	3.6	An Approach to Style (With a List of Reminders)	49
	0.0	3.6.1 Place yourself in the background	51
		3.6.2 Write in a way that comes naturally.	51
		3.6.3 Work from a suitable design.	51
		3.6.4 Write with nouns & verbs	51
		3.6.5 Revise & rewrite	52
		3.6.6 Do not overwrite	52
		3.6.7 Do not overstate	52
		3.6.8 Avoid the use of qualifiers	52
		3.6.9 Do not affect a breezy manner	52
		3.6.10 Use orthodox spelling	53
		3.6.11 Do not explain too much	53
		3.6.12 Do not construct awkward adverbs.	53
		3.6.13 Make sure the reader knows who is speaking	53
		3.6.14 Avoid fancy words	53
		3.6.15 Do not use dialect unless your ear is good	54
		3.6.16 Be clear	54
		3.6.17 Do not inject opinion.	54
		3.6.18 Use figures of speech sparingly.	55
		3.6.19 Do not take shortcuts at the cost of clarity.	55
		3.6.20 Avoid foreign languages	55
	0. =	3.6.21 Prefer the standard to the offbeat	
	3.7	Afterword	56
	3.8	Glossary	56
	D		
4		TO FOSTER WALLACE. This Is Water: Some Thoughts, Delivered on a Significant Occasion, about	
	Livi	ng a Compassionate Life	60
_	11 7**	Tryggpp O. WII W.:Li	C A
5	WIL	LIAM ZINSSER. On Well Writing	64
6	Pos	d Station Vietnam – Tram Đọc VN	64
U		Lời bênh vực cho sự buồn chán: 200 năm tư tưởng về giá trị của sự nhàn rỗi từ những bộ óc vĩ đại nhất nhân loại	64
	6.1		-
	6.2	Phương Trình Hạnh Phúc của Einstein	64
		6.2.1 Phương trình hạnh phúc của Einstein	64
		6.2.2 Công việc - Ngôi nhà an toàn trước mọi khó khăn của cuộc đời	65
		6.2.3 Phương trình Hạnh phúc = Dùng tâm trí để mơ + Dùng tất cả sức lực để theo đuổi giấc mơ đó \dots	65
		6.2.4 Kết luận	66
	6.3	9 Thói Quen Kỳ Lạ Tạo Nên Phong Cách của Các Nhà Văn Vĩ Đại	66
7	Năn	n để viết: Tư thế lý tưởng mang đến nguồn cảm hứng bất tận	66
		7.0.1 Đứng để sáng tác	66
		7.0.2 Những tờ giấy nhớ	66
		7.0.3 Sử dụng thủ thuật màu sắc	67
		7.0.4 Tư thế dốc ngược	67
		7.0.5 Lặng nhìn 1 bức tường trống không	67
		7.0.6 Tự đối thoại	67
		7.0.7 Lột bỏ bớt quần áo hoặc không mặc gì cả khi viết	67
		The second dam as noted minds made of the min the second s	

7.1	6 Lợi l	ch của Thói Quen Viết Mỗi Ngày	8
	7.1.1	Viết là liệu trình tuyệt vời cho sức khỏe tinh thần	8
	7.1.2	Thói quen viết giúp bạn vượt qua những giai đoạn khó khăn	8
	7.1.3	Thói quen viết giúp bạn lấy lại động lực	8
	7.1.4	Khi viết, hãy cổ gắng sắp xếp mọi thứ trong đầu	8
	7.1.5	Viết giúp ích cho trí nhớ	9
	7.1.6	Thói quen viết giúp bạn chấp nhận những lời chỉ trích	9
7.2	Haruk	Murakami: "Khi viết, tôi chạm tới chốn bí mật & kỳ lạ trong bản thân mình"	9
7.3			0
	7.3.1	"Trở thành nhà văn" nghĩa là gì?	1
	7.3.2	Tâm thế của 1 nhà văn khi viết	1
	7.3.3	Có thứ nào gọi là kỹ thuật viết hay không?	1
	7.3.4	Cách tốt nhất để bắt đầu 1 cuốn tiểu thuyết 7	1
	7.3.5	Điều gì làm nên 1 nhà văn bậc thầy	
	7.3.6		2
	7.3.7	Dùng lạm dụng phương ngữ	
	7.3.8		2
	7.3.9		2
			2
			3
	7.3.12		3
		Khi cảm hứng đến, đừng trì hoãn việc viết	
		1 nhà văn cần gì?	
		Khi viết về những thứ bạn chưa từng trải nghiệm	
		Sửa chữa có cần thiết sau khi hoàn thành 1 tác phẩm?	
		3 thứ nhà văn cần có để bắt đầu 1 tác phẩm 7	
	7.3.18	Cách tôi luyện tốt nhất đối với 1 nhà văn	
	7.3.10	Hãy có thêm 1 công việc khác	
7.4		ch Của Gabriel García Márquez: 24 Cuốn Sách Tạo nên 1 trong Những Nhà Văn Vĩ Đại Nhất của Nhân Loại 7	
	7.4.1		5
	7.4.2		5
	7.4.3	There is a first support of the supp	
		UIVSSES CHA JAMES JOVCE	h
			5
	7.4.4	\widehat{Am} Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner	5
	$7.4.4 \\ 7.4.5$	\hat{Am} Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner	5 5
	7.4.4 7.4.5 7.4.6	\hat{Am} Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner	5 5 5
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7	\hat{Am} Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner	5 5 5 5
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8	\hat{Am} Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner	5 5 5 6
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9	\hat{Am} Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner	5 5 5 6 6
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10	\hat{Am} Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner	5 5 5 6 6 6 6 6
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11	\hat{Am} Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner	75 75 75 76 76 76 76
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7Cọ Hoang của William Faulker7Oedipus Rex của Sophocles7Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7Moby-Dick của Herman Melville7Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7Nghìn Lễ 1 D êm7	5 5 5 6 6 6 6
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7Cọ Hoang của William Faulker7Oedipus Rex của Sophocles7 $Ngôi Nhà Bảy Chái$ của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7 $Moby$ -Dick của Herman Melville7 $Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7Nghìn Lể 1 Đêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7$	5 5 5 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7Cọ Hoang của William Faulker7Oedipus Rex của Sophocles7Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7Moby-Dick của Herman Melville7Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7Nghìn Lẻ 1 Đêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7	75 75 75 76 76 76 76 76 76 76 76
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7Cọ Hoang của William Faulker7Oedipus Rex của Sophocles7Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7Moby-Dick của Herman Melville7Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7Nghìn Lẻ 1 Đêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway7	75 75 75 76 76 76 76 76 76 76 76
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7Cọ Hoang của William Faulker7Oedipus Rex của Sophocles7Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7Moby-Dick của Herman Melville7Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7Nghìn Lẻ 1 Dêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway7Diểm Chọi Diểm của Aldous Huxley7	75 75 75 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7Cọ Hoang của William Faulker7Oedipus Rex của Sophocles7Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7Moby-Dick của Herman Melville7Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7Nghìn Lẻ 1 Đêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway7Diểm Chọi Diểm của Aldous Huxley7Của Chuột và Người của John Steinbeck7	75 75 75 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7Cọ Hoang của William Faulker7Oedipus Rex của Sophocles7Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7Moby-Dick của Herman Melville7Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7Nghìn Lẻ 1 Đêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway7Diễm Chọi Điểm của Aldous Huxley7Của Chuột và Người của John Steinbeck7Chùm Nho Uất Hận của John Steinbeck7	55566666666666666
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.19	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7Cọ Hoang của William Faulker7Oedipus Rex của Sophocles7Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7Moby-Dick của Herman Melville7Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7Nghìn Lẻ 1 Dêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway7Diễm Chọi Điểm của Aldous Huxley7Của Chuột và Người của John Steinbeck7Chùm Nho Uất Hận của John Steinbeck7Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell7	5 5 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.20	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7Cọ Hoang của William Faulker7Oedipus Rex của Sophocles7Ngôi Nhà Bây Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7Moby-Dick của Herman Melville7Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7Nghìn Lẻ 1 Đêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway7Diểm Chọi Diểm của Aldous Huxley7Của Chuột và Người của John Steinbeck7Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell7Tuyển tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield7	5 5 5 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.20 7.4.21	$\hat{A}m$ Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7 Co Hoang của William Faulker7 $Oedipus$ Rex của Sophocles7 $Ngôi$ Nhà Bây Chái của Nathaniel Hawthorne7 $Túp$ lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7 $Moby$ -Dick của Herman Melville7 $Những$ Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7 $Nghìn$ Lê 1 Dêm7 $Hóa$ Thân của Franz Kaffka7 $Aleph$ và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7 $Tuyển$ tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway7 $Diểm$ Chọi Diểm của Aldous Huxley7 $Của$ Chuột và Người của John Steinbeck7 Cn đường Thuốc lá của Erskine Caldwell7 $Tuyển$ tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield7 $Cuộc$ Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos7	75 75 75 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.20 7.4.21 7.4.22	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7 Co Hoang của William Faulker7 $Oedipus$ Rex của Sophocles7 $Ngôi$ Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7 $Moby$ -Dick của Herman Melville7 $Những$ Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7 $Nghìn$ Lê 1 Đêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7 $Aleph$ và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7 $Tuyển$ tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway7 $Diễm$ Chọi Điểm của Aldous Huxley7 $Của$ Chuột và Người của John Steinbeck7 $Cn dường$ Thuốc lá của Erskine Caldwell7 $Tuyển$ tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield7 $Cuộc$ Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos7 $Chân$ Dung Jennie của Robert Nathan7	5 5 5 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6 6
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7 Co Hoang của William Faulker7 $Oedipus$ Rex của Sophocles7 $Ngôi$ Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7 $Moby$ -Dick của Herman Melville7 $Những$ Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7 $Nghĩn$ Lê 1 Dêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7 $Aleph$ và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7 $Tuyển$ tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway7 $Diễm$ Chọi Điểm của John Steinbeck7 Cua Chuột và Người của John Steinbeck7 Cua Chuột thận của John Steinbeck7 Con đường Thuộc lấ của Erskine Caldwell7 $Tuyển$ tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield7 $Cuộc$ Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos7 $Chân$ Dung Jennie của Robert Nathan7 $Orlando$ của Virginia Woolf7	75 75 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76 76
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23 7.4.24	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner7Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner7Cọ Hoang của William Faulker7Oedipus Rex của Sophocles7Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne7Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower7Moby-Dick của Herman Melville7Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence7Nghìn Lễ 1 Đêm7Hóa Thân của Franz Kaffka7Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges7Tuyển tập Truyên ngắn của Ernest Hemingway7Diễm Chọi Diễm của Aldous Huxley7Của Chuột và Người của John Steinbeck7Chuấn Nho Uất Hận của John Steinbeck7Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell7Tuyển tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield7Cuộc Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos7Chân Dung Jennie của Robert Nathan7Orlando của Virginia Woolf7Bà Dalloway của Virginia Woolf7	75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 7
7.5	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.16 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23 7.4.24 1 Kỹ N	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner 7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner 7 Cọ Hoang của William Faulker 7 Oedipus Rex của Sophocles 7 Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne 7 Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower 7 Moby-Dick của Herman Melville 7 Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence 7 Nghìn Lễ 1 Đêm 7 Hóa Thân của Franz Kaffka 7 Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway 7 Điểm Chọi Điểm của Aldous Huxley 7 Của Chuột và Người của John Steinbeck 7 Châm Nho Uất Hận của John Steinbeck 7 Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield 7 Cuộc Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos 7 Chân Dung Jennie của Robert Nathan 7 Orlando của Virginia Woolf 7 Văng Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Đạy Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Đơn 7	75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 7
7.5 7.6	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23 7.4.24 1 Kỹ N 6 Bí K	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner 7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner 7 Cọ Hoang của William Faulker 7 Oedipus Rex của Sophocles 7 Ngôi Nhà Bủy Chái của Nathaniel Hawthorne 7 Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower 7 Moby-Dick của Herman Melville 7 Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence 7 Nghìn Lê 1 Đêm 7 Hóa Thân của Franz Kaffka 7 Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway 7 Điểm Chọi Điểm của Aldous Huxley 7 Của Chuột và Người của John Steinbeck 7 Chùm Nho Uất Hận của John Steinbeck 7 Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield 7 Cuộc Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos 7 Chân Dung Jennie của Robert Nathan 7 Orlando của Virginia Woolf 7 Bà Dalloway của Virginia Woolf 7 Văng Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Dạy Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Đơn 7 Tộc Chon Sách mà Mọt Nào Cũng Phải Biết <td>75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 7</td>	75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 75 7
	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23 7.4.24 1 Kỹ N 6 Bí K	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner 7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner 7 Cọ Hoang của William Faulker 7 Oedipus Rex của Sophocles 7 Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne 7 Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower 7 Moby-Dick của Herman Melville 7 Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence 7 Nghìn Lễ 1 Đêm 7 Hóa Thân của Franz Kaffka 7 Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway 7 Điểm Chọi Điểm của Aldous Huxley 7 Của Chuột và Người của John Steinbeck 7 Châm Nho Uất Hận của John Steinbeck 7 Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield 7 Cuộc Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos 7 Chân Dung Jennie của Robert Nathan 7 Orlando của Virginia Woolf 7 Văng Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Đạy Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Đơn 7	55566666666666666679
7.6	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23 7.4.24 1 Kỹ N 6 Bí K Trở Lặ	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner 7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner 7 Cọ Hoang của William Faulker 7 Oedipus Rex của Sophocles 7 Ngôi Nhà Bủy Chái của Nathaniel Hawthorne 7 Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower 7 Moby-Dick của Herman Melville 7 Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence 7 Nghìn Lê 1 Đêm 7 Hóa Thân của Franz Kaffka 7 Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway 7 Điểm Chọi Điểm của Aldous Huxley 7 Của Chuột và Người của John Steinbeck 7 Chùm Nho Uất Hận của John Steinbeck 7 Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield 7 Cuộc Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos 7 Chân Dung Jennie của Robert Nathan 7 Orlando của Virginia Woolf 7 Bà Dalloway của Virginia Woolf 7 Văng Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Dạy Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Đơn 7 Tộc Chon Sách mà Mọt Nào Cũng Phải Biết <td>555666666666666666790</td>	555666666666666666790
7.6 7.7	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23 7.4.24 1 Kỹ ľ 6 Bí K Trở Lạ Hãy H	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner 7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner 7 Cọ Hoang của William Faulker 7 Oedipus Rex của Sophocles 7 Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne 7 Túp lều Bác Tôm của Harriet Beecher Stower 7 Moby-Dick của Herman Melville 7 Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence 7 Nghìn Lê 1 Đêm 7 Hóa Thân của Franz Kaffka 7 Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway 7 Điểm Chọi Điểm của Aldous Huxley 7 Của Chuột và Người của John Steinbeck 7 Châm Nho Ưất Hận của John Steinbeck 7 Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield 7 Cuộc Chuyên đổi Manhattan của John Dos Passos 7 Chân Dung Jennie của Robert Nathan 7 Orlando của Virginia Woolf 7 Bà Dalloway của Virginia Woolf 7 Văng Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Day Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Đơn 7 giang Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Day Bạ	55556666666666666667901
7.6 7.7 7.8	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23 7.4.24 1 Kỹ ľ 6 Bí K Trở Lạ Hãy H	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner 7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner 7 Cọ Hoang của William Faulker 7 Oedipus Rex của Sophocles 7 Ngôi Nhà Bây Chái của Nathaniel Hawthorne 7 Thý lễu Bác Tôm của Harriet Beecher Stower 7 Moby-Dick của Herman Melville 7 Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence 7 Nghìn Lê 1 Đêm 7 Hóa Thân của Franz Kaffka 7 Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway 7 Điểm Chọi Điểm của Aldous Huxley 7 Của Chuột và Người của John Steinbeck 7 Chùm Nho Ưất Hận của John Steinbeck 7 Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell 7 Tuyến tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield 7 Cuộc Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos 7 Chân Dung Jennie của Robert Nathan 7 Orlando của Virginia Woolf 7 Văng Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Dạy Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Đơn 7 Văng Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Dạy Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Đơn 7	5555666666666666666679013
7.6 7.7 7.8	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23 7.4.24 1 Kỹ N 6 Bí K Trở Lạ Hãy H Sự Tạ J	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner 7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner 7 Cọ Hoang của William Faulker 7 Oedipus Rex của Sophocles 7 Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne 7 Tứp lễu Bác Tôm của Harriet Beecher Stower 7 Moby-Dick của Herman Melville 7 Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence 7 Nghìn Lê 1 Đêm 7 Hóa Thân của Franz Kaffka 7 Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway 7 Diễm Chọi Diễm của Aldous Huxley 7 Của Chuột và Người của John Steinbeck 7 Chàm Nho Uất Hận của John Steinbeck 7 Con dường Thuốc lá của Erskine Caldwell 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield 7 Cuốc Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos 7 Chân Dung Jennie của Robert Nathan 7 Orlando của Virginia Woolf 7 Năng Quá Quan Trong Nhưng Không Ai Dạy Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Đơn 7 Nga Dalloway của Virginia Woolf <td< td=""><td>5555666666666666666679013</td></td<>	5555666666666666666679013
7.6 7.7 7.8	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.14 7.4.15 7.4.16 7.4.17 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23 7.4.24 1 Kỹ Tô Bố K Trở Lạ Hãy H Sự Tậj 7.9.1	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner 7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner 7 Cọ Hoang của William Faulker 7 Oedipus Rex của Sophocles 7 Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne 7 Tửp lễu Bác Tôm của Harriet Beecher Stower 7 Moby-Dick của Herman Melville 7 Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence 7 Nghìn Lễ 1 Đêm 7 Hòa Thân của Franz Kaffka 7 Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges 7 Tuyển tập Truyện ngắn của Ernest Hemingway 7 Điểm Chọi Điểm của Aldous Huxley 7 Của Chuột và Người của John Steinbeck 7 Chùm Nho Uất Hận của John Steinbeck 7 Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell 7 Tuyến tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield 7 Cuộc Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos 7 Chân Dung Jennie của Robert Nathan 7 Orlando của Virginia Woolf 7 Săng Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Day Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Đơn 7 iết Bờ Vực Trầm Cảm & Cuộc Chiến để Cứu Vớt Chính Mình 8 ọc Những Từ 'Kỳ Qu	5555666666666666666666799011333
7.6 7.7 7.8	7.4.4 7.4.5 7.4.6 7.4.7 7.4.8 7.4.9 7.4.10 7.4.11 7.4.12 7.4.13 7.4.16 7.4.16 7.4.17 7.4.18 7.4.20 7.4.21 7.4.22 7.4.23 7.4.24 1 Kỹ N 6 Bí K Trở Lạ Hãy H Sự Tậj 7.9.1 7.9.2	Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner 7 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner 7 Cọ Hoang của William Faulker 7 Oedipus Rex của Sophocles 7 Ngôi Nhà Bây Chái của Nathaniel Hawthorne 7 Tấp lễu Bác Tôm của Harriet Beecher Stower 7 Moby-Dick của Herman Melville 7 Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence 7 Nghìn Lê 1 Đêm 7 Hóa Thân của Franz Kaffka 7 Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges 7 Tuyến tập Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges 7 Tuyến tập Truyện ngắn của Ldous Huxley 7 Của Chuốt và Người của John Steinbeck 7 Chùm Nho Uất Hận của John Steinbeck 7 Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell 7 Tuyến tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield 7 Cuộc Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos 7 Chân Dung Jennie của Robert Nathan 7 Orlando của Virginia Woolf 7 Văng Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Day Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Dơn (r) Chọn Sách mà Mọt Nào Cũng Phải Biết 1 i từ Bờ Vực: Trầm Cảm & Cuộc Chiến để Cứu Vớt Chính Mình	55556666666666666666666666666666666666

		Yếu tố nội tại	
8	Miscellane	eous	84
Γž	ài liệu		84

1 Wikipedia

1.1 Wikipedia/style guide

"A style guide is a set of standards for the writing, formatting, & design of documents. A book-length style guide is often called a style manual or a manual of style (MoS or MOS). A short style guide, typically ranging from several to several dozen pages, is often called a style sheet. The standards documented in a style guide are applicable either for general use, or prescribed use for an individual publication, particular organization, or specific field.

A style guide establishes standard style requirements to improve communication by ensuring consistency within & across documents. They may require certain best practices in writing style, usage, language composition, visual composition, orthography, & typography by setting standards of usage in areas such as punctuation, capitalization, citing sources, formatting of numbers & dates, table appearance & other areas. For academic & technical documents, a guide may also enforce the best practice in ethics (e.g. authorship, research ethics, & disclosure) & compliance (technical & regulatory). For translation, a style guide may even be used to enforce consistent grammar, tones, & localization decisions such as units of measure.

Style guides are specialized in a variety of ways, from the general use of a broad public audience, to a wide variety of specialized uses (such as for students & scholars of various acadmeic disciplines, medicine, journalism, the law, government, business, & specific industries). The term *house style* refers to the conventions defined by the style guide of a particular publisher or other organization.

1.1.1 Varieties

Style guides vary widely in scope & size. Writers working in many large industries or professional sectors reference a specific style guide, written for their usage in specialized documents within their fields. For the most part, these guides are relevant & useful for peer-to-peer specialist documentation or to help writers working in specific industries or sectors communicate highly technical information in scholarly articles or industry white papers.

Professional style guides of different countries can be referenced for authoritative advice on their respective language(s), e.g., the New Oxford Style Manual from Oxford University Press, UK; & The Chicago Manual of Style from the University of Chicago Press, US; both Australia & Canada have style guides – available online – created by their governments.

Sizes. See also Wikipedia/list of style guides. The variety in scope & length is enabled by the cascading of 1 style over another, analogous to how styles cascade in web development & in desktop cascade over CSS styles.

In many cases, a project such as a book, journal, or monograph series typically has a short style sheet that cascades over the somewhat larger style guide of an organization such as a publishing company, whose specific content is usually called *house style*. Most house styles, in turn, cascade over an industry-wide style manual that is even more comprehensive. Examples of industry style guides include:

- 1. The Associated Press Stylebook (AP Stylebook) & The Canadian Press Stylebook for journalism
- 2. The Chicago Manual of Style (CMoS) & Oxford style for general academic writing & publishing
- 3. Modern Humanities Research Association (MHRA) style & American Sociological Association (ASA) style for the arts & humanities
- 4. Oxford Standard for Citation of Legal Authorities (OSCOLA) & Bluebook style for law
- 5. US Government Publishing Office (USGPO) style & Australian Government Publishing Service (AGPS) style for government publication

Finally, these reference works cascade over the orthographic norms of the language in use (e.g., English orthography for Englishlanguage publications). This, of course, may be subject to national variety, e.g., British, American, Canadian, & Australian English.

Topics. Some style guides focus on specific topic areas e.g. graphic design, including typography. Website style guides cover a publication's visual & technical aspects as well as text.

Guides in specific scientific & technical fields may cover nomenclature to specify names of classifying labels that are clear, standardized, & ontologically sound (e.g., taxonomy, chemical nomenclature, & gene nomenclature).

Style guides that cover usage may suggest descriptive terms for people which avoid racism, sexism, homophobia, etc. Style guides increasingly incorporate accessibility conventions for audience members with visual, mobility, or other disabilities.

Web style guides. Since the rise of the digital age, websites have allowed for an expansion of style guide conventions that account for digital behavior such as screen reading (reading from a digitalized screen rather than a physical document). Screen reading requires web style guides to focus more intently on a user experience subjected to multichannel surfing. Though web style guides can also vary widely, they tend to prioritize similar values concerning brevity, terminology, syntax, tone, structure, typography, graphics, & errors.

1.1.2 Updating

Most style guides are revised periodically to accommodate changes in conventions & usage. The frequency of updating & the revision control are determined by the subject. For style manuals in reference-work format, new editions typically appear every 1–20 years. E.g., the *Ap Stylebook* is revised annually, & the Chicago, & ASA manuals are in their 17th, 7th, & 6th editions, respectively, as of 2023. Many house styles & individual project styles change more frequently, especially for new projects." – Wikipedia/style guide

1.2 Wikipedia/English writing style

"An English writing style is a combination of features in an English language composition that has become characteristics of a particular writer, a genre, a particular organization, or a profession more broadly (e.g., legal writing).

An individual's writing style may be distinctive for particular themes, personal idiosyncrasies of phrasing &/or idiolet; recognizable combinations of these patterns may be defined metaphorically as a writer's "voice."

Organizations that employ writers or commission written work from individuals may require that writers conform to a "house style" defined by the organization. This conformity enables a more consistent readability of composite works produced by many authors & promotes usability of, e.g., references to other cited works.

In many kinds of professional writing aiming for effective transfer of information, adherence to a standardized style can facilitate the comprehension of readers who are already accustomed to it. Many of these standardized styles are documented in style guides.

1.2.1 Personal styles

All writing has some style, even if the author is not thinking about a personal style. It is important to understand that style reflects meaning. E.g., if a writer wants to express a sense of euphoria¹, he or she might write in a style overflowing with expressive modifiers. Some writers use styles that are very specific, e.g. in pursuit of an artistic effect. Stylistic rule-breaking is exemplified by the poet. An example is E. E. Cummings, whose writing consists mainly of only lower case letters, & often uses unconventional typography, spacing, & punctuation. Even in non-artistic writing, every person who writes has his or her own personal style.

1.2.2 Proprietary styles

Many large publications define a house style to be used throughout the publication, a practice almost universal among newspapers & well-known magazines. These styles can cover the means of expression & sentence structures, such as those adopted by *Time*. They may also include features peculiar to a publication; the practice at *The Economist*, e.g., is that articles are rarely attributed to an individual author. General characteristics have also been prescribed for different categories of writing, e.g. in journalism, the use of SI units, or questionnaire construction.

1.2.3 Academic styles

University students, especially graduate students, are encouraged to write papers in an approved style. This practice promotes readability & ensures that references to cited works are noted in a uniform way. Typically, students are encouraged to use a style commonly adopted by journals publishing articles in the field of study. The list of *Style Manuals & Guides*, from the University of Memphis Libraries, includes 30 academic style manuals that are currently in print, & 12 that are available online. Citation of referenced works is a key element in academic style.

The requirements for writing & citing articles accessed online may sometimes differ from those for writing & citing printed works. Some of the details are covered in *The Columbia Guide to Online Style*." – Wikipedia/English writing style

1.3 Wikipedia/rat race

"A rat race is an endless, self-defeating, or pointless pursuit. The phrase equates humans to rats attempting to earn a reward such as cheese, in vain. It may also refer to a competitive struggle to get ahead financially or routinely.

The term is commonly associated with an exhausting, repetitive lifestyle that leaves no time for relaxation or enjoyment.

¹an extremely strong feeling of happiness & excitement that usually lasts only a short time.

1.3.1 Etymology

In the late 1800s, the term "rat-run" was used meaning "maze-like passages by which rats move about their territory", commonly used in a derogatory sense.

By the 1930s actual rat races of some sort are frequently mentioned among carnival & gambling attractions.

By 1934, "rat-race" was also used in reference to aviation training, referring to a "follow-the-leader" game in which a trainee fighter pilot had to copy all the actions (loops, rolls, spins, Immelmann turns etc.) performed by an experienced pilot.

From 1939, the phrase took on the meaning of "competitive struggle" referring to a person's work & life.

1.3.2 Historical usage

The Rat Race was used as a title for a novel written by JAY FRANKLIN in 1947 for Colliers Magazine & 1st published in book form in 1950. It is dedicated To those few rats in Washington who do not carry brief-cases.

The term "rat race" was used in an article about Samuel Goudsmit published in 1953 entitled: A Farewell to String & Sealing $Wax\tilde{I}$ in which Daniel Lang wrote:

Sometimes when his sardonic mood is on him, he wonders whether the synchrotrons, the betatrons, the cosmotrons, & all the other contrivances physicists have lately rigged up to create energy by accelerating particles of matter aren't playing a wry joke on their inventors. "They are accelerating us too," he says, in a voice that still betrays a trace of the accent of his native Holland. In protesting against the speedup, GOUDSMIT can speak with authority, for in the course of only a few years, he, like many other contemporary physicists, has seen his way of life change from a tranquil one of contemplation of a rat race.

PHILIP K. DICK used the term in "The Last of the Masters" published in 1954:

"Maybe," McLean said softly, "you & I can then get off this rat race. You & I & all the rest of us. & live like human beings." "Rat race," Fowler murmured. "Rats in a maze. Doing tricks. Performing chores thought up by somebody else." McClean caught Fowler's eye. "By somebody of another species."

JIM BISHOP used the term rat race in his book *The Golden Ham: A Candid Biography of Jackie Gleason*. The term occurs in a letter Jackie Gleason wrote to his wife in which he says: "Television is a rat race, & remember this, even if you win you are still a rat."

WILLIAM H. WHYTE used the term rat race in The Organization Man published in 1956:

The word *collective* most of them can't bring themselves to use – except to describe foreign countries or organizations they don't work for – but they are keenly aware of how much more deeply beholden they are to organization than were their elders. They are wry about it, to be sure; they talk of the "treadmill," the "rat race," of the inability to control one's direction.

MERLE A. Tuve used the term rat race in a 1959 article entitled "Is Science Too Big for the Scientist?", writing:

There is a growing conviction among many of my friends in academic circles that the university today is no place for a scholar in science. A professor's life nowadays is a rat-race of busyness & activity, managing contracts & projects, guiding teams of assistants, bossing crews of technicians, making numerous trips, sitting on committees for government agencies, & engaging in other distractions necessary to keep the whole frenetic business from collapse.

1.3.3 Solutions

"Escaping the rat race" can have a number of different meanings:

- Movement from work or geographical location into (typically) a more rural area
- Retirement, quitting or ceasing work
- Moving from a job of high strenuosity to 1 of lesser strenuosity, like the tang ping lifestyle of young Chinese
- Adopting a Buddha-like mindset
- Changing to a different job altogether
- Remote work
- Becoming financially independent from an employer
- Living in harmony with nature
- Developing an inner attitude of detachment from materialistic pursuits
- Alienation from the norms of society

1.3.4 Music

[...]" – Wikipedia/rat race

1.4 Wikipedia/Town Mouse & Country Mouse

"The Town Mouse & the Country Mouse" is 'of Aesop's Fables. It is number 352 in the Perry Index & type 112 in Aarne—Thompson's folk tale index. Like several other elements in Aesop's fables, "town mouse & country mouse" has become an English idiom.

1.4.1 Story

In the original tale, a proud town mouse visits his cousin in the country. The country mouse offers the city mouse a meal of simple country cuisine, at which the visitor scoffs & invites the country mouse back to the city for a taste of the "fine life" & the 2 cousins dine on white bread & other fine foods. But their rich feast is interrupted by a cat which fores the rodent cousins to abandon their meal & retreat back into their mouse hole for safety. The town mouse tells the country mouse that that cat killed his mother & father & that he is frequently the target of attacks. After hearing this, the country mouse decides to return home, preferring security to opulence or, as the 13th-century preacher Odo of Cheriton phrased it, "I'd rather gnaw a bean than be gnawed by continual fear".

1.4.2 Spread

The story was widespread in Classical times & there is an early Greek version by Babrius (Fable 108). Horace included it as part of 1 of his satires (II.6), ending on this story in a poem comparing town living unfavorably to life in the country. Marcus Aurelius alludes to it in his Meditations, Book 11.22; "Think of the country mouse & of the town mouse, & of the alarm & trepidation² of the town mouse".

However, it seems to have been the 12th century Anglo-Norman write Walter of England who contributed most to the spread of the fable throughout medieval Europe. His Latin version (or that of Odo of Cheriton) has been credited as the source of the fable that appeared in the Spanish *Libro de Buen Amor* of Juan Ruiz in the 1t half of the 14th century. Walter has also the source for several manuscript collections of Aesop's fables in Italian & equally of the popular *Esopi fabulas* by Accio Zucco da Sommacampagna, the 1st printed collection of Aesop's fables in that language (Verona, 1479), in which the story of the town mouse & the country mouse appears as fable 12. This consists of 2 sonnets, the 1st of which tells the story & the 2nd contains a moral reflection.

1.4.3 British variations

1.4.4 Eastern analogies

1.4.5 Later adaptations

[...]" – Wikipedia/Town Mouse & Country Mouse

Read also Reddit/Just a Little Appreciation to The Brilliance of The Town Mouse and Country Mouse Fable.

2 Brian W. Kernighan, P. J. Plauger. The Elements of Programming Style

2.1 Wikipedia/The Elements of Programming Style

"The Elements of Programming Style, by Brian W. Kernighan & P. J. Plauger, is a study of programming style, advocating the notion that computer programs should be written not only to satisfy the compiler or personal programming "style", but also for "readability" by humans, specially software maintenance engineers, programmers, & technical writers. It was originally published in 1974.

The book pays explicit homage³, in title & tone, to The Elements of Style, by Strunk & White & is considered a practical template promoting Edsger Dijkstra's structured programming discussions. It has been influential & has spawned a series of similar texts tailored to individual languages, such as The Elements of C Programming Style, The Elements of C# Style, The Elements of MATLAB Style, etc.

The book is built on short examples from actual, published programs in programming textbooks. This results in a practical treatment rather than an abstract or academic discussion. The style is diplomatic & generally sympathetic in its criticism, & unabashedly honest as well – some of the examples with which it finds fault are from the authors's own work (1 example in the 2nd edition is from the 1st edition)." – Wikipedia/The Elements of Programming Style

²great worry or fear about something unpleasant that may happen.

³homage (to somebody/something) something that is said or done to show respect for somebody.

2.1.1 Lessons

"Its lessons are summarized at the end of each section in pithy maxims, such as "Let the machine do the dirty work":

- 1. Write clearly don't be too clever.
- 2. Say what you mean, simply & directly.
- 3. Use library functions whenever feasible.
- 4. Avoid too many temporary variables.
- 5. Write clearly don't sacrifice clarity for efficiency.
- 6. Let the machine do the dirty work.
- 7. Replace repetitive expressions by calls to common functions.
- 8. Parenthesize to avoid ambiguity.
- 9. Choose variable names that don't be confused.
- 10. Avoid unnecessary branches.
- 11. If a logical expression is hard to understand, try transforming it.
- 12. Choose a data representation that makes the program simple.
- 13. Write 1st in easy-to-understand pseudo language; then translate into whatever language you have to use.
- 14. Modularize. Use procedures & functions.
- 15. Avoid gotos completely if you can keep the program readable.
- 16. Don't patch bad code rewrite t.
- 17. Write & test a big program in small pieces.
- 18. Use recursive procedures for recursively-defined data structures.
- 19. Test input for plausibility & validity.
- 20. Make sure input doesn't violate the limits of the program.
- 21. Terminate input by end-of-file marker, not by count.
- 22. Identify bad input; recover if possible.
- 23. Make input easy to prepare & output self-explanatory.
- 24. Use uniform input formats.
- 25. Make input easy to proofread.
- 26. Use self-identifying input. Allow defaults. Echo both on output.
- 27. Make sure all variables are initialized before use.
- 28. Don't stop at 1 bug.
- 29. Use debugging compilers.
- 30. Watch out for off-by-1 errors.
- 31. Take care to branch the right way on equality.
- 32. Be careful if a loop exits to the same place from the middle & the bottom.
- 33. Make sure you code does "nothing" gracefully⁴.
- 34. Test programs at their boundary values.
- 35. Check some answers by hand.
- 36. 10.0 times 0.1 is hardly ever 1.0.

 $^{^4}$ 1. in an attractive way that shows control; showing a smooth, attractive form; 2. in a polite & kind way, especially in a difficult situation.

- 37. 7/8 is zero while 7.0/8.0 is not zero.
- 38. Don't compare floating point numbers solely for equality.
- 39. Make it right before you make it faster.
- 40. Make it fail-safe before you make it faster.
- 41. Make it clear before you make it faster.
- 42. Don't sacrifice clarity for small gains in efficiency.
- 43. Let your compiler do the simple optimizations.
- 44. Don't strain to reuse code; reorganize instead.
- 45. Make sure special cases are truly special.
- 46. Keep it simple to make it faster.
- 47. Don't diddle code to make it faster find a better algorithm.
- 48. Instrument your programs. Measure before making efficiency changes.
- 49. Make sure comments & code agree.
- 50. Don't just echo the code with comments make every comment count.
- 51. Don't comment bad code rewrite it.
- 52. Use variable names that mean something.
- 53. Use statement labels that mean something.
- 54. Format a program to help the reader understand it.
- 55. Document your data layouts.
- 56. Don't over-comment.

Modern readers may find it a shortcoming that its examples use older procedural programming languages (Fortran & PL/I) that are quite different from those popular today. Few of today's popular languages had been invented when this book was written. However, many of the book's points that generally concern stylistic & structural issues transcend & details of particular languages.

Kilobaud Microcomputing stated that "If you intend to write programs to be used by other people, then you should read this book. If you expect to become a professional programmer, this book is mandatory reading."

2.2 Software Quotes/P. J. Plauger

- 1. Make your programs read from top to bottom.
- 2. Let the machine do the dirty work.
- 3. Where there are 2 bugs, there is likely to be a 3rd.
- 4. Choose a data representation that makes the program simple.
- 5. Take care to branch the right way on equality.
- 6. Let the data structure the program.
- 7. Test input for validity & plausibility.
- 8. Make sure your code 'does nothing' gracefully.
- 9. Don't patch bad code rewrite it.
- 10. His major concern is: "The principle of 1 Right Place there should be 1 Right Place to look for any nontrivial piece of code, & 1 Right Place to make a likely maintenance change."
- 11. Don't stop with your 1st draft.
- 12. The more dogmatic⁵ you are about applying a design method, the fever real-life problems you are going to solve.

⁵being certain that your beliefs are right & that others should accept them, without paying attention to evidence or other opinions.

- 13. Make it right before you make it fast. Make it clear before you make it fast. Keep it right when you make it faster.
- 14. People who preach software design as a disciplined activity spend considerable energy making us all feel guilty. We can never be structured enough or object-oriented enough to achieve nirvana in this lifetime. We all truck around a kind of original sin from having learned Basic at an impressionable age. But my bet is that most of us are better designers than the purists will ever acknowledge.
 - Những người rao giảng thiết kế phần mềm như một hoạt động có kỷ luật đã tiêu tốn rất nhiều công sức khiến tất cả chúng ta đều cảm thấy tội lỗi. Chúng ta không bao giờ có thể có đủ cấu trúc hoặc đủ hướng đến đối tượng để đạt được niết bàn trong cuộc đời này. Tất cả chúng ta đều mắc phải một loại tội lỗi nguyên thủy do đã học ngôn ngữ Basic (Cơ bản) ở độ tuổi dễ bị ảnh hưởng. Nhưng tôi cá rằng hầu hết chúng ta đều là những nhà thiết kế giỏi hơn những gì những người theo chủ nghĩa thuần túy thừa nhận.

3 WILLIAM STRUNK JR., E. B. WHITE. The Elements of Style

Resources - Tài nguyên.

- 1. [Str18]. WILLIAM STRUNK JR. The Elements of Style.
- 2. [SW19]. WILLIAM STRUNK JR., E. B. WHITE. The Elements of Style.

3.1 Wikipedia/The Elements of Style

"The Elements of Style (also called Strunk & White) is a style guide for formal grammar used in American English writing. The 1st publishing was written by n 1918, & published by Harcourt in 1920, comprising 8 "elementary rules of usage," 10 "elementary principles of composition," "a few matters of form," a list of 49 "words & expressions commonly misused," & a list of 57 "words often misspelled." Writer & editor E. B. White greatly enlarged & revised the book for publication by Macmillan in 1959. That was the 1st edition of the book, which Time recognized in 2011 as 1 of the 100 best & most influenced non-fiction books written in English since 1923. American wit Dorothy Parker said, regarding the book:

"If you have any young friends who aspire to become writers, the 2nd-greatest favor you can do them is to present them with copies of *The Elements of Style*. The 1st greatest, of course, is to shoot them now, while they're happy." – Wikipedia/Elements of Style

3.1.1 Content

See Wikipedia/The Elements of Style. "Strunk concentrated on the cultivation of good writing & composition; the original 1918 edition exhorted writers to "omit needless words", use the active voice, & employ parallelism appropriately." [...] "The 3rd edition of The Elements of Style (1979) features 54 points: a list of common word-usage errors; 11 rules of punctuation & grammar; 11 principles of writing; 11 matters of form; &, in Chap. V, 21 reminders for better style. The final reminder, the 21st, "Prefer the standard to the offbeat⁶", is thematically integral⁷ to the subject of The Elements of Style, yet does stand as a discrete⁸ essay about writing lucid⁹ prose¹⁰. To write well, White advises writers to have the proper¹¹ mind-set, that they write to please themselves, & that they aim for "1 moment of felicity¹²", a phrase by Robert Louis Stevenson. Thus Strunk's 1918 recommendation:

"Vigorous¹³ writing is concise¹⁴. A sentence should contain no unnecessary words, a paragraph no unnecessary sentences, for the same reason that a drawing should have no unnecessary lines & a machine no unnecessary parts. This requires not that the writer make all his sentences short, or that he avoid all detail & treat his subjects only in outline, but that he make every word tell." – "Elementary Principles of Composition", *The Element of Style* [Str18]"

[...] "The 4th edition of *The Elements of Style* (2000), published 54 years after Strunk's death, omits his stylistic 15 advice about masculine 16 pronouns: "unless the antecedent 17 is or must be feminine". In its place, the following sentence has been added:

⁶offbeat [a] [usually before noun] (informal) different from what most people expect, SYNONYM: unconventional.

⁷integral [a] 1. being an essential part of something; 2. [usually before noun] included as part of something, rather than supplied separately; 3. [usually before noun] having all the parts that are necessary for something to be complete.

⁸discrete [a] (formal or specialist) independent of other things of the same type, SYNONYM: separate.

⁹lucid [a] 1. clearly expressed; easy to understand, SYNONYM: clear; 2. able to think clearly, especially when somebody cannot usually do this.

¹⁰**prose** [n] [uncountable] writing that is not poetry.

¹¹ proper [a] 1. [only before noun] (especially British English) right, appropriate or correct; according to the rules, OPPOSITE: improper; 2. [only before noun] British English) considered to be real & of a good enough standard; 3. socially & morally acceptable, OPPOSITE: improper; 4. [after noun] according to the most exact meaning of the word; 5. proper to somebody/something belonging to a particular type of person or thing; natural in a particular situation or place.

¹²**felicity** [n] 1. [uncountable] great happiness; 2. [uncountable] the quality of being well chosen or suitable; 3. **felicities** [plural] well-chosen or successful features, especially in a speech or piece of writing.

¹³vigorous [a] 1. involving physical strength, effort or energy; 2. done with determination, energy or enthusiasm; 3. strong & healthy.

¹⁴**concise** [a] giving only the information that is necessary & important, using few words.

¹⁵**stylistic** [a] [only before noun] connected with the style that a writer, artist or musician uses.

¹⁶masculine [a] 1. having the qualities or appearance considered to be typical of men; connected with or like men; 2. (in some languages) belonging to a class of nouns, pronouns or adjectives that have masculine gender, not feminine or neuter.

¹⁷antecedent [n] a thing or an event that exists or comes before something else & has an influence on it; [a] existing or coming before something else, & having an influence on it.

"many writers find the use of the generic he or his to rename indefinite antecedents limiting or offensive." Further, the retitled entry "They. He or she", in Chap. IV: Misused Words & Expressions, advises the writer to avoid an "unintentional emphasis on the masculine"." – Wikipedia/The Element of Style/content

3.1.2 Reception

"The Elements of Style was listed as 1 of the 100 best & most influential books written in English since 1923 by Time in its 2011 list. Upon its release, Charles Poor, writing for The New York Times, called it "a splendid trophy for all who are interested in reading & writing." American poet Dorothy Parker has, regarding the book, said:

"If you have any young friends who aspire to become writers, the 2nd-greatest favor you can do them is to present them with copies of *The Elements of Style*. The 1st-greatest, of course, is to shoot them now, while they're happy."

Criticism²⁰ of *Strunk & White* has largely focused on claims that it has a prescriptivist²¹ nature, or that it has become a general anachronism²² in the face of modern English usage.

In criticizing *The Elements of Style*, Geoffrey Pullum, professor of linguistics at the University of Edinburgh, & co-author of *The Cambridge Grammar of the English Language* (2002), said that:

"The book's toxic mix of purism²³, atavism, & personal eccentricity²⁴ is not underpinned²⁵ by a proper grounding²⁶ in English grammar. It is often so misguided that the authors appear not to notice their own egregious²⁷ flouting²⁸ of its own rules . . . It's sad. Several generations of college students learned their grammar from the uninformed²⁹ bossiness³⁰ of *Strunk & White*, & the result is a nation of educated people who know they feel vaguely³¹ anxious³² & insecure³³ whenever they write *however* or *than me* or *was* or *which*, but can't tell you why."

Pullum has argued, e.g., that the authors misunderstood what constitutes the passive voice³⁴, & he criticized their proscription³⁵ of established & unproblematic³⁶ English usages, e.g. the split infinitive & the use of which in a restrictive relative clause. On Language Log, a blog about language written by linguists, he further criticized *The Elements of Style* for promoting linguistic precriptivism & hypercorrection among Anglophones, & called it "the book that ate American's brain".

The Boston Globe's review described The Elements of Style Illustrated (2005), with illustrations by Maira Kalman, as an "aging zombie of a book . . . a hodgepodge³⁷, its now-antiquated³⁸ pet peeves jostling for³⁹ space with 1970s taboos⁴⁰ & 1990s computer advice".

Nevertheless, many contemporary⁴¹ authors still recommend it highly. Their praise⁴² tends to focus on its characterization⁴³ of good writing & how to achieve it, grammar being just 1 element of that purpose. In On writing (2000, p. 11), Stephen King writes:

¹⁸influential [a] having a lot of influence on the way that somebody/something behaves or develops, or on the way that somebody thinks.

¹⁹splendid [a] (especially British English) 1. very impressive; very beautiful; 2. (old-fashioned) excellent; very good, SYNONYM: great.

²¹**prescriptive** [a] **1.** telling people what should be done or how something should be done; **2.** (*linguistics*) telling people how a language should be used, rather than describing how it is used, OPPOSITE: **descriptive**.

²²anachronism [n] 1. [countable] a person, a custom or an idea that seems old-fashioned & does not belong to the present; 2. [countable, uncountable] something that is placed, e.g., in a book or play, in the wrong period of history; the fact of placing something in the wrong period of history.

²³purism [n] [uncountable] the belief that things should be done in the traditional way & that there are correct forms in languages, art, etc. that should be followed.

²⁴eccentricity [n] 1. [uncountable] behavior that people think is strange or unusual; the quality of being unusual & different from other people; 2. [countable, usually plural] an unusual act or habit.

²⁵underpin [v] to support or form the basis of something.

²⁶grounding [n] [singular, uncountable] knowledge & understanding of the basic parts of a subject; a basis for something.

²⁷egregious [a] (formal) extremely bad.

²⁸ flout [v] flout something to show that you have no respect for a law, etc. by openly not obeying it, SYNONYM: defy.

²⁹uninformed [a] having or showing a lack of knowledge or information about something, OPPOSITE: informed.

³⁰bossiness [n] [uncountable] (disapproving) bossy behavior.

³¹vaguely [adv] 1. in a way that is not detailed or exact; 2. slightly.

³²anxious [a] 1. anxious (about something) feeling worried or nervous; 2. wanting something very much.

³³insecure [a] 1. not confident, especially about yourself or your abilities, OPPOSITE: secure; 2. not safe or protected, OPPOSITE: secure.

 $^{34}\mathrm{NQBH}\textsc{:}$ Personally, I prefer the passive voice to the active one.

³⁵**proscription** [n] [countable, uncountable] (formal) **proscription** (against/on something) the act of saying officially that something is banned; the stat of being banned.

³⁶unproblematic [a] not having or causing problems, OPPOSITE: problematic.

³⁷hodgepodge [n] (North American English) (also hotchpotch, especially in British English) [singular] (informal) a number of things mixed together without any particular order or reason.

³⁸antiquated [a] (usually disapproving) (of things or ideas) old-fashioned & no longer suitable for modern conditions, SYNONYM: outdated.

³⁹jostle for [phrasal verb] jostle for something to compete strongly & with force for something.

⁴⁰taboo [n] 1. taboo (against/on something) a cultural or religious custom that does not allow people to do, use or talk about a particular thing; 2. taboo (against/on something) a general agreement not to do something or talk about something.

⁴¹contemporary [a] 1. belonging to the present time, SYNONYM modern; 2. (especially of people & society) belonging to the same time as somebody/something else.

⁴²**praise** [v] **1.** to express your approval or admiration for somebody/something; **2. praise God** to express your thanks to or your respect for God. ⁴³**characterization** [n] [uncountable, countable] **1. characterization** (**of something**) the process of discovering or describing the qualities or features of something; the result of this process; **2.** the way in which the characters in a story, play or film are made to seem real.

²⁰**criticism** [n] **1.** [uncountable, countable] the act of expressing disapproval of somebody/something & opinions about their faults or bad qualities; a statement showing disapproval; **2.** [uncountable] the work or activity of analyzing & making fair, careful judgments about somebody/something, especially books, music, etc.

"There is little or no detectable bullshit in that book. (Of course, it's short; at 85 pages it's much shorter than this one.) I'll tell you right now that every aspiring writer should read *The Elements of Style*. Rule 17 in the chapter titled *Principles of Composition* is 'Omit needless words.' I will try to do that here."

In 2011, Tim Skern remarked that The Elements of Style "remains the best book available on writing good English."

In 2013, Nevile Gwynne reproduced *The Elements of Style* in his work *Gwynne's Grammar*. Britt Peterson of the *Boston Globe* wrote that his inclusion of the book was a "curious⁴⁴ addition".

In 2016, the Open Syllabus Project lists *The Elements of Style* as the most frequently assigned text in US academic syllabuses, based on an analysis of 933,635 texts appearing in over 1 million syllabuses." – Wikipedia/The Elements of Style/reception

"The 1st writer I watched at work was my stepfather, E. B. White. Each Tuesday morning, he would close his study door & sit down to write the "Notes & Comment" page for *The New Yorker*. The task was familiar to him – he was required to file a few hundred words of editorial of personal commentary on some topic in or out of the news that week – but the sounds of his typewriter from his room came in hesitant bursts, with long silences in between. Hours went by Summoned at last for lunch, he was silent a preoccupied to get back to the job. When the copy went off at last, in the afternoon RFD pouch were in Maine, a day's mail away from New York – he rarely seemed satisfied. It isn't good enough."

Writing is hard, even for authors who do it all the time. Less frequent practitioners – the job applicant; the business executive with an annual report to get out; the high school senior with a Faulkner assignment; the graduate-school student with her thesis proposal; the writer of a letter of condolence⁵⁴ – often get stuck in an awkward⁵⁵ passage or find a muddle⁵⁶ on their screens, & then blame themselves. What should be easy & flowing looks tangled⁵⁷ or feeble⁵⁸ or overblown⁵⁹ – not what was meant at all. What's wrong with me, each one thinks. Why can't I get this right?

[...] White knew that a compendium⁶⁰ of specific tips – about singular & plural verbs, parentheses, the "that" – "which" scuffle⁶¹, & many others – could clear up a recalcitrant⁶² sentence or subclause when quickly reconsulted⁶³, & that the larger principles needed to be kept in plain sight, like a wall sampler.

How simple they look, set down here in White's last chapter: "Write in a way that comes naturally ," "Revise & rewrite ," "Do not explain too much ," & the rest; above all, the cleansing 64, clarion 65 "Be clear." How often I have turned to them, in the book or in my mind, while trying to start or unblock or revise some piece of my own writing! They help – they really do. They work. They are the way.

E. B. White's prose is celebrated for its ease⁶⁶ & clarity⁶⁷ – just think of *Charlotte's Web* – but maintaining this standard

⁴⁴curious [a] 1. having a strong desire to know about something; 2. strange & unusual.

⁴⁵Sự ảnh hưởng, đặc biệt đến nhân cách & việc lựa chọn nghề nghiệp, của những hình mẫu đầu tiên mà ta, 1 cách tình cờ hay được số phận sắp đặt, gặp gỡ trong cuộc đời.

⁴⁶editorial [a] [usually before noun] connected with the task of preparing something e.g. a newspaper, a book, or a television or radio programme, to be published or broadcast; [n] an important article in a journal or a newspaper, that expresses the editor's opinion about an issue.

⁴⁷typewriter [n] a machine that produces writing similar to print. It has keys that you press to make metal letters or signs hit a piece of paper through a long, narrow piece of cloth covered with ink (= colored liquid).

⁴⁸NQBH: I like the term "typewriter" in any literary scene., which sounds traditional & sexy, opposite to personal notebooks/laptop now: modern & robust.

⁴⁹hesitant [a] slow to speak or act because you feel uncertain, embarrassed or unwilling.

⁵⁰burst [v] 1. [intransitive, transitive] to break open or apart, especially because of pressure from inside; to make something break in this way; 2. [intransitive] + adv./prep. to go or come from somewhere suddenly; burst into something [phrasal verb] to start producing something suddenly & with great force; [n] a short period of a particular activity or strong emotion that often starts suddenly.

⁵¹**preoccupied** [a] thinking &/or worrying continuously about something so that you do not pay attention to other things.

⁵²**pouch** [n] **1.** a small bag, usually made of leather, & often carried in a pocket or attached to a belt; **2.** a large bag for carrying letters, especially official ones; **3.** a pocket of skin on the stomach of some female marsupial animals, e.g. kangaroos, in which they carry their young; **4.** a pocket of skin in the cheeks of some animals, e.g. hamsters, in which they store food.

 $^{^{53}}$ "The quest for perfection can never end."

⁵⁴**condolence** [n] [countable, usually plural, uncountable] sympathy that you feel for somebody when a person in their family or that they know well has died; an expression of this sympathy.

⁵⁵awkward [a] 1. embarrassed; making you feel embarrassed; 2. difficult to deal with, SYNONYM: difficult; 3. not convenient; 4. difficult because of its shape or design; 5. not moving in an easy way; not comfortable or elegant.

⁵⁶muddle [v] (especially British English) 1. to put things in the wrong order or mix them up; 2. muddle somebody (up) to confuse somebody; 3. muddle somebody/something (up)| muddle A (up) with B to confuse 1 person or thing with another, SYNONYM: mix up.

⁵⁷tangled [a] 1. twisted together in an untidy way; 2. complicated, & not easy to understand.

⁵⁸**feeble** [a] **1.** very weak; **2.** not effective; not showing energy or effort.

⁵⁹overblown [a] 1. that is made to seem larger, more impressive or more important than it really is, SYNONYM: exaggerated; 2. (of flowers) past the best, most beautiful stage.

⁶⁰compendium [n] (plural compendia, compendiums) a collection of facts, drawings & photographs on a particular subject, especially in a book. ⁶¹scuffle [n] scuffle (with somebody) | scuffle (between A & B) a short & not very violent fight or struggle; [v] 1. [intransitive] scuffle (with somebody) (of 2 or more people) to fight or struggle with each other for a short time, in a way that is not very serious; 2. [intransitive] + adv./prep. to move quickly making a quiet rubbing noise.

⁶²**recalcitrant** [a] (*formal*) unwilling to obey rules or follow instructions; difficult to control.

⁶³consult [v] 1. [transitive, intransitive] to discuss something with somebody to get their permission for something, or to help you make a decision; 2. [transitive, intransitive] to go to somebody for information or advice, especially an expert e.g. a doctor or lawyer; 3. [transitive] consult something to look in or at something to get information, SYNONYM: refer to something.

⁶⁴cleanse [v] 1. [transitive, intransitive] cleanse (something) to clean your skin or a wound; 2. [transitive] cleanse somebody (of/from something) (*literary*) to take away somebody's guilty feelings or sin.

⁶⁵ clarion [n] 1. a medieval trumpet with clear shrill tones; 2. the sound of or as if of a clarion' [a] brilliantly clear; loud & clear.

⁶⁶ease [n] [uncountable] 1. lack of difficulty or effort, OPPOSITE: difficulty; 2. the state of feeling relaxed or comfortable, without anxiety, problems or pain.

⁶⁷clarity [n] [uncountable] 1. the quality of being expressed clearly; 2. the ability to think about or understand something clearly; 3. if a picture,

required endless attention. When the new issue of *The New Yorker* turned up in Maine, I sometimes saw him reading his "Comment" piece over to himself, with only a slightly different expression than the one he'd worn on the day it went off. Well, O.K., he seemed to be saying. At least I got the elements right.

This edition has been modestly⁶⁸ updated, with word processors & air conditioners making their 1st appearance among White's references, & with a light redistribution of genders to permit a feminine pronoun or female farmer to take their places among the males who once innocently⁶⁹ served him." [...] "What is not here is anything about E-mail – the rules-free, lower-case flow that cheerfully keeps us in touch these days. E-mail is conversation, & it may be replacing the sweet & endless talking we once sustained⁷⁰ (& tucked away⁷¹) within the informal letter. But we are all writers & readers as well as communicators, with the need at times to please & satisfy ourselves (as White put it) with the clear & almost perfect thought." – [SW19, Foreword by Roger Angell]

"I [E. B. White] passed the course, graduated from the university, & forgot the book but not the professor ." [...]

"The Elements of Style, when I [E. B. White] reexamined it in 1957, seemed to me to contain rich deposits⁷² of gold. It was Will Strunk's parvum opus⁷³, his attempt to cut the vast tangle⁷⁴ of English rhetoric⁷⁵ down to size & write its rules & principles on the head of a pin⁷⁶. Will himself had hung the tag "little" on the book; he referred to it sardonically⁷⁷ & with secret pride as "the little book," always giving the word "little" a special twist, as though he were putting a spin on a ball. In its original form, it was a 43 page summation of the case for cleanliness, accuracy⁷⁸, & brevity⁷⁹ in the use of English. Today, 52 years later, its vigor⁸⁰ is unimpaired⁸¹, & for sheer⁸² pith⁸³ I think it probably sets a record that is not likely to be broken. Even after I got through tampering with⁸⁴ it, it was still a tiny thing, a barely tarnished⁸⁵ gem⁸⁶. 7 rules of usage, 11 principles of composition⁸⁷, a few matters of form, & a list of words & expressions commonly misused – that was the sum & substance⁸⁸ of Prof. Strunk's work. Somewhat audaciously⁸⁹, & in an attempt to give my publisher his money's worth, I [E. B. White] added a chapter called "An Approach to Style," setting forth my own prejudices⁹⁰, my notions of error, my articles of faith. This chapter (Chap. V) is addressed particularly to those who feel that English prose composition is not only a necessary skill but a sensible pursuit as well – a way to spend one's days. I think Prof. Strunk would not object to that."

[...] "I have now completed a 3rd revision. Chap. IV has been refurbished with words & expressions of a recent vintage 2;

substance or sound has clarity, you can see or hear it very clearly, or see through it easily.

⁶⁸modest [a] 1. fairly limited or small in amout; 2. not expensive, rich or impressive; 3. (of people, especially women, or their clothes) not showing too much of the body; not intended to attract attention, especially in a sexual way; 4. (approving) not talking much about your own abilities or possessions.

⁶⁹**innocent** [a] **1.** not guilty of a crime, etc.; not having done something wrong, OPPOSITE: **guilty**; **2.** [only before noun] suffering harm or being killed because of a crime, war, etc. although not directly involved in it; **3.** having little experience of evil or unpleasant things, or of sexual matters; **4.** not intended to cause harm or upset somebody, SYNONYM: **harmless**.

⁷⁰sustain [v] 1. sustain somebody/something to provide enough of what somebody/something needs in order to live or exist; 2. to make something continue for some time without becoming less, SYNONYM: maintain; 3. sustain something (formal) to experience something bad, SYNONYM: suffer; 4. sustain something to provide evidence to support an opinion, a theory, etc., SYNONYM: uphold; 5. sustain something (law) to decide that a claim, etc. is valid, SYNONYM: uphold.

⁷¹tuck away [phrasal verb] tuck something \leftrightarrow away 1. be tucked away to be located in a quiet place, where not many people go; 2. to hide something somewhere or keep it in a safe place; 3. (British English, informal) to eat a lot of food.

⁷³parvum opus [from Latin] [n] a little work, a small but meaningful work of an artist or writer.

74 tangle [n] 1. a twisted mass of threads, hair, etc. that cannot be easily separated; 2. a lack of order; a confused state; 3. (informal) a disagreement or fight; [v] [transitive, intransitive] tangle (something) up to twist something into an untidy mass; to become twisted in this way.

⁷⁵**rhetoric** [n] [uncountable] **1.** (often disapproving speech or writing that is intended to influence people, but that is not completely honest or sincere; **2.** the skill of using language in speech or writing in a special way that influences or entertains people.)

⁷⁶**pin** [n] **1.** a short thin piece of stiff wire with a sharp point at 1 end & a round head at the other, used to hold or attach things; **2.** a short piece of metal or other material, used to hold things together; **3.** a piece of metal with a sharp point, worn for decoration; **4.** 1 of the metal parts that stick out of an electric plug & fit into a socket; [v] **pin something** (+ **adv./prep.)** to attach something onto another thing or join things together with a pin, etc.; **pin something down** [phrasal verb] to explain or understand something exactly.

⁷⁷sardonically [adv] (disapproving) in a way that shows that you think that you are better than other people & do not take them seriously, SYNONYM: mockingly.

⁷⁸accuracy [n] 1. [uncountable] the state of being exact or correct, OPPOSITE: inaccuracy; 2. [uncountable, countable] (specialist) the degree to which the result of a measurement or calculation matches the correct value or a standard, OPPOSITE: inaccuracy.

⁷⁹brevity [n] [uncountable] 1. the quality of using few words when speaking or writing; 2. brevity (of something) the fact of lasting a short time.

⁸⁰vigor [n] [uncountable] 1. effort, energy, & enthusiasm; 2. vigor (of something) physical strength; good health.

⁸¹unimpaired [a] (formal) not damaged or made less good, OPPOSITE: impaired.

⁸²sheer [a] 1. [only before noun] used to emphasize the size, degree or amount of something; nothing but; 2. very steep.

83 pith [n] [uncountable] 1. a soft dry white substance inside the skin of oranges & some other fruits; 2. the essential or most important part of something.

⁸⁴tamper with [phrasal verb] tamper with something to make changes to something without permission, especially in order to damage it, SYNONYM: interfere with.

⁸⁷**composition** [n] **1.** [uncountable] the different parts that something is made of; the way in which the different parts are organized; **2.** [countable] a piece of music or a poem; **3.** [uncountable] the act of writing a piece of music or a poem; **4.** [uncountable] (*art*) the arrangement of people of objects in a painting, photograph or scene of a film.

⁸⁸substance [n] 1. a type of solid, liquid or gas that has particular qualities; 2. [countable] a drug or chemical, especially an illegal one, that has a particular effect on the mind or body; 3. [uncountable] the most important or main part of something; 4. [uncountable] (formal) importance; 5. [uncountable] the quality of being based on facts or the truth.

⁸⁹audaciously [adv] (formal) in a way that shows you are willing to take risks or to do something that shocks people.

⁹⁰**prejudice** [n] [uncountable, countable] an unreasonable dislike of a person, group, etc., especially when it is based on their race, religion, sex, etc. ⁹¹**refurbish** [v] **refurbish something** to clean & decorate a room, building, etc. in order to make it more attractive, more useful, etc.

⁹²vintage [n] 1. the wine that was produced in a particular year or place; the year in which it was produced; 2. [usually singular] the period or season of gathering grapes for making wine; [a] [only before noun] 1. vintage wine is of very good quality & has been stored for several years; 2. (British English) (of a vehicle) made between 1919 & 1930 & admired for its style & interest; 3. typical of a period in the past & of high quality; the best work of the particular person; 4. vintage year a particular good & successful year.

4 rules of usage have been added to Chap. I. Fresh examples have been added to some of the rules & principles, amplification ⁹³ has reared ⁹⁴ its head in a few places in the text where I felt an assault ⁹⁵ could successfully be made on the bastions ⁹⁶ of its brevity, & in general the book has received a thorough overhaul ⁹⁷ – to correct errors, delete bewhiskered ⁹⁸ entries, & enliven ⁹⁹ the argument.

Prof. Strunk was a positive man. His book contains rules of grammar phrased as direct orders. In the main I [E. B. White] have not tried to soften his commands, or modify his pronouncements¹⁰⁰, or remove the special objects of his scorn¹⁰¹. I have tried, instead, to preserve¹⁰² the flavor¹⁰³ of his discontent¹⁰⁴ while slightly enlarging the scope of the discussion. *The Elements of Style* does not pretend¹⁰⁵ to survey¹⁰⁶ the whole field. Rather it proposes¹⁰⁷ to give in brief space the principal¹⁰⁸ requirements of plain¹⁰⁹ English style. It concentrates¹¹⁰ on fundamentals¹¹¹: the rules of usage & principles of composition most commonly violated¹¹².

The reader will soon discover that these rules & principles are in the form of sharp commands, Sergeant 113 Strunk snapping 114

⁹⁴rear [v] 1. rear somebody/something [often passive] to care for young children or animals until they are fully grown, SYNONYM: raise; 2. rear something to breed or keep animals or birds, e.g. on a farm; something rears its head [idiom] (of something unpleasant) to appear or happen; [n] (usually the rear) [singular] the back part of something; [a] [only before noun] at or near the back of something.

⁹⁵assault [n] 1. [uncountable, countable] the crime of attacking somebody physically; in law, assault is an act that threatens physical harm to somebody, whether or not actual harm is done: to commit/be charged with assault; 2. [countable] (by an army, etc.) the act of attacking somebody/something, SYNONYM: attack; 3. [countable, usually singular, uncountable] an act of criticizing or attacking somebody/something severely; [v] assault somebody to attack somebody physically.

⁹⁶bastion [n] 1. (formal) a group of people or a system that protects a way of life or a belief when it seems that it may disappear; 2. a place that military forces are defending.

⁹⁷overhaul [n] an examination of a machine or system, including doing repairs on it or making changes to it; [v] 1. overhaul something to examine every part of a machine, system, etc. & make any necessary changes or repairs; 2. overhaul somebody to come from behind a person you are competing against in a race & go past them, SYNONYM: overtake.

⁹⁸bewhiskered [a] 1. having whiskers; bearded; 2. ancient, as a witticism, expression, etc.; passé; hoary.

⁹⁹enliven [v] (formal) enliven something to make something more interesting or more fun.

¹⁰⁰**pronouncement** [n] a formal public statement.

101scorn [n] [uncountable] a strong feeling that somebody/something is stupid or not good enough, usually shown by the way you speak, SYNONYM: contempt; [v] 1. scorn somebody/something to feel or show that you think somebody/something is stupid & you do not respect them or it, SYNONYM: dismiss; 2. (formal) to refuse to have or do something because you are too proud.

¹⁰²**preserve** [v] **1. preserve something** to keep a particular quality or feature; **2.** to keep something safe from harm, in good condition or in its original state; **3.** to prevent something from decaying, by treating it in a particular way; [n] [singular] an activity, job or interest that is thought to be suitable for 1 particular person or group of people.

¹⁰³flavor [n] 1. [uncountable] flavor (of something) how food or drink tastes, SYNONYM: taste; 2. [countable] a particular type of taste; 3. [singular] a particular quality or atmosphere; 4. [singular] a/the flavor of something an idea of what something is like.

104discontent [n] (also discontentment) 1. [uncountable] a feeling of being unhappy because you are not satisfied with a particular situation, SYNONYM: dissatisfaction; 2. [countable] discontent (of somebody) a thing that makes you feel unhappy & not satisfied with a particular situation, SYNONYM: dissatisfaction.

¹⁰⁵**pretend** [v] **1.** to behave in a particular way, in order to make other people believe something that is not true; **2.** (usually used in negative sentences & questions) to claim to be, do or have something, especially when this is not true.

106 survey [n] 1. survey (of somebody/something) an investigation of the opinions, behavior, etc. of a particular group of people, which is usually done by asking them questions; 2. an act of examining & recording the measurements, features, etc. of an area of land in order to make a map or plan of it; 3. survey (of something) a general study, view or description of something; [v] 1. survey somebody/something to investigate the opinions or behavior of a group of people by asking them a series of questions; 2. survey something to study & give a general description of something; 3. survey something to measure & record the features of an area of land, e.g. in order to make a map or in preparation for building; 4. survey something to look carefully at the whole of something, especially in order to get a general impression of it, SYNONYM: inspect.

¹⁰⁷**propose** [v] **1.** to suggest a plan or an idea for people to consider & decide on; **2.** to suggest an explanation of something for people to consider. ¹⁰⁸**principal** [a] [only before noun] main; most important.

109 plain [a] 1. easy to see or understand, SYNONYM: clear; 2. [only before noun] expressed in a clear & simple way, without using technical language; 3. not trying to deceive anyone; honest & direct; 4. not decorated or complicated; simple; in computing, plain text is data representing text that is not written in code or using special formatting & can be read, displayed or printed without much processing: Mathematical formulae are an example of content that cannot be represented satisfactorily via plain text.; 5. without marks or a pattern on it; 6. [only before noun] (used for emphasis) simple; nothing but. SYNONYM: sheer.

¹¹⁰concentrate [v] 1. [transitive, often passive] concentrate something + adv./prep. to bring something together in 1 place; 2. [intransitive, transitive] to give all your attention to something & not think about anything else; 3. [transitive] concentrate something to increase the strength of a substance by reducing its volume, e.g. by boiling it; concentrate on something [phrasal verb] to spend more time doing 1 particular thing than others; [n] [countable, uncountable] concentrate (of something) a substance that is made stronger because water or other substances have been removed.

111 fundamentals [n] [plural] fundamentals (of something) the basic & most important parts of something.

112 violet [v] 1. violate something to go against or refuse to obey a law, an agreement, etc.; 2. violate something to not treat something with respect.

¹¹³sergeant [n] (abbr., Sergt, Sgt) 1. a member of 1 of the middle ranks in the army & the air force, below an officer; 2. (in a UK) a police officer just below the rank of an inspector; 3. (in the US) a police officer just below the rank of a lieutenant or caption.

114 snap [v] break 1. [transitive, intransitive] to break something suddenly with a sharp noise; to be broken in this way; take photograph 2. [transitive, intransitive] (informal) to take a photograph; open/close/move into position 3. [intransitive, transitive] to move, or to move something, into a particular position quickly, especially with a sudden sharp noise; speak impatiently 4. [transitive, intransitive] to speak or say something in an impatient, usually angry, voice; of animal 5. [intransitive] snap (at somebody/something) to try to bite somebody/something, SYNONYM: nip; lose control 6. [intransitive] to suddenly be unable to control your feelings any longer because the situation has become too difficult; fasten clothing 7. [intransitive, transitive] snap (something) (North American English) to fasten a piece of clothing with a snap; in American football 8. [transitive] snap something (sport) (in American football) to start play by passing the ball back between your legs.

⁹³amplification [n] [uncountable] **1.** amplification (of something) the process of increasing the amplitude of an electrical signal; **2.** (biochemistry) amplification (of something) the process by which many copies of something, e.g. a gene, are made; **3.** amplification (of something) the action of making something greater or easier to notice; **4.** the action of adding details to a story, statement, etc.; details added to a story, statement, etc.

orders to his platoon¹¹⁵. "Do not join independent clauses with a comma." (Rule 5.) "Do not break sentences in 2." (Rule 6.) "Use the active voice." (Rule 14.) "Omit¹¹⁶ needless¹¹⁷ words." (Rule 17.) "Avoid a succession¹¹⁸ of loose¹¹⁹ sentences." (Rule 18.) "In summaries, keep to 1 tense." (Rule 21.) Each rule or principle is followed by a short hortatory¹²⁰ essay, & usually the exhortation¹²¹ is followed by, or interlarded¹²² with, examples in parallel columns – the true vs. the false, the right vs. the wrong, the timid¹²³ vs. the bold, the ragged¹²⁴ vs. the trim¹²⁵. From every line there peers out at me the puckish¹²⁶ face of my professor, his short hair parted neatly¹²⁷ in the middle & combed down over his forehead, his eyes blinking incessantly¹²⁸ behind steel-rimmed spectacles¹²⁹ as though he had just emerged into strong light, his lips nibbling each other like nervous horses, his smile shuttling to & fro under a carefully edged mustache.

"Omit needless words!" cries the author on p. 23, & into that imperative ¹³⁰ Will Strunk really put his heart & soul. In the days when I was sitting in his class, he omitted so many needless words, & omitted them so forcibly ¹³¹ & with such eagerness ¹³² & obvious relish ¹³³, that he often seemed in the position of having shortchanged ¹³⁴ himself – a man left with nothing more to say yet with time to fill, a radio prophet who had outdistanced ¹³⁵ the clock. Will Strunk got out of this predicament ¹³⁶ by a simple trick: he uttered ¹³⁷ every sentence 3 times. When he delivered his oration ¹³⁸ on brevity to the class, he leaned forward over his desk, grasped his coat lapels ¹³⁹ in his hands, &, in a husky ¹⁴⁰, conspiratorial ¹⁴¹ voice, said, "Rule 17. Omit needless words! Omit needless words! Omit needless word!"

He was a memorable¹⁴² man, friendly & funny. Under the remembered sting of his kindly lash¹⁴³, I have been trying to omit needless words since 1919, & although there are still many words that cry for omission & the huge task will never be accomplished, it is exciting to me to reread to masterly Strunkian elaboration¹⁴⁴ of this noble¹⁴⁵ theme¹⁴⁶. It goes:

Vigorous writing is concise. A sentence should contain no unnecessary words, a paragraph no unnecessary sen-

- ¹¹⁵**platoon** [n] a small group of soldiers that is part of a company & commanded by a lieutenant.
- 116 omit [v] 1. to not include something/somebody, either deliberately or because you have forgotten it/them, SYNONYM: leave somebody/something out (of something); 2. omit to do something to not do or fail to do something.
- ¹¹⁷needless [a] (of something bad) not necessary; that could be avoided, SYNONYM: unnecessary.
- 118 succession [n] 1. [countable, usually singular] a number of things or people that follow each other in time or order, SYNONYM: series; 2. [uncountable] the act of taking over an official position or title; 3. [uncountable] the right to take over an official position or title, especially to become the king or queen of a country.
- 119 loose [a] 1. not firmly fixed where it should be; that can become separated from something; 2. not tightly packed together; not solid or hard; 3. not strictly organized or controlled; 4. not exact; not very careful; 5. (of clothes) not fitting closely, OPPOSITE: tight; 6. not tied together; not held in position by anything or contained in anything; 7. (medical) (of body waste) having too much liquid in it.
- ¹²⁰hortatory [a] trying to strongly encourage or persuade someone to do something.
- ¹²¹exhortation [n] [countable, uncountable] (formal) exhortation (to do something) an act of trying very hard to persuade somebody to do something.
- ¹²²interlard [v] (used with object) 1. to diversify by adding or interjecting something unique, striking, or contrasting (usually followed by with); 2. (of things) to be intermixed in.
- ¹²³timid [a] shy & nervous; not brave.
- 124ragged [a] 1. (of clothes) old & torn, SYNONYM: shabby; 2. (of people) wearing old or torn clothes; 3. having an outline, an edge or a surface that is not straight or even; 4. not smooth or regular; not showing control or careful preparation; 5. (informal) very tired, especially after physical effort.
- ¹²⁵trim [v] 1. trim something to make something neater, smaller, better, etc., by cutting parts from it; 2. to cut away unnecessary parts from something; 3. [usually passive] trim something (with something) to decorate something, especially around its edges.
- ¹²⁶**puckish** [a] [usually before noun] (*literary*) enjoying playing tricks on other people, SYNONYM: **mischievous**.
- 127 neat [a] 1. in good order; carefully done or arranged; 2. simple but clever; 3. containing or made out of just 1 substance; not mixed with anything else.
- $^{128}\mathbf{incessantly}~[\mathrm{adv}]~(\mathit{usually~disapproving})$ without stopping, Synonym: $\mathbf{constantly}.$
- 129 spectacle [n] 1. [countable, uncountable] spectacle (of something) a performance or an event that is very impressive & exciting to look at; 2. [singular] spectacle (of something) an unusual, embarrassing or sad sight or situation that attracts a lot of attention; 3. (spectacles) [plural] [formal] = glass.
- ¹³⁰imperative [n] a thing that is very important & needs immediate attention or action; [a] [not usually before noun] very important & needing immediate attention or action, SYNONYM: vital.
- ¹³¹forcibly [adv] 1. in a way that involves the use of physical force; 2. in a way that makes something very clear.
- ¹³²eager [a] very interested & excited by something that is going to happen or about something that you want to do, SYNONYM: keen.
- 133 relish [v] to get great pleasure from something; to want very much to do or have something, SYNONYM: enjoy; [n] 1. [uncountable] great pleasure; 2. [uncountable, countable] a cold, thick, spicy sauce made from fruit & vegetables that have been boiled, that is served with meat, cheese, etc.
- ¹³⁴short-change [v] [often passive] **1.** short-change somebody to give back less than the correct amount of money to somebody who has paid for something with more than the exact price; **2.** short-change somebody to treat somebody unfairly by not giving them what they have earned or deserve.
- ¹³⁵outdistance [v] outdistance somebody/something to leave somebody/something behind by going faster, further, etc.; to be better than somebody/something, SYNONYM: outstrip.
- 136 predicament [n] a difficult or an unpleasant situation, especially one where it is difficult to know what to do, SYNONYM: quandary.
- 137 utter [v] utter something to make a sound with your voice; to say something.
- ¹³⁸**oration** [n] (*formal*) a formal speech made on a public occasion, especially as part of a ceremony.
- 139 lapel [n] 1 of the 2 front parts of the top of a coat or jacket that are joined to the collar & are folded back.
- ¹⁴⁰husky [a] 1. (of a person of their voice) sounding deep, quiet & rough, sometimes in an attractive way; 2. (North American English) with a large, strong body; [n] (North American English also huskie) a large strong dog with thick hair, used for pulling sledges across snow.
- ¹⁴¹conspiratorial [a] 1. connected with, or making you think of, a conspiracy (= a secret plan to do something illegal); 2. (of a person's behavior) suggesting that a secret is being shared.
- ¹⁴²memorable [a] special, good or unusual & therefore worth remembering; easy to remember.
- 143 lash [v] 1. [intransitive, transitive] to hit somebody/something with great force, SYNONYM: pound; 2. [transitive] lash somebody/something to hit a person or an animal with a whip, rope, stick, etc., SYNONYM: beat.
- ¹⁴⁴elaboration [n] [uncountable, countable] **1.** the act of explaining or describing something in a more detailed way; **2.** the process of developing a plan, an idea, etc. & making it complicated or detailed; **3.** elaboration (of something) (biology) the production of a substance or structure from elements or simpler constituents in a natural process.
- ¹⁴⁵**noble** [a] **1.** belonging to a family of high social rank, SYNONYM: **aristocratic**; **2.** having or showing fine personal qualities that people admire, e.g. courage, honesty & care for others; [n] a person who comes from a family of high social rank; a member of the nobility, SYNONYM: **aristocratic**. ¹⁴⁶**theme** [n] the subject of a talk, piece of writing, exhibition, etc.; an idea that keeps returning in a piece of research or a work of art or literature.

tences, for the same reason that a drawing should have no unnecessary lines & a machine no unnecessary parts. This requires not that the writer make all sentences short or avoid all detail & treat subjects only in outline, but that every word tell.

There you have a short, valuable essay on the nature & beauty of brevity – 59 words that could change the world. Having recovered from his adventure in prolixity¹⁴⁷ (59 words were a lot of words in the tight world of William Strunk Jr.), the professor proceeds to give a few quick lessons in pruning¹⁴⁸. Students learn to cut the dead-wood from "this is a subject that," reducing it to "this subject," a saving of 3 words. They learn to trim¹⁴⁹ "used for fuel purposes" down to "used for fuel." They learn that they are being chatterboxes¹⁵⁰ when they say "the question as to whether" & that they should just say "whether" – a saving of 4 words out of a possible 5.

The professor devotes¹⁵¹ a special paragraph to the vile¹⁵² expression the fact that, a phrase that causes him to quiver¹⁵³ with revulsion¹⁵⁴. The expression, he says, should be "revised out of every sentence in which it occurs." But a shadow¹⁵⁵ of gloom¹⁵⁶ seems to hang over the page, & you feel that he knows how hopeless his cause is. I suppose I have written the fact that a thousand times in the heat of composition, revised it out maybe 500 times in the cool aftermath¹⁵⁷. To be batting only .500 this late in the season, to fail half the time to connect with this fat pitch, saddens me, for it seems a betrayal of the man who showed me how to swing¹⁵⁸ at it & made the swinging seem worthwhile.

I treasure ¹⁵⁹ The Elements of Style for its sharp ¹⁶⁰ advice, but I treasure it even more for the audacity ¹⁶¹ & self-confidence ¹⁶² of its author. Will knew where he stood. He was so sure of where he stood, & made his position so clear & so plausible, that his peculiar ¹⁶³ stance ¹⁶⁴ has continued to invigorate ¹⁶⁵ me – &, I am sure, thousands of other ex-students – during the years that have intervened ¹⁶⁶ since our 1st encounter ¹⁶⁷. He had a number of likes & dislikes that were almost as whimsical ¹⁶⁸ as the choice of a necktie, yet he made them seem utterly ¹⁶⁹ convincing. He disliked the word forceful ¹⁷⁰ & advised us to use forcible ¹⁷¹ instead. He felt that the word clever ¹⁷² was greatly overused: "It is best restricted to ingenuity ¹⁷³ displayed in small matters."

147 prolixity [n] [uncountable] (formal) the fact of using too many words & therefore creating a piece of writing, a speech, etc., that is boring.

¹⁴⁸ pruning [n] [uncountable] 1. the activity of cutting off some of the branches from a tree, bush, etc. so that it will grow better & stronger; 2. the act of making something smaller by removing parts; the act of cutting out parts of something.

¹⁴⁹trim [v] 1. trim something to make something neater, smaller, better, etc., by cutting parts from it; 2. to cut away unnecessary parts from something; 3. [usually passive] trim something (with something) to decorate something, especially around its edges.

¹⁵⁰chatterbox [n] (informal) a person who talks a lot, especially a child.

¹⁵¹devote [v] devote yourself to somebody/something to give most of your time, energy or attention to somebody/something, SYNONYM: dedicate; devote something to something: to give an amount of time, attention or resources to something.

¹⁵²vile [a] 1. (informal) extremely unpleasant or bad, SYNONYM: disgusting; 2. (formal) morally bad; completely unacceptable, SYNONYM: wicked. ¹⁵³quiver [v] to shake slightly; to make a slight movement, SYNONYM: tremble; [n] 1. an emotion that has an effect on your body; a slight movement in part of your body; 2. a case for carrying arrows.

¹⁵⁴revulsion [n] [uncountable, singular] (formal) a strong feeling of horror, SYNONYM: disgust, repugnance.

¹⁵⁵ shadow [n] 1. [countable] the dark area or shape produced by somebody/something coming between light & a surface; 2. [uncountable] (shadows [plural]) darkness, especially that produced by somebody/something coming between light & a surface; 3. [singular] the strong (usually bad) influence of somebody/something.

¹⁵⁶ gloom [n] 1. [uncountable, singular] a feeling of being sad & without hope, SYNONYM: depression; 2. [uncountable] (literary) almost total darkness.

157 aftermath [n] [usually singular] the situation that exists as a result of an important (& usually unpleasant) event, especially a war, an accident, etc.

¹⁵⁸swing [v] 1. [intransitive, transitive] to change to make somebody/something change from 1 opinion or mood to another; 2. [intransitive, transitive] to turn or change direction suddenly; to make something do this; 3. [intransitive, transitive] to move backwards or forwards or from side to side while hanging from a fixed point; to make something do this; 4. [intransitive, transitive] to move or make something move with a wide curved movement; [n] a change from 1 opinion or situation to another; the amount by which something changes.

¹⁵⁹ treasure [n] 1. [uncountable] a collection of valuable things e.g. gold, silver & jewelery; 2. [countable, usually plural] a highly valued object; 3. [singular] a person who is much loved or valued; [v] treasure something to have or keep something that you love & that is extremely valuable to you, SYNONYM: cherish.

^{160&#}x27;sharp [a] 1. [usually before noun] (especially of a change in something) sudden & fast; 2. [usually before noun] (especially of a difference in something) clear & definite; 3. (especially of something that can cut or make a hole in something) having a fine edge or point, OPPOSITE: blunt; 4. (of a person or what they say) critical or severe; 5. (of a physical feeling or an emotion) very strong & sudden, often like being cut or wounded, SYNONYM: intense; 6. changing direction suddenly; 7. (of people or their minds or eyes) quick to notice or understand things or to react.

¹⁶¹audacity [n] [uncountable] behavior that is brave but likely to shock or offend people, SYNONYM: nerve.

¹⁶²self-confidence [n] [uncountable] confidence in yourself & your abilities, SYNONYM: self-assurance, confidence.

 $^{^{163}}$ **peculiar** [a] belonging to or connected with 1 particular place, situation, person, etc., & not others.

¹⁶⁴stance [n] the opinions that somebody has about something & expresses publicly, SYNONYM: position.

¹⁶⁵invigorate [v] 1. invigorate somebody to make somebody feel healthy & full of energy; 2. invigorate something to make a situation, an organization, etc. efficient & successful.

¹⁶⁶intervene [v] 1. [intransitive] to become involved in a situation in order to improve it or stop it from getting worse; 2. [intransitive] to happen in the time between events; 3. [intransitive] to exist or be found in the space between things; 4. [intransitive] to happen in a way that delays something or prevents it from happening.

¹⁶⁷encounter [v] 1. encounter something to experience something, especially something unpleasant or difficult, while you are trying to do something else, SYNONYM: run into something; 2. encounter something/somebody to discover or experience something, or meet somebody, especially something/somebody new, unusual or unexpected, SYNONYM: come across somebody/something; [n] a meeting, especially one that is sudden or unexpected.

 $^{^{168}}$ whimsical [a] unusual & not serious in a way that is either funny or annoying.

¹⁶⁹ utter [a] [only before noun] used to emphasize how complete something is, SYNONYM: total; [v] utter something to make a sound with your voice; to say something.

¹⁷⁰forceful [a] 1. (of people) expressing opinion firmly & clearly in a way that persuades other people to believe them, SYNONYM: assertive; 2. (of opinions, etc.) expressed firmly & clearly so that other people believe them; 3. using force; 4. (of action) strong & effective.

¹⁷¹**forcible** [a] [only before noun] involving the use of physical force.

¹⁷²clever [a] 1. (especially British English) quick at learning & understanding things, SYNONYM: intelligent; 2. clever (at something/doing somethign) (especially British English) skillful; 3. showing intelligence or skill, e.g. in the design of an object, in an idea or somebody's actions.

¹⁷³ingenuity [n] [uncountable] the ability to invent things or solve problems in clever new ways, SYNONYM: inventiveness.

He despised¹⁷⁴ the expression student body, which he termed gruesome¹⁷⁵, & made a special trip downtown to the Alumni News office 1 day to protest¹⁷⁶ the expression & suggest that studentry be substituted¹⁷⁷ – a coinage¹⁷⁸ of his own, which he felt was similar to citizenry¹⁷⁹. I am told that the News editor was so charmed by the visit, if not by the word, that he ordered the student body buried, never to rise again. Studentry has taken its place. It's not much of an improvement, but it does sound less cadaverous¹⁸⁰, & it made Will Strunk quite happy.

Some years ago, when the heir¹⁸¹ to the throne of England was a child, I noticed a headline in the *Times* about Bonnie Prince Charlie: "CHARLES' TONSILS OOUT." Immediately Rule 1 leapt to mind.

1. Form the possessive singular of nouns by adding 's. Follow this rule whatever the final consonant 182. Thus write, Charles's friend, Burns's poems, the witch's malice 183.

Clearly, Will Strunk had foreseen¹⁸⁴, as far back as 1918, the dangerous tonsillectomy¹⁸⁵ of a prince, in which the surgeon removes the tonsils & the *Times* copy desk removes the final s. He started his book with it. I commend Rule 1 to the *Times*, & I trust that Charles's throat, not Charles' throat, is in fine shape today.

Style rules of this sort are, of course, somewhat a matter of individual preference¹⁸⁶, & even the established rules of grammar are open to challenge. Prof. Strunk, although 1 of the most inflexible¹⁸⁷ & choosy¹⁸⁸ of men, was quick to acknowledge¹⁸⁹ the fallacy¹⁹⁰ of inflexibility & the danger of doctrine¹⁹¹. "It is an old observation," he wrote, "that the best writers sometimes disregard¹⁹² the rules of rhetoric¹⁹³. [stop translating here] When they do so, however, the reader will usually find in the sentence some compensating merit, attained at the cost of the violation. Unless he is certain of doing as well, he will probably do best to follow the rules."

It is encouraging to see how perfectly a book, even a dusty rule book, perpetuates & extends the spirit of a man. Will Strunk loved the clear, the brief, the bold, & his book is clear, brief, bold. Boldness is perhaps its chief distinguishing mark. On p. 26, explaining 1 of his parallels, he says, "The lefthand version gives the impression that the writer is undecided or timid, apparently unable or afraid to choose 1 form of expression & hold to it." & his original Rule 11 was "Make definite assertions." That was Will all over. He scorned the vague, the tame, the colorless, the irresolute. He felt it was worse to be irresolute than to be wrong. I remember a day in class when he leaned far forward, in his characteristic pose – the pose of a man about to impart a secret – & croaked, "If you don't know how to pronounce a word, say it loud! If you don't know how to pronounce a word, say it loud!" This comical piece of advice struck me as sound at the time, & I still respect it. Why compound ignorance with inaudibility?

Why run & hide?

All through *The Elements of Style* one finds evidence of the author's deep sympathy for the reader. Will felt that the reader was in serious trouble most of the time, floundering in a swamp, & that it was the duty of anyone attempting to write English to drain this swamp quickly & get the reader up on dry ground, or at least to throw a rope. In revising the text, I have tried to hold steadily in mind this belief of his, this concern for the bewildered reader.

In the English classes of today, "the little book" is surrounded by longer, lower textbooks – books with permissive steering & automatic transitions. Perhaps the book has become something of a curiosity. To me, it still seems to maintain its original poise, standing, in a drafty time, erect, resolute, & assured. I still find the Strunkian wisdom a comfort, the Strunkian humor a delight, & the Strunkian attitude forward right-&-wrong a blessing undisguised." – [SW19, Introduction (by E. B. White)]

 $^{^{174}}$ despise [v] (not used in the progressive tenses) to dislike & have no respect for somebody/something.

¹⁷⁵**gruesome** [a] very unpleasant & filling you with horror, usually because it is connected with death or injury.

¹⁷⁶**protest** [n] [uncountable, countable] the expression of strong disagreement with or opposition to something; a statement or an action that shows this.

¹⁷⁷substitute [v] [intransitive, transitive] to take the place of somebody/something else; to use somebody/something instead of somebody/something else; [n] a person or thing that you use or have instead of the usual one.

¹⁷⁸**coinage** [n] **1.** [uncountable] the coins used in a particular place or at a particular time; coins of a particular type; **2.** [countable, uncountable] a word or phrase that has been invented recently; the process of inventing a word or phrase.

¹⁷⁹citizenry [n] [singular + singular or plural verb] (formal) all the citizens of a particular town, country, etc.

¹⁸⁰cadaverous [a] (*literary*) (of a person) extremely pale, thin & looking ill.

¹⁸¹heir [n] 1. a person who has the legal right to receive somebody's property, money or title when that person dies; 2. a person who is thought to continue the work or a tradition started by somebody else.

¹⁸²consonant [n] 1. (phonetics) a speech sound made by completely or partly stopping the flow of air being breathed out through the mouth; 2. a letter of the alphabet that represents a consonant sound.

¹⁸³malice [n] [uncountable] a desire to harm somebody caused by a feeling of hate.

¹⁸⁴**foreseen** [v] to know about something before it happens.

¹⁸⁵tonsillectomy [n] (medical) a medical operation to remove the tonsils.

¹⁸⁶**preference** [n] 1. [countable, usually singular, uncountable] a greater interest in or desire for somebody/something than somebody/something else; 2. [countable] a thing that is liked better or best.

¹⁸⁷inflexible [a] 1. (disapproving) that cannot be changed or made more suitable for a particular situation, SYNONYM: rigid; 2. (disapproving) (of people or organizations) unwilling to change their opinions, decision or behavior.

¹⁸⁸choosy [a] (informal) careful in choosing; difficult to please, SYNONYM: fussy, picky.

¹⁸⁹acknowledge [v] 1. to accept that something is true or exists; 2. to accept that somebody/something has a particular quality, importance or status, SYNONYM: recognize; 3. acknowledge somebody/something to publicly express thanks fo help or inspiration; 4. acknowledge something to tell somebody that you have received something that they sent to you.

¹⁹⁰ fallacy [n] 1. [countable] a false idea that many people believe is true; 2. [uncountable, countable] a false way of thinking about something.

¹⁹¹doctrine [n] 1. [countable, uncountable] doctrine (of something) a belief or principle, or set of beliefs or principles, held by a religion, a political party or a legal system; 2. (Doctrine) [countable] (US) a statement of government policy, especially foreign policy.

¹⁹²disregard [v] disregard something to not consider something; to treat something as unimportant, SYNONYM: ignore.

¹⁹³**rhetoric** [n] [uncountable] **1.** (often disapproving) speech or writing that is intended to influence people, but that is not completely honest or sincere; **2.** the skill of using language in speech or writing in a special way that influences or entertains people.

Foreword

"This classic work, still used by college students as a guide to succinct & clear writing, was formulated by a university English teacher, William Strunk, Jr., for the benefit of his students. The little work's great longevity & continuing relevance is a credit to the man who conceived it.

William Strunk, Jr. was the oldest of 4 children born & raised in Cincinnati, Ohio, by his parents William & Ella Gerretson Strunk. he took his bachelor's degree from the University of Cincinnati with a Bachelor of Arts in 1890. After achieving his degree he was employed by Rose Polytechnical Institute to teach mathematics from 1890–1891. From there he went on to teach at Cornell University while also earning his PhD, which he took in 1896. Following his PhD, he traveled to France for the academic year of 1898–99 where he spent time at the University of Paris: the Sorbonne & the Collège de France where he studied philosophy Φ & morphology¹⁹⁴.

Upon his return to the United States, Strunk began teaching English at his alma mater, Cornell University. He taught there for 46 years & was elected to Phi Beta Kappa $\phi\beta\kappa$, America's most prestigious honor society in the liberal arts, before his retirement. During his time teaching Strunk specialized in both English & non-English literature.

He published several books, the 1st being *The Elements of Style* in 1918. In 1922, Strunk published *English Metres* which concentrated on the study of the poetic metrical form. Following the success of *The Elements of Style*, Strunk revised it with Edward A. Tenney in 1935, & renamed it *The Element & Practice of Composition*. As well as being an educator, Strunk served as a literary consultant for the film studio Metro-Goldwyn-Mayer from 1935–1936 on the set of the 1936 production of *Romeo & Juliet*. William Strunk Jr. retired from teaching in 1937 & died a few years later in 1945.

The Elements of Style was written & privately published for his Cornell students in 1918. It was a guide to writing & editing with the intention "to lighten the task of instructor & student by concentrating attention ... on a few essentials, the rules of usage & principles of composition most commonly violated." On the part of the instructor, it allowed him to simply refer to the rule which was broken when grading rather than having to explain it. For the student it became a guide or how-to for writing essays.

The short introduction to "style" included grammar insights such as how to form a possessive singular noun & does & don'ts such as, "do use the active voice" but "don't break 1 sentence into 2." Strunk even had the brilliant foresight to add a section on commonly misspelt words.

In 1957, E.B. White, as a previous student of Strunk, praised what had become known as "the little book". He was then commissioned to revise & update the book by Macmillian & Company. That book, commonly known as "Strunk & White" went on to sell over 2 million copies & is still used in colleges & universities today. This edition contains just Strunk's original 1918 advice to his students."

Introduction

"This book aims to give a brief space the principal requirements of plain English style. It aims to lighten the task of instructor & student by concentrating attention (in Chaps. II & III) on a few essentials, the rules of usage & principles of composition most commonly violated. In accordance with this plan it lays down 3 rules for the use of the common, instead of a score or more, & 1 for the use of the semicolon, in the belief that these 4 rules provide for all the internal punctuation that is required by 19 sentences out of 20. Similarly, it gives in Chap. III only those principles of the paragraph & the sentence which are of the widest application. The book thus covers only a small portion of the field of English style. The experience of its writer has been that once past the essentials, students profit most by individual instruction based on the problems of their own work, & that each instructors has his own body of theory, which he may prefer to that offered by any textbook.

The numbers of the sections may be used as references in correcting manuscript.

The writer's colleagues in the Department of English in Cornell University have greatly helped him in the preparation of his manuscript. Mr. George McLane Wood has kindly consented to the inclusion under Rule 10 of some material from his Suggestions to Authors. The following books are recommended for reference or further study: in connection with Chaps. II & IV:

- 1. F. Howard Collins. Author & Printer (Henry Frowde).
- 2. Chicago University Press. Manual of Style.
- 3. T. L. De Vinne. Correct Composition (The Century Company).
- 4. Horace Hart. Rules for Compositors & Printers (Oxford University Press).
- 5. George McLane Wood. Extracts from the Style-Book of the Government Printing Office (United States Geological Survey).

in connection with Chaps. III & V

- 1. The King's English (Oxford University Press).
- 2. Sir Arthur Quiller-Couch. The Art of Writing (Putnam), especially the chapter, Interlude on Jargon.
- 3. George McLane Wood. Suggestions to Authors (United States Geological Survey).
- 4. John Lesslie Hall. English Usage (Scott, Foresman & Co.).

¹⁹⁴1. (biology) the form & structure of animals & plants, studied as a science; 2. (linguistics) the forms of words, studied as a branch of linguistics.

5. James P. Kelley. Workmanship in Words (Little, Brown & Co.).

In these will be found full discussions of many points here briefly treated & an abundant store of illustrations to supplement those given in this book.

It is an old observation that the best writers sometimes disregard the rules of rhetoric. When they do so, however, the reader will usually find in the sentence some compensating merit, attained at the cost of the violation. Unless he is certain of doing as well, he will probably do best to follow the rules. After he has learned, by their guidance, to write plain English adequate for everyday uses, let him look, for the secrets of style, to the study of the masters of literature."

Amazon/reviews

'The Elements of Style' (1918), by William Strunk, Jr., is an American English writing style guide.

It is the best-known, most influential prescriptive treatment of English grammar & usage, & often is required reading & usage in U.S. high school & university composition classes.

This edition of 'The Elements of Style' details 8 elementary rules of usage, 10 elementary principles of composition, "a few matters of form", & a list of commonly misused words & expressions.

"... a marvelous & timeless little book... Here, succinctly, elegantly & without fuss are the essentials of writing clear, correct English." - John Clare, The Telegraph

Forword

The 1st writer Roger Angell watched at work was my stepfather, E. B. White.

Each Tuesday morning, he would close his study door & sit down to write the "Notes & Comment" page for *The New Yorker*. The task was familiar with him - he was required to file a few hundred words of editorial or personal commentary on some topic in or out of the news that week - but the sounds of his typewriter from his room came in hesitant bursts, with long silences in between.

Hours went by.

Summoned at last for lunch, he was silent & preoccupied, & soon excused himself to get back to the job.

When the copy went off at last, in the afternoon RFD pouch - we were in Maine, a day's mail away from New York - he rarely seemed satisfied.

"It isn't good enough," he said sometimes.

"I wish it were better."

Writing is hard, even for authors who do it all the time.

Less frequent practitioners - the job applicant; the business executive with an annual report to get out; the high school senior with a Faulkner assignment; the graduate-school student with her thesis proposal; the writer of a letter of condolence - often get stuck in an awkward passage of find a muddle on their screens, & then blame themselves.

What should be easy & flowing looks tangled or feeable or overblown - not what was meant at all.

What's wrong with me, each one thinks.

Why can't I get this right?

It was this recurring question, put to himself, that must have inspired White to revive & add to a textbook by an English professor of his, Will Strunk Jr., that he had 1st read in college, & to get it published.

The result, this quiet book, has been in print for 40 years, & has offered more than 10 million writers a helping hand.

White knew that a compendium of specific tips - about singular & plural verbs, parentheses, that "that" - "which" scuffle, & many others - could clear up a recalcitrant sentence or subclause when quickly reconsulted, & that the larger principles needed to be kept in plain sight, like a wall sampler.

How simple they look, set down here in White's last chapter: "Write in a way that comes naturally," "Revise & rewrite," "Do not explain too much," & the rest; above all, the cleansing, clarion "Be clear."

How often Roger Angell has turned to them, in the book or in my mind, while trying to start or unblock or revise some piece of my own writing!

They help - they really do.

They work.

They are the way.

E. B. White's prose is celebrated for its ease & clarity - just think of *Charlotte's Web* - but maintaining this standard required endless attention.

When the new issue of *The New Yorker* turned up in Maine, Roger Angell sometimes saw him reading his "Comment" piece over to himself, with only a slightly different expression than the one he'd worn on the day it went off.

Well, O.K., he seemed to be saying.

At least I got the elements right.

This edition has been modestly updated, with word processors & air conditioners making their 1st appearance among White's references, & with a light redistribution of genders to permit a feminine pronoun or female farmer to take their places among the males who once innocently served him.

Sylvia Plath has knocked Keats out of the box, & Roger Angell notices that "America" has become "this country" in a sample text, to forestall a subsequent & possibly demeaning "she" in the same paragraph.

What is not here is anything about E-mail - the rules-free, lower-case flow that cheerfully keeps us in touch these days.

E-mail is conversation, & it may be replacing the sweet & endless talking we once sustained (and tucked away) within the informal letter.

But we are all writers & readers as well as communicators, with the need at times to please & satisfy ourselves (as White put it) with the clear & almost perfect thought.

Roger Angell

Introduction

At the close of the 1st World War, when E. B. White was a student at Cornell, E. B. White took a course called *English 8*. My professor was William Strunk Jr.

A textbook required for the course was a slim volume called *The Elements of Style*, whose authors was the professor himself. The year was 1919.

The book was known on the campus in those days as "the little book," with the stress on the word "little."

It had been privately printed by the author.

E. B. White passed the course, graduated from the university, & forgot the book but not the professor.

Some 38 years later, the book bobbed up again in my life when Macmillan commissioned me to revise it for the college market & the general trade.

Meantime, Prof. Strunk had died.

The Elements of Style, when E. B. White reexamined it in 1957, seemed to me to contain rich deposits of gold.

It was Will Strunk's parvum opus, his attempt to cut the vast tangle of English rhetoric down to size & write its rules & principles on the head of a pint.

Will himself had hung the tag "little" on the book; he referred to it sardonically & with secret pride as "the *little* book," always giving the word "little" a special twist, as though he were putting a spin on a ball.

In its original form, it was a 43 page summation of the case for cleanliness, accuracy, & brevity in the use of English.

Today, 52 years later, its vigor is unimpaired, & for sheer pith E. B. White thinks it probably sets a record that is not likely to be broken.

Even after E. B. White got through tampering with it, it was still a tiny thing, a barely tarnished gem.

7 rules of usage, 11 principles of composition, a few matters of form, & a list of words & expressions commonly misused - that was the sum & substance of Prof. Strunk's work.

Somewhat audaciously, & in an attempt to give my publisher his money's worth, E. B. White added a chapter called "An Approach to Style," setting forth my own prejudices, my notions of error, my articles of faith.

This chapter (Chap. V) is addressed particularly to those who feel that English prose composition is not only a necessary skills but a sensible pursuit as well - a way to spend one's days.

E. B. White thinks Prof. Strunk would not object to that.

A 2nd edition of the book was published in 1972.

E. B. White has now completed a 3rd revision.

Chap. IV has been refurbished with words & expressions of a recent vintage; 4 rules of usage have been added to Chap. I.

Fresh examples have been added to some of the rules & principles, amplification has reared its head in a few places in the text where E. B. White felt an assault could successfully be made on the bastions of its brevity, & in general the book has received a thorough overhaul - to correct errors, delete bewhiskered entries, & enliven the argument.

Prof. Strunk was a positive man.

His book contains rules of grammar phrased as direct orders.

In the main E. B. White has not tried to soften his commands, or modify his pronouncements, or remove the special objects of his scorn.

E. B. White has tried, instead, to preserve the flavor of his discontent while slightly enlarging the scope of the discussion.

The Element of Style does not pretend to survey the whole field.

Rather it proposes to give in brief space the principal requirements of plain English style.

It concentrates on fundamentals: the rules of usage & principles of composition most commonly violated.

The reader will soon discover that these rules & principles are in the form of sharp commands, Sergeant Strunk snapping orders to his platoon.

"Do not joint independent clauses with a comma." (Rule 5.)

"Do not break sentences in 2." (Rule 6.)

"Use the active voice." (Rule 14.)

"Omit needless words." (Rule 17.)

"Avoid a succession of loose sentences." (Rule 18.)

"In summaries, keep to 1 tense." (Rule 21.)

Each rule or principle is followed by a short hortatory essay, & usually the exhortation is followed by, or interlarded with, examples in parallel columns - the true vs. the false, the right vs. the wrong, the timid vs. the bold, the ragged vs. the trim.

From every line there peers out at me the puckish face of my professor, his short hair pared neatly in the middle & combed down over his forehead, his eyes blinking incessantly behind steel-rimmed spectacles as though he had just emerged into strong light, his lips nibbling each other like nervous horses, his smile shuttling to & fro under a carefully edged mustache.

"Omit needless words!" cries the author on p. 24, & into that imperative Will Strunk really put his heart & soul.

In the days when E. B. White was sitting in his class, he omitted so many needless words, & omitted them so forcibly & with such eagerness & obvious relish, that he often seemed in the position of having shortchanged himself - a man left with nothing more to say yet with time to fill, a radio prophet who had out-distanced the clock.

Will Strunk got out of this predicament by a simple trick: he uttered every sentence 3 times.

When he delivered his oration on brevity to the class, he leaned forward over his desk, grasped his coat lapels in his hands, and, in a husky, conspiratorial voice, said, "Rule 17. Omit needless words! Omit needless words!"

He was a memorable man, friendly & funny.

Under the remembered string of his kindly lash, E. B. White has been trying to omit needless words since 1919, & although there are still many words that cry for omission & the huge task will never be accomplished, it is exciting to me to reread the masterly Strunkian elaboration of this noble theme.

It goes:

Vigorous writing is concise. A sentence should contain no unnecessary words, a paragraph no unnecessary sentences, for the same reason that a drawing should have no unnecessary lines & a machine no unnecessary parts.

This requires not that the writer make all sentences short or avoid all detail & treat subjects only in outline, but that every word tell.

There you have a short, valuable essay on the nature & beauty of brevity - 59 words that could change the world.

Having recovered from his adventure in prolixity (59 words were a lot of words in the tight world of William Strunk Jr.), the professor proceeds to give a few quick lessons in pruning.

Students learn to cut the dead-wood from "this is a subject that," reducing it to "this subject," a saving of 3 words.

They learn to trim "used for fuel purposes" down to "used for fuel."

They learn that they are being chatterboxes when they say "the question as to whether" & they should just day "whether" - a saving of 4 words out of a possible 5.

The professor devotes a special paragraph to the vile expression the fact that, a phrase that causes him to quiver with revulsion.

The expression, he says, should be "revised out of every sentence in which it occurs."

But a shadow of gloom seems to hang over the page, & you feel that he knows how hopeless his cause is.

E. B. White supposes E. B. White has written the fact that a thousand times in the heat of composition, revised it out maybe 500 times in the cool aftermath.

To be batting only .500 this late in the season, to fail half the time to connect with this fat pitch, saddens me, for it seems a betrayal of the man who showed me how to swing at it & made the swinging seem worthwhile.

E. B. White treasures *The Elements of Style* for its shape advice, but E. B. White treasures it even more for the audacity & self-confidence of its author.

Will knew where he stood.

He was so sure of where he stood, & made his position so clear & so plausible, that his peculiar stance has continued to invigorate me - and, E. B. White is sure, thousands of other ex-students - during the years that have intervened since our 1st encounter.

He had a number of likes & dislikes that were almost as whimsical as the choice of a necktie, yet he made them seem utterly convincing.

He disliked the word forceful & advised us to use forcible instead.

He felt that the word *clever* was greatly overused: "It is best restricted to ingenuity displayed in small matters."

He despised the expression *student body*, which he termed gruesome, & made a special trip downtown to the *Alumni News* office 1 day to protest the expression & suggest that *studentry* be substituted - a coinage of is own, which he felt was similar to *citizenry*.

E. B. White is told that the *News* editor was so charmed by the visit, if not by the word, that he ordered the student body buried, never to rise again.

Studentry has taken its place.

It's not much of an improvement, but it does sound less cadaverous, & it made Will Strunk quite happy.

Some years ago, when the heir to the throne of England was a child, E. B. White noticed a headline in the *Times* about Bonnie Prince Charlie: "CHARLES' TONSILS OUT."

Immediately Rule 1 leapt to mind.

1. Form the possessive singular of nuns by adding 's.

Follow this rule whatever the final consonant.

Thus write,

Example 1. Charles's friend

Burns's poems

the witch's malice

Clearly, Will Strunk had foreseen, as far back as 1918, the dangerous tonsillectomy of a prince, in which the surgeon removes the tonsils & the *Times* copy desk removes the final s.

He started his book with it.

E. B. White recommends Rule 1 to the *Times*, & E. B. White trusts that Charles's throat, not Charles' throat, is in fine shape today.

Style rules of this sort are, of course, somewhat a matter of individual preference, & even the established rules of grammar are open to challenge.

Professor Strunk, although 1 of the most inflexible & choosy of men, was quick to acknowledge the fallacy of inflexibility & the danger of doctrine.

"It is an old observation," he wrote, "that the best writers sometimes disregard the rules of rhetoric. When they do so, however, the reader will usually find in the sentence some compensating merit, attained at the cost of the violation. Unless he is certain of doing as well, he will probably do best to follow the rules."

It is encouraging to see how perfectly a book, even a dusty rule book, perpetuates & extends the spirit of a man.

Will Strunk loved the clear, the brief, the bold, & his book is clear, brief, bold.

Boldness is perhaps its chief distinguishing mark.

On p. 26, explaining 1 of his parallels, he says,

"The lefthand version gives the impression that the writer is undecided or timid, apparently unable or afraid to choose 1 form of expression $\mathcal E$ hold to it."

& his original Rule 11 was "Make definite assertions."

That was Will all over.

He scorned the vague, the tame, the colorless, the irresolute.

He felt it was worse to be irresolute than to be wrong.

E. B. White remembers a day in class when he leaned far forward, in this characteristic pose - the pose of a man about to impart a secret - & croaked,

"If you don't know how to pronounce a word, say it loud! If you don't know how to pronounce a word, say it loud!"

This comical piece of advice struck me as sound at the time, & E. B. White still respects it.

Why compound ignorance with inaudibility?

Why run & hide?

All through *The Elements of Style* one finds evidences of the author's deep sympathy for the reader.

Will felt that the reader was in serious trouble most of the time, floundering in a swamp, & that it was the duty of anyone attempting to write English to drain this swamp quickly & get the reader up on dry ground, or at least to throw a rope.

In revising the text, E. B. White has tried to hold steadily in mind this belief of his, this concern for the bewildered reader.

In the English classes of today, "the little book" is surrounded be longer, lower textbooks - books with permissive steering & automatic transitions.

Perhaps the book has become something of a curiosity.

To E. B. White, it still seems to maintain its original poise, standing, in a drafty time, erect, resolute, & assured.

E. B. White still finds the Strunkian wisdom a comfort, the Strunkian humor a delight, & the Strunkian attitude toward right-and-wrong a blessing undisguised.

E. B. White

3.2 Elementary Rules of Usage

3.2.1 Form the possessive singular of nouns by adding 's.

Follow this rule whatever the final consonant.

Thus write,

Example 2. Charles's friend

Burns's poems

the witch's malice

Exceptions are the possessive of ancient proper names in -es an -is, the possessive Jesus', & such forms as for conscience' sake, for righteousness' sake.

But such forms as Achilles' heel, Moses' laws, Isis' temple are commonly replaced by

Example 3. the laws of Moses

the temple of Isis

The pronominal possessives hers, its, theirs, yours, & ours have no apostrophe.

Indefinite pronouns, however, use the apostrophe to show possession.

Example 4. one's rights

somebody else's umbrella

A common error is to write it's for its, or vice versa.

The 1st is a contraction, meaning "it is."

The 2nd is a possessive.

Example 5. It's wise dog that scratches its own fleas.

3.2.2 In a series of 3 or more terms with a single conjunction, use a comma after each term except the last

Thus write.

Example 6. red, white, & blue

gold, silver, or copper

He opened the letter, read it, & made a note of its contents.

This comma is often referred to as the "serial" comma.

In the names of business firms the last comma is usually omitted.

Follow the usage of the individual firm.

Example 7. Little, Brown & Company

Donaldson, Lufkin & Jenrette

3.2.3 Enclose parenthetic expressions between commas

Example 8. The best way to see a country, unless you are pressed for time, is to travel on foot.

This rule is difficult to apply; it is frequently hard to decide whether a single word, e.g., *however*, or a brief phrase is or is not parenthetic.

If the interruption to the flow of the sentence is but slight, the commas may be safely omitted.

But whether the interruption is slight or considerable, never omit 1 comma & leave the other.

There is no defense for such punctuation as

Example 9. Marjories husband, Colonel Nelson paid us a visit yesterday.

or

Example 10. My brother you will be pleased to hear, is now in perfect health.

Dates usually contain parenthetic words or figures.

Punctuate as follows:

Example 11. February to July, 1992

April 6, 1986

Wednesday, November 14, 1990

Note that it is customary to omit the comma in

Example 12. 6 April 1988

The last form is an excellent way to write a date; the figures are separated by a word & are, for that reason, quickly grasped. A name or a title in direct address is parenthetic.

Example 13. If, Sir, you refuse, I cannot predict what will happen.

Well, Susan, this is a fine mess you are in.

The abbreviation etc., i.e., & e.g., the abbreviations for academic degrees, & titles that follow a name are parenthetic & should be punctuated accordingly.

Example 14. Letters, packages, etc., should go here.

Horace Fulsome, Ph.D., presided.

Rachel Simonds, Attorney

The Reverend Harry Lang, S.J.

No comma, however, should separate a noun from a restrictive term of identification.

Example 15. Billy the Kid

The novelist Jane Austen

William the Conqueror

The poet Sappho

Although Junior, with its abbreviation Jr., has commonly been regarded as parenthetic, logic suggests that it is, in fact, restrictive & therefore not in need of a comma.

Example 16. James Wright Jr.

Nonrestrictive relative clauses are parenthetic, as are similar clauses introduced by conjunctions indicating time or place. Commas are therefore needed.

A nonrestrictive clauses is one that does not serve to identify or define the antecedent noun.

Example 17. The audience, which had at 1st been indifferent, became more & more interested.

In 1769, when Napoleon was born, Corsica had but recently been acquired by France.

Nether Stowey, where Coleridge wrote The Rime of the Ancient Mariner, is a few miles from Bridgewater.

In these sentences, the clauses introduced by which, when, & where are nonrestrictive; they do not limit or define, they merely add something.

In the 1st example, the clause introduced by *which* does not serve to tell which of several possible audiences is meant; the reader presumably knows that already.

The clause adds, parenthetically, a statement supplementing that in the main clause.

Each of the 3 sentences is a combination of 2 statements that might have been made independently.

Example 18. The audience was at 1st indifferent. Later it became more & more interested.

Napoleon was born in 1769. At that time Corsica had but recently been acquired by France.

Coleridge wrote The Rime of the Ancient Mariner at Nether Stowey. Nether Stowey is a few miles from Bridgewater.

Restrictive clauses, by contrast, are not parenthetic & not set off by commas.

Thus.

Example 19. People who live in glass houses shouldn't throw stones.

Here the clause introduced by *who* does serve to tell which people are meant; the sentence, unlike the sentences above, cannot be split into 2 independent statements.

The same principle of comma use applies to participial phrases & to appositives.

Example 20. People sitting in the rear couldn't hear, (restrictive)

Uncle Bert, being slightly deaf, moved forward, (non-restrictive)

My cousin Bob is a talented harpist, (restrictive)

Our oldest daughter, Mary, sings, nonrestrictive

When the main clause of a sentence is preceded by a phrase or a subordinate clause, use a comma to set off these elements.

Example 21. Partly by hard fighting, partly by diplomatic skill, they enlarged their dominions to the east & rose to royal rank with the possession of Sicily.

3.2.4 Place a comma before a conjunction introducing an independent clause

Example 22. The early records of the city have disappeared, & the story of its 1st years can no longer be reconstructed. The situation is perilous, but there is still 1 chance of escape.

2-part sentences of which the 2nd member is introduced by as (in the sense of "because"), for, or, nor, or while (in the sense of "and at the same time") likewise require a comma before the conjunction.

If a dependent clause, or an introductory phrase requiring to be set off by a comma, precedes the 2nd independent clause, no comma is needed after the conjunction.

Example 23. The situation is perilous, but if we are prepared to act promptly, there is still 1 chance of escape.

When the subject is the same for both clauses & is expressed only once, a comma is useful if the connective is but.

When the connective is and, the comma should be omitted if the relation between the 2 statements is close or immediate.

Example 24. I have heard the arguments, but am still unconvinced.

He has had several year's experience & is thoroughly competent.

3.2.5 Do not join independent clauses with a comma

If 2 or more clauses grammatically complete & not joined by a conjunction are to form a single compound sentence, the proper mark of punctuation is a semicolon.

Example 25. Mary Shelley's works are entertaining; they are full of engaging ideas.

It is nearly half past 5; we cannot reach town before dark.

It is, of course, equally correct to write each of these as 2 sentences, replacing the semicolons with periods.

Example 26. Mary Shelley's works are entertaining. They are full of engaging ideas.

It is nearly half past 5. We cannot reach town before dark.

If a conjunction is inserted, the proper mark is a comma. (Rule 4.)

Example 27. Mary Shelley's works are entertaining, for they are full of engaging ideas.

It is nearly half past 5, & we cannot reach town before dark.

A comparison of the 3 forms given above will show clearly the advantage of the 1st.

It is, at least in the examples given, better than the 2nd form because it suggests the close relationship between the 2 statements in a way that the 2nd does not attempt, & better than the 3rd because it is briefer & therefore more forcible.

Indeed, this simple method of indicating relationship between statements is 1 of the most useful devices of composition.

The relationship, as above, is commonly 1 of cause & consequence.

Note that if the 2nd clause is preceded by an adverb, e.g., accordingly, besides, then, therefore, or thus, & not by a conjunction, the semicolon is still required.

Example 28. I had never been in the place before; besides, it was dark as a tomb.

An exception to the semicolon rule is worth noting here.

A comma is preferable when the clauses are very short & alike in form, or when the tone of the sentence is easy & conversational.

Example 29. Man proposes, God disposes.

The gates swung apart, the bridge fell, the portcullis was drawn up.

I hardly knew him, he was so changed.

Here today, gone tomorrow.

3.2.6 Do not break sentences in 2

In other words, do not use periods for commas.

Example 30. I met them on a Cunard liner many years ago. Coming home from Liverpool to New York.

She was an interesting talker. A woman who had traveled all over the world & lived in half of dozen countries.

In both these examples, the 1st period should be replaced by a comma & the following word begun with a small letter.

It is permissible to make an emphatic word or expression serve the purpose of a sentence & to punctuate it accordingly:

Example 31. Again & again he called out. No reply.

The writer must, however, be certain that the emphasis is warranted, lest a clipped sentence seem merely a blunder in syntax or in punctuation.

Generally speaking, the place for broken sentences is in dialogue, when a character happens to speak in a clipped or fragmentary way.

Rules 3, 4, 5, & 6 cover the most important principles that govern punctuation.

They should be so thoroughly mastered that their application becomes 2nd nature.

3.2.7 Use a colon after an independent clause to introduce a list of particulars, an appositive, an amplification, or an illustrative quotation

A colon tells the reader that what follows is closely related to the preceding clause.

The colon has more effect than the comma, less power to separate than the semicolon, & more formality than the dash.

It usually follows an independent clause & should not separate a verb from its complement or a preposition from its object.

The examples in the lefthand column, below, are wrong; they should be rewritten as in the righthand column.

Example 32. Your dedicated whittler requires: a knife, a piece of wood, & a back porch.

Understanding is that penetrating quality of knowledge that grows from: theory, practice, conviction, assertion, error, \mathcal{E} humiliation.

Your dedicated whittler requires 3 props: a knife, a piece of wood, & a back porch.

Understanding is that penetrating quality of knowledge that grows from theory, practice, conviction, assertion, error, \mathcal{E} humiliation.

Join 2 independent clauses with a colon if the 2nd interprets or amplifies the 1st.

Example 33. But even so, there was a directness & dispatch about animal burial: there was no stopover in the undertaker's foul parlor, no wreath or spray.

A colon may introduce a quotation that supports or contributes to the preceding clause.

Example 34. The squalor of the streets reminded her of a line from Oscar Wilde: "We are all in the gutter, but some of us are looking at the star."

The colon also has certain functions of form: to follow the salutation of a former letter, to separate hour from minute in a notation of time, & to separate the title of work from its subtitle or a Bible chapter from a verse.

Example 35. Dear Mr. Montague:

departs at 10:48 P.M.

Practical Calligraphy: An Introduction to Italic Script

3.2.8 Use a dash to set off an abrupt break or interruption & to announce a long appositive or summary

A dash is a mark of separation stronger than a comma, less formal than a colon, & more relaxed than parentheses.

Example 36. His 1st thought on getting out of bed - if he had any thought at all - was to get back in again.

The rear axle began to make a noise - a grinding, chattering, teeth-gritting rasp.

The increasing reluctance of the sun to rise, the extra nip in the breeze, the patter of shed leaves dropping - all the evidences of fall drifting into winter were clearer each day.

Use a dash only when a more common mark of punctuation seems inadequate.

Example 37. Her father's suspicions proved well-founded - it was not Edward she cared for - it was San Francisco.

→ Her father's suspicions proved well-founded. It was not Edward she cared for, it was San Francisco.

Violence - the kind you see on television - is not honestly violent - there lies its harm.

 \rightarrow Violence, the kind you see on television, is not honestly violent. There lies its harm.

3.2.9 The number of the subject determines the number of the verb

Words that intervene between subject & verb do not affect the number of the verb.

Example 38. The bittersweet flavor of youth - its trials, its joys, its adventures, its challenges - are not soon forgotten.

 \rightarrow The bittersweet flavor of youth - its trials, its joys, its adventures, its challenges - is not soon forgotten.

A common blunder is the use of a singular verb form in a relative clause following "one of..." or a similar expression when the relative is the subject.

Example 39. 1 of the the ablest scientists who has attacked this problem.

 \rightarrow 1 of the ablest scientists who have attached this problem.

1 of those people who is never ready on time \rightarrow 1 of those people who are never ready on time

Use a singular verb form after each, either, everyone, everybody, neither, nobody, someone.

Example 40. Everybody thinks he has a unique sense of humor.

Although both clocks strike cheerfully, neither keeps good time.

With none, use the singular verb when the word means "no one" or "not one."

Example 41. None of us are perfect.

None of us is perfect.

A plural verb is commonly used when *none* suggests more than 1 thing or person.

Example 42. None are so fallible as those who are sure they're right.

A compound subject formed of 2 or more nouns joined by and almost always requires a plural verb.

Example 43. The walrus & the carpenter were walking close at hand.

But certain compounds, often cliches, are so inseparable they are considered a unit & so take a singular verb, as do compound subjects qualified by *each* or *every*.

Example 44. The long & the short of it is...

Bread & butter was all she served.

Give & take is essential to a happy household.

 $Every\ window,\ picture,\ \mathcal{E}\ mirror\ was\ smashed.$

A singular subject remains singular even if other nouns are connected to it by with, as well as, in addition to, except, together with, & no less than.

Example 45. His speech as well as his manner is objectionable.

A linking verb agrees with the number of its subject.

Example 46. What is wanted is a few more pairs of hands.

The trouble with truth is its many varieties.

Some nouns that appear to be plural are usually construed as singular & given a singular verb.

Example 47. Politics is an art, not a science.

The Republican Headquarters is on this side of the tracks.

But

Example 48. The general's quarters are across the river.

In these cases the writer must simply learn the idioms.

The contents of a book is singular.

The contents of a jar may be either singular or plural, depending on what's in the jar - jam or marbles.

3.2.10 Use the proper case of pronoun

The personal pronouns, as well as the pronoun who, change form as they function as subject or object.

Example 49. Will Jane or he be hired, do you think?

The culprit, it turned out, was he.

We heavy eaters would rather walk than ride.

Who knocks?

Give this work to whoever looks idle.

In the last example, whoever is the subject of look idle; the object of the preposition to is the entire clause whoever looks idle. When who introduces a subordinate clause, its case depends on its function in that clause.

Example 50. Virgil Soames is the candidate whom we think will win.

→ Virgil Soames is the candidate who we think will win. [We think he will win.]

Virgil Soames is the candidate who we hope to elect.

→ Virgil Soames is the candidate whom we hope to elect. [We hope to elect him.]

A pronoun in a comparison is nominative if it is the subject of a stated or understood verb.

Example 51. Sandy writes better than I. (Than I write.)

In general, avoid "understood" verbs by supplying them.

Example 52. I think Horace admires Jessica more than I.

 \rightarrow I think Horace admires Jessica more than I do.

Polly loves cake more than me.

 \rightarrow Polly loves cake more than she loves me.

The objective case is correct in the following examples.

Example 53. The ranger offered Shirley & him some advice on campsites.

They came to meet the Baldwins & us.

Let's talk it over between us, then, you & me.

Whom should I ask?

Example 54. A group of us taxpayers protested.

Us in the last example is in apposition to taxpayers, the object of the proposition of.

The wording, although grammatically defensible, is rarely apt.

"A group of us protested as taxpayers" is better, if not exactly equivalent.

Use the simple personal pronoun as a subject.

Example 55. Blake & myself stayed home.

 \rightarrow Blake & I stayed home.

Howard & yourself brought the lunch, I thought.

 \rightarrow Howard & you brought the lunch, I thought.

The possessive case of pronouns is used to show ownership.

It has 2 forms: the adjectival modifier, your hat, & the noun form, a hat of yours.

Example 56. The dog has buried 1 of your gloves & 1 of mine in the flower bed.

Gerunds usually require the possessive case.

Example 57. Mother objected to our driving on the icy roads.

A present participle as a verbal, on the other hand, takes the objective case.

Example 58. They heard him singing in the shower.

The difference between a verbal participle & a gerund is not always obvious, but note what is really said in each of the following.

Example 59. Do you mind me asking a question?

Do you mind my asking a question?

In the 1st sentence, the queried objection is to me, as opposed to other members of the group, asking a question.

In the 2nd example, the issue is whether a question may be asked at all.

3.2.11 A participal phrase at the beginning of a sentence must refer to the grammatical subject

Example 60. Walking slowly down the road, he saw a woman accompanied by 2 children.

The word walking refers to the subject to the sentence, not to the woman.

To make it refer to the woman, the writer must recast the sentence.

Example 61. He saw a woman, accompanied by 2 children, walking slowly down the road.

Participial phrases preceded by a conjunction or by a preposition, nouns in apposition, adjectives, & adjective phrases come under the same rule if they begin the sentence.

Example 62. On arriving in Chicago, his friends met him at the station.

 \rightarrow On arriving in Chicago, he was met at the station by his friends.

A soldier of proved valor, they entrusted him with the defense of the city.

 \rightarrow A soldier of proved valor, he was entrusted with the defense of the city.

Young & inexperienced, the task seemed easy to me.

 \rightarrow Young & inexperienced, I thought the task easy.

Without a friend to counsel him, the temptation proved irresistible.

→ Without a friend to counsel him, he found the temptation irresistible.

Sentences violating Rule 11 are often ludicrous:

Example 63. Being in a dilapidated condition, I was able to buy the house very cheap.

Wondering irresolutely what to do next, the clock struck 12.

3.3 Elementary Principles of Composition

3.3.1 Choose a suitable design & hold to it.

"A basic structural design underlies every kind of writing. Writers will in part follow this design, in part deviate from it, according to their skills, their needs, & the unexpected events that accompany the act of composition. Writing, to be effective, must follow closely the thoughts of the writer, but not necessarily in the order in which those thoughts occur. This calls for a scheme of procedure. In some cases, the best design is no design, as with a love letter, which is simply an outpouring, or with a casual essay, which is a ramble. But in most cases, planning must be a deliberate prelude to writing. The 1st principle of composition, therefore, is to foresee or determine the shape of what is to come & pursue that shape.

A sonnet is built on a 14-line frame, each line containing 5 feet. Hence, sonneteers know exactly where they are headed, although they may not know how to get there. Most forms of composition are less clearly defined, more flexible, but all have skeletons to which the writer will bring the flesh & the blood. The more clearly the writer perceives the shape, the better are the chances of success." – [SW19, p. 29]

3.3.2 Make the paragraph the unit of composition: 1 paragraph to each topic.

"The paragraph is a convenient unit; it serves all forms of literary work. As long as it holds together, a paragraph may be of any length – a single, short sentence or a passage of great duration.

If the subject on which you are writing is of slight extent, or if you intend to treat it briefly, there may be no need to divide it into topics. Thus, a brief description, a brief book review, a brief account of a single incident, a narrative merely outlining an action, the setting forth of a single idea – any 1 of these is best written in a single paragraph. After the paragraph has been written, examine it to see whether division will improve it.

Ordinarily, however, a subject requires division into topics, each of which should be dealt with in a paragraph. The object of treating each topic in a paragraph by itself is, of course, to aid the reader. The beginning of each paragraph is a signal that a new step in the development of the subject has been reached.

As a rule, single sentences should not be written or printed as paragraphs. An exception may be made of sentences of transition, indicating the relation between the parts of an exposition or argument.

In dialogue, each speech, even if only a single word, is usually a paragraph by itself; i.e., a new paragraph begins with each change of speaker. The application of this rule when dialogue & narrative are combined is best learned from examples in well-edited works of fiction. Sometimes a writer, seeking to create an effect of rapid talk or for some other reason, will elect not

to set off each speech in a separate paragraph & instead will run speeches together. The common practice, however, & the one that serves best in most instances, is to give each speech a paragraph of its own.

As a rule, begin each paragraph either with a sentence that suggests the topic or with a sentence that helps the transition. If a paragraph forms part of a larger composition, its relation to what precedes, or its function as a part of the whole, may need to be expressed. This can sometimes be done by a mere word or phrase (again, therefore, for the same reason) in the 1st sentence. Sometimes, however, it is expedient to get into the topic slowly, by way of a sentence or 2 of introduction or transition.

In narration & description, the paragraph sometimes begins with a concise, comprehensive statement serving to hold together the details that follows.

The breeze served us admirably.

The campaign opened with a series of reverses.

The next 10 or 12 pages were filled with a curious set of entries.

But when this device, or any device, is too often used, it becomes a mannerism. More commonly, the opening sentence simply indicates by its subject the direction the paragraph is to take.

At length I thought I might return toward the stockade.

He picked up the heavy lamp from the table & began to explore.

Another flight of steps, & they emerged on the roof.

In animated narrative, the paragraphs are likely to be short & without any semblance of a topic sentence, the writer rushing headlong, event following event in rapid succession. The break between such paragraphs merely serves the purpose of a rhetorical pause, throwing into prominence some detail of the action.

In general, remember that paragraphing calls for a good eye as well as a logical mind. Enormous blocks of print look formidable to readers, who are often reluctant to tackle them. Therefore, breaking long paragraphs in 2, even if it is not necessary to do so for sense, meaning, or logical development, is often a visual help. But remember, too, that firing off many short paragraphs in quick succession can be distracting. Paragraph breaks used only for show read like the writing of commerce or of display advertising. Moderation & a sense of order should be the main considerations in paragraphing." – [SW19, pp. 30–31]

3.3.3 Use the active voice.

"The active voice is usually more direct & vigorous than the passive:

Example 64. I shall always remember my 1st visit to Boston.

This is much better than

Example 65. My 1st visit to Boston will always be remembered by me.

The latter sentence is less direct, less bold, & less concise. If the writer tries to make it more concise by omitting "by me,"

Example 66. My 1st visit to Boston will always be remembered,

it becomes indefinite: is it the writer or some undisclosed person or the world at large that will always remember this visit? This rule does not, of course, mean that the writer should entirely discard the passive voice, which is frequently convenient & sometimes necessary.

Example 67. The dramatists of the Restoration are little esteemed today.

Modern readers have little esteem for the dramatists of the Restoration.

The 1st would be the preferred form in a paragraph on the dramatists of the Restoration, the 2nd in a paragraph on the tastes of modern readers. The need to make a particular word the subject of the sentence will often, as in these examples, determine which voice is to be used.

The habitual use of the active voice, however, makes for forcible writing. This is true not only in narrative concerned principally with action but in writing of any kind. Many a tame sentence of description or exposition can be made lively & emphatic by substituting a transitive in the active voice for some such perfunctory expression as there is or could be heard.

Example 68. There were a great number of dead leaves lying on the ground. \rightarrow Dead leaves covered the ground.

At dawn the crowing of a rooster could be heard. \rightarrow The cock's crow came with dawn.

The reason he left college was that his health became impaired. \rightarrow Failing health compelled him to leave college.

It was not long before she was very sorry that she had said what she had. \rightarrow She soon repented her words.

Note, in the examples above, that when a sentence is made stronger, it usually becomes shorter. Thus, brevity is a by-product of vigor." – [SW19, p. 32]

3.3.4 Put statements in positive form.

"Make definite assertions. Avoid tame, colorless, hesitating, noncommittal language. Use the word *not* as a means of denial or in antithesis, never as a means of evasion.

Example 69. He was not very often on time. \rightarrow He usually came late.

She did not think that studying Latin was a sensible way to use one's time. \rightarrow She thought the study of Latin a waste of time. The Taming of the Shrew is rather weak in spots. Shakespeare does not portray Katharine as a very admirable character, nor does Bianca remain long in memory as an important character in Shakespeare's works. \rightarrow The women in The Taming of the Shrew are unattractive. Katharine is disagreeable, Bianca insignificant.

The last example, before correction, is indefinite as well as negative. The corrected version, consequently, is simply a guess at the writer's intention.

All 3 examples show the weakness inherent in the word *not*. Consciously or unconsciously, the reader is dissatisfied with being told only what is not; the reader wishes to be told what is. Hence, as a rule, it is better to express even a negative in positive form.

Example 70. not honest \rightarrow dishonest, not important \rightarrow trifling, did not remember \rightarrow forgot, did not pay any attention to \rightarrow ignored, did not have much confidence in \rightarrow distrusted.

Placing negative & positive in opposition makes for a stronger structure.

Example 71. Not charity, but simple justice.

Not that I loved Caesar less, but that I loved Rome more.

Ask not what your country can do for you - ask what you can do for your country.

Negative words other than not are usually strong.

Example 72. Her loveliness I never knew

Until she smiled on me.

Statements qualified with unnecessary auxiliaries or conditionals sound irresolute.

Example 73. If you would let us know the time of your arrival, we would be happy to arrange your transportation from the airport. \rightarrow If you will let us know the time of your arrival, we shall be happy to arrange your transportation from the airport.

Applicants can make a good impression by being neat \mathcal{E} punctual. \rightarrow Applicants will make a good impression if they are neat \mathcal{E} punctual.

Plath may be ranked among those modern poets who died young. \rightarrow Plath was one of those modern poets who died young.

If your every sentence admits a doubt, your writing will lack authority. Save the auxiliaries would, should, could, may, might, & can for situations involving real uncertainty." – [SW19, pp. 33–34]

3.3.5 Use definite, specific, concrete language.

"Prefer the specific to the general, the definite to the vague, the concrete to the abstract.

Example 74. A period of unfavorable weather set in. \rightarrow It rained every day for a week.

He showed satisfaction as he took possession of his well-earned reward. \rightarrow He grinned as he pocketed the coin.

If those who have studied the art of writing are in accord on any 1 point, it is this: the surest way to arouse & hold the readers attention is by being specific, definite, & concrete. The greatest writers – Homer, Dante, Shakespeare – are effective largely because they deal in particulars & report the details that matter. Their words call up pictures.

Jean Stafford, to cite a more modern author, demonstrates in her short story "In the Zoo" how prose is made vivid by the use of words that evoke images & sensations:

Example 75. ... Daisy & I in time found asylum in a small menagerie down by the railroad tracks. It belonged to a gentle alcoholic ne'er-do- well, who did nothing all day long but drink bathtub gin in rickeys & play solitaire & smile to himself & talk to his animals. He had a little, stunted red vixen & a deodorized skunk, a parrot from Tahiti that spoke Parisian French, a woebegone coyote, & two capuchin monkeys, so serious & humanized, so small & sad & sweet, & so religious-looking with their tonsured heads that it was impossible not to think their gibberish was really an ordered language with a grammar that someday some philologist would understand.

Gran knew about our visits to Mr. Murphy & she did not object, for it gave her keen pleasure to excoriate him when we came home. His vice was not a matter of guesswork; it was an established fact that he was half-seas over from dawn till midnight. "With the black Irish," said Gran, "the taste for drink is taken in with the mother's milk & is never mastered. Oh, I know all about those promises to join the temperance movement & not to touch another drop. The way to Hell is paved with good intentions." – Excerpt from "In the Zoo" from Bad Characters by Jean Stafford.

If the experiences of Walter Mitty, of Molly Bloom, of Rabbit Angstrom have seemed for the moment real to countless readers, if in reading Faulkner we have almost the sense of inhabiting Yoknapatawpha County during the decline of the South, it is because the details used are definite, the terms concrete. It is not that every detail is given – that would be impossible, as well as to no purpose – but that all the significant details are given, & with such accuracy & vigor that readers, in imagination, can project themselves into the scene.

In exposition & in argument, the writer must likewise never lose hold of the concrete; & even when dealing with general principles, the writer must furnish particular instances of their application.

In his *Philosophy of Style*, Herbert Spencer gives 2 sentences to illustrate how the vague & general can be turned into the vivid & particular:

Example 76. In proportion as the manners, customs, & amusements of a nation are cruel & barbarous, the regulations of their penal code will be severe. \rightarrow In proportion as men delight in battles, bullfights, & combats of gladiators, will they punish by hanging, burning, & the rack.

To show what happens when strong writing is deprived of its vigor, George Orwell once took a passage from the Bible & drained it of its blood. On the left, below, is Orwell's translation; on the right, the verse from Ecclesiastes (King James Version).

Example 77. Objective consideration of contemporary phenomena compels the conclusion that success or failure in competitive activities exhibits no tendency to be commensurate with innate capacity, but that a considerable element of the unpredictable must inevitably be taken into account. \rightarrow I returned, & saw under the sun, that the race is not to the swift, nor the battle to the strong, neither yet bread to the wise, nor yet riches to men of understanding, nor yet favor to men of skill; but time & chance happeneth to them all." – [SW19, pp. 35-36]

3.3.6 Omit needless words.

"Vigorous writing is concise. A sentence should contain no unnecessary words, a paragraph no unnecessary sentences, for the same reason that a drawing should have no unnecessary lines & a machine no unnecessary parts. This requires not that the writer make all sentences short, or avoid all detail & treat subjects only in outline, but that every word tell.

Many expressions in common use violate this principle.

Example 78. the question as to whether \rightarrow whether (the question whether), there is no doubt but that \rightarrow no doubt (doubtless), used for fuel purposes \rightarrow used for fuel, he is a man who \rightarrow he, in a hasty manner \rightarrow hastily, this is a subject that \rightarrow this subject, Her story is a strange one. \rightarrow Her story is strange. the reason why is that \rightarrow because.

The fact that is an especially debilitating expression. It should be revised out of every sentence in which it occurs.

Example 79. owing to the fact that \rightarrow since (because), in spite of the fact that \rightarrow though (although), call your attention to the fact that \rightarrow remind you (notify you), I was unaware of the fact that \rightarrow I was unaware that (did not know), the fact that he had not succeeded \rightarrow his failure, the fact that I had arrived \rightarrow my arrival.

See also the words case, character, nature in Chap. IV. Who is, which was, & the like are often superfluous.

Example 80. His cousin, who is a member of the same firm \rightarrow His cousin, a member of the same firm Trafalgar, which was Nelson's last battle \rightarrow Trafalgar, Nelson's last battle.

As the active voice is more concise than the passive, & a positive statement more concise than a negative one, many of the examples given under Rules 14 & 15 illustrate this rule as well.

A common way to fall into wordiness is to present a single complex idea, step by step, in a series of sentences that might to advantage be combined into one.

Example 81. Macbeth was very ambitious. This led him to wish to become king of Scotland. The witches told him that this wish of his would come true. The king of Scotland at this time was Duncan. Encouraged by his wife, Macbeth murdered Duncan. He was thus enabled to succeed Duncan as king. (51 words)

to Encouraged by his wife, Macbeth achieved his ambition & realized the prediction of the witches by murdering Duncan & becoming king of Scotland in his place. (26 words)" – [SW19, pp. 37–38]

3.3.7 Avoid a succession of loose sentences.

"This rule refers especially to loose sentences of a particular type: those consisting of 2 clauses, the 2nd introduced by a conjunction or relative. A writer may err by making sentences too compact & periodic. An occasional loose sentence prevents the style from becoming too formal & gives the reader a certain relief. Consequently, loose sentences are common in easy, unstudied writing. The danger is that there may be too many of them.

An unskilled writer will sometimes construct a whole paragraph of sentences of this kind, using as connectives and, but, and, less frequently, who, which, when, where, & while, these last in nonrestrictive senses. (See Rule 3.)

Example 82. The 3rd concert of the subscription series was given last evening, & a large audience was in attendance. Mr. Edward Appleton was the soloist, & the Boston Symphony Orchestra furnished the instrumental music. The former showed himself to be an artist of the 1st rank, while the latter proved itself fully deserving of its high reputation. The interest aroused by the series has been very gratifying to the Committee, & it is planned to give a similar series annually hereafter. The 4th concert will be given on Tuesday, May 10, when an equally attractive program will be presented.

Apart from its triteness & emptiness, the paragraph above is bad because of the structure of its sentences, with their mechanical symmetry & singsong. Compare these sentences from the chapter "What I Believe" in E. M. Forster's 2 Cheers for Democracy:

Example 83. I believe in aristocracy, though – if that is the right word, & if a democrat may use it. Not an aristocracy of power, based upon rank & influence, but an aristocracy of the sensitive, the considerate & the plucky. Its members are to be found in all nations & classes, & all through the ages, & there is a secret understanding between them when they meet. They represent the true human tradition, the 1 permanent victory of our queer race over cruelty & chaos. Thousands of them perish in obscurity, a few are great names. They are sensitive for others as well as for themselves, they are considerate without being fussy, their pluck is not swankiness but the power to endure, & they can take a joke.

A writer who has written a series of loose sentences should recast enough of them to remove the monotony, replacing them with simple sentences, sentences of 2 clauses joined by a semicolon, periodic sentences of 2 clauses, or sentences (loose or periodic) of 3 clauses – whichever best represent the real relations of the thought." – [SW19, pp. 39–40]

3.3.8 Express coordinate ideas in similar form.

"This principle, that of parallel construction, requires that expressions similar in content & function be outwardly similar. The likeness of form enables the reader to recognize more readily the likeness of content & function. The familiar Beatitudes exemplify the virtue of parallel construction.

Blessed are the poor in spirit: for theirs is the kingdom of heaven.

Blessed are they that mourn: for they shall be comforted.

Blessed are the meek: for they shall inherit the earth.

Blessed are they which do hunger & thirst after righteousness: for they shall be filled.

The unskilled writer often violates this principle, mistakenly believing in the value of constantly varying the form of expression. When repeating a statement to emphasize it, the writer may need to vary its form. Otherwise, the writer should follow the principle of parallel construction.

Example 84. Formerly, science was taught by the textbook method, while now the laboratory method is employed. \rightarrow Formerly, science was taught by the textbook method; now it is taught by the laboratory method.

The lefthand version gives the impression that the writer is undecided or timid, apparently unable or afraid to choose one form of expression & hold to it. The righthand version shows that the writer has at least made a choice & abided by it.

By this principle, an article or a preposition applying to all the members of a series must either be used only before the first term or else be repeated before each term.

Example 85. The French, the Italians, Spanish, & Portuguese \rightarrow The French, the Italians, the Spanish, & the Portuguese In spring, summer, or in winter \rightarrow In spring, summer, or winter (In spring, in summer, or in winter).

Some words require a particular preposition in certain idiomatic uses. When such words are joined in a compound construction, all the appropriate prepositions must be included, unless they are the same.

Example 86. His speech was marked by disagreement & scorn for his opponent's position. \rightarrow His speech was marked by disagreement with & scorn for his opponent's position.

Correlative expressions (both, &; not, but; not only, but also; either, or; 1st, 2nd, 3rd; & the like) should be followed by the same grammatical construction. Many violations of this rule can be corrected by rearranging the sentence.

Example 87. It was both a long ceremony \mathcal{E} very tedious. \rightarrow The ceremony was both long \mathcal{E} tedious.

A time for not words but action. \rightarrow A time not for words but for action.

Either you must grant his request or incur his ill will. \rightarrow You must either grant his request or incur his ill will.

My objections are, 1st, the injustice of the measure; 2nd, that it is unconstitutional. \rightarrow My objections are, 1st, that the measure is unjust; 2nd, that it is unconstitutional.

It may be asked, what if you need to express a rather large number of similar ideas – say, 20? Must you write 20 consecutive sentences of the same pattern? On closer examination, you will probably find that the difficulty is imaginary – that these 20 ideas can be classified in groups, & that you need apply the principle only within each group. Otherwise, it is best to avoid the difficulty by putting statements in the form of a table." – [SW19, pp. 41–42]

3.3.9 Keep related words together.

The position of the words in a sentence is the principal means of showing their relationship.

Confusion & ambiguity result when words are badly placed.

The writer must, therefore, bring together the words & groups of words that are related in thought & keep apart those that are not so related.

Example 88. He noticed a large stain in the rug that was right in the center.

 \rightarrow He noticed a large stain right in the center of the rug.

You can call your mother in London & tell her all about George's taking you out to dinner for just 2 dollars.

→ For just 2 dollars you can call your mother in London & tell her all about George's taking you out to dinner.

New York's 1st commercial human-sperm bank opened Friday with semen samples from 18 men frozen in a stainless steel tank.

 \rightarrow New York's 1st commercial human-sperm bank opened Friday when semen samples were taken from 18 men.

The samples were then frozen \mathcal{E} stored in a stainless steel tank.

In the lefthand version of the 1st example, the reader has no way of knowing whether the stain was in the center of the rug or the rug was in the center of the room.

In the lefthand version of the 2nd example, the reader may well wonder which cost 2 dollars - the phone call or the dinner.

In the lefthand version of the 3rd example, the reader's heart goes out to those 18 poor fellows frozen in a steel tank.

The subject of a sentence & the principal verb should not, as a rule, be separated by a phrase or clause that can be transferred to the beginning.

Example 89. Toni Morrison, in Beloved, writes about characters who have escaped from slavery but are haunted by its heritage.

- \rightarrow In Beloved, Toni Morrison writes about characters who have escaped from slavery but are haunted by its heritage.
- A dog, if you fail to discipline him, becomes a household pest.
- \rightarrow Unless disciplined, a dog becomes a household pest.

Interposing a phrase or a clause, as in the lefthand examples above, interrupts the flow of the main clause.

This interruption, however, is not usually bothersome when the flow is checked only by a relative clause or by an expression in apposition.

Sometimes, in periodic sentences, the interruption is a deliberate device for creating suspense. (See example under Rule 22.) The relative pronoun should come, it most instances, immediately after its antecedent.

Example 90. There was a stir in the audience that suggested disapproval.

 \rightarrow A stir that suggested disapproval swept the audience.

He wrote 3 articles about his adventures in Spain, which were published in Harper's Magazine.

→ He published 3 articles in Harper's Magazine about his adventures in Spain.

This is a portrait of Benjamin Harrison, who became President in 1889.

He was the grandson of William Henry Harrison.

→ This is a portrait of Benjamin Harrison, grandson of William Henry Harrison, who became President in 1889.

If the antecedent consists of a group of words, the relative comes at the end of the group, unless this would cause ambiguity.

Example 91. The Superintendent of the Chicago Division, who

No ambiguity results from the above.

But

Example 92. A proposal to amend the Sherman Act, which has been variously judged

leaves the reader wondering whether it is the proposal or the Act that has been variously judged.

The relative clause must be moved forward, to read, "A proposal, which has been variously judged, to amend the Sherman Act...".

Similarly

Example 93. The grandson of William Henry Harrison, who \rightarrow William Henry Harrison's grandson, Benjamin Harrison, who

A noun in apposition may come between antecedent & relative, because in such a combination no real ambiguity can arise.

Example 94. The Duke of York, his brother, who was regarded with hostility by the Whigs

Modifiers should come, if possible, next to the words they modify.

If several expressions modify the same word, they should be ranged so that no wrong relation is suggested.

Example 95. All the members were not present.

 \rightarrow Not all the members were present.

She only found 2 mistakes.

 \rightarrow She found only 2 mistakes.

The director said he hoped all members would give generously to the Fund at a meeting of the committee yesterday.

→ At a meeting of the committee yesterday, the director said he hoped all members would give generously to the Fund.

Major R. E. Joyce will give a lecture on Tuesday evening in Bailey Hall, to which the public is invited on "My Experiences in Mesopotamia" at 8:00 P.M.

 \rightarrow On Tuesday evening at 8, Major R. E. Joyce will give a lecture in Bailey Hall on "My Experiences in Mesopotamia." The public is invited.

Note, in the last lefthand example, how swiftly meaning departs when words are wrongly juxtaposed.

3.3.10 In summaries, keep to 1 tense.

In summarizing the action of a drama, use the present tense.

In summarizing a poem, story, or novel, also use the present, though you may use the past if it seems more natural to do so. If the summary is in the present tense, antecedent action should be expressed by the perfect; if in the past, by the past perfect.

Example 96. Chance prevents Friar John from delivering Friar Lawrence's letter to Romeo.

Meanwhile, owing to her father's arbitrary change of the day set for her wedding, Juliet has been compelled to drink the potion on Tuesday night, with the result that Balthasar informs Romeo of her supposed death before Friar Lawrence learns of the nondelivery of the letter.

But whichever tense is used in the summary, a past tense in indirect discourse or in indirect question remains unchanged.

Example 97. The Friar confessed that it was he who married them.

Apart from the exceptions noted, the writer should use the same tense throughout.

Shifting from 1 tense to another gives the appearance of uncertainty & irresolution.

In presenting the statements or the thought of someone else, as in summarizing an essay or reporting a speech, do not overwork such expressions as "he said," "she stated," "the speaker added," "the speaker then went on to say," "the author also thinks."

Indicate clearly at the outset, once for all, that what follows is summary, & then waste no words in repeating the notification. In notebooks, in newspapers, in handbooks of literature, summaries of 1 kind or another be indispensable, & for children in primary schools retelling a story in their own words is a useful exercise.

But in the criticism or interpretation of literature, be careful to avoid dropping into summary.

It may be necessary to devote 1 or 2 sentences to indicating the subject, or the opening situation, of the work being discussed, or to cite numerous details to illustrate its qualities.

But you should aim at writing an orderly discussion supported by evidence, not a summary with occasional comment.

Similarly, if the scope of the discussion includes a number of works, as a rule it is better not to take them up singly in chronological order but to aim from the beginning at establishing general conclusions.

3.3.11 Place the emphatic words of a sentence at the end.

The proper place in the sentence for the word or group of words that the writer desires to make most prominent is usually the end.

Example 98. Humanity has hardly advanced in fortitude since that time, though it has advanced in many other ways.

→ Since that time, humanity has advanced in many ways, but it has hardly advanced in fortitude.

This steel is principally used for making razors, because of its hardness.

 \rightarrow Because of its hardness, this steel is used principally or making razors.

The word or group of words entitled to this position of prominence is usually the logical predicate - i.e., the *new* element in the sentence, as it is in the 2nd example.

The effectiveness of the periodic sentence arises from the prominence it gives to the main statement.

Example 99. 4 centuries ago, Christopher Columbus, 1 of the Italian mariners whom the decline of their own republics had put at the service of the world & of adventure, seeking for Spain a westward passage to the Indies to offset the achievement of Portuguese discoverers, lighted on America.

With these hopes \mathcal{E} in this belief I would urge you, laying aside all hindrance, thrusting away all private aims, to devote yourself unswervingly to the vigorous \mathcal{E} successful prosecution of this war.

The other prominent position in the sentence is the beginning.

Any element in the sentence other than the subject becomes emphatic when placed 1st.

Example 100. Deceit or treachery she could never forgive.

Vast & rude, fretted by the action of nearly 3000 years, the fragments of this architecture may often seem, at 1st sight, like works of nature.

Home is the sailor.

A subject coming 1st in its sentence may be emphatic, but hardly by its position alone.

In the sentence

Example 101. Great kings worshiped at his shrine

the emphasis upon kings arises largely from its meaning & from the context.

To receive special emphasis, the subject of a sentence must take the position of the predicate.

Example 102. Through the middle of the valley flowed a winding stream.

The principle that the proper place for what is to be made most prominent is the end applies equally to the words of a sentence, to the sentences of a paragraph, & to the paragraphs of a composition.

3.4 A Few Matters of Form

1. **Colloquialisms.** If you use a colloquialism or a slang word or phrase, simply use it; do not draw attention to it by enclosing it in quotation marks.

To do so is to put on airs, as through you were inviting the reader to join you in a select society of those who know better.

2. Exclamations. Do not attempt to emphasize simple statements by using a mark of exclamation.

Example 103. It was wonderful show!

 \rightarrow It was a wonderful show.

The exclamation mark is to be reserved for use after true exclamations or commands.

Example 104. What a wonderful show!

Halt!

3. Headings. If a manuscript is to be submitted for publication, leave plenty of space at the top of page 1.

The editor will need this space to write directions to the compositor.

Place the heading, or title, at least a 4th of the way down the page.

Leave a blank line, or its equivalent in space, after the heading.

On succeeding pages, begin near the top, but not so near as to give a crowded appearance.

Omit the period after a title or heading.

A question mark or an exclamation point may be used if the heading calls for it.

4. **Hyphen.** When 2 or more words are combined to form a compound adjective, a hyphen is usually required.

Example 105. "He belonged to the leisure class & enjoyed leisure-class pursuits."

"She entered her boat in the round-the-island race."

Do not use a hyphen between words that can better be written as 1 word: water-fowl, waterfowl.

Common sense will aid you in the decision, but a dictionary is more reliable.

The steady evolution of the language seems to favor union: 2 words eventually become one, usually after a period of hyphenation.

Example 106. bed chamber \rightarrow bed-chamber \rightarrow bedchamber

```
wild life \rightarrow wild-life \rightarrow wildlife
bell boy \rightarrow bell-boy \rightarrow bellboy
```

The hyphen can play tricks on the unwary, as it did it Chattanooga when 2 newspapers merged - the News & the Free Press.

Someone introduced a hyphen into the merger, & the paper became *The Chattanooga News-Free Press*, which sounds as though the paper were news-free, or devoid of news.

Obviously, we ask too much of a hyphen when we ask it to cast its spell over words it does not adjoint.

5. Margins. Keep righthand & lefthand margins roughly the same width.

Remark 1 (Exception). If a great deal of annotating or editing is anticipated, the lefthand margin should be roomy enough to accommodate this work.

6. Numerals. Do not spell out dates or other serial numbers.

Write them in figures or in Roman notation, as appropriate.

Example 107. August 9, 1988

Part XII

Rule 3

352d Infantry

Remark 2 (Exception). When they occur in dialogue, most dates & numbers are best spelled out.

Example 108. "I arrived home on August ninth."

"In the year 1990, I turned twenty-one."

"Read Chapter Twelve."

7. **Parentheses.** A sentence containing an expression in parentheses is punctuated outside the last mark of parenthesis exactly as if the parenthetical expression were absent.

The expression within the marks is punctuated as if it stood by itself, except that the final stop is omitted unless it is question mark or an exclamation point.

Example 109. I went to her house yesterday (my 3rd attempt to see her), but she had left town.

He declares (and why should we doubt his good faith?) that he is now certain of success.

(When a wholly detached expression or sentence is parenthesized, the final stop comes before the last mark of parenthesis.)

8. Quotations. Formal quotations cited as documentary evidence are introduced by a colon & enclosed in quotation marks.

Example 110. The United States Coast Pilot has this to say of the place: "Bracy Cove, 0.5 mile eastward of Bear Island, is exposed to southeast winds, has a rocky & uneven bottom, & is unfit for anchorage."

A quotation grammatically in apposition or the direct object of a verb is preceded by a comma & enclosed in quotation marks.

Example 111. I am reminded of the advice of my neighbor, "Never worry about your heart till it stops beating."

Mark Twain says, "A classic is something that everybody wants to have read & nobody wants to read."

When a quotation is followed by an attributive phrase, the comma is enclosed within the quotation marks.

Example 112. "I can't attend," she said.

Typographical usage dictates that the comma be inside the marks, though logically it often seems not to belong there.

Example 113. "The Fish," "Poetry," & "The Monkeys" are in Marianne Moore's Selected Poems.

When quotations of an entire line, or more, of either verse or prose are to be distinguished typographically from text matter, as are the quotations in this book, begin on a fresh line & indent.

Quotation marks should not be used unless they appear in the original, as in dialogue.

Example 114. Wordworth's enthusiasm for the French Revolution was at 1st unbounded:

Bliss was it in that dawn to be alive,

But to be young was very heaven!

Quotations introduced by that are indirect discourse & not enclosed in quotation marks.

Example 115. Keats declares that beauty is truth, truth beauty.

Dickinson states that a coffin is a small domain.

Proverbial expressions & familiar phrases of literary origin require no quotation marks.

Example 116. These are the times that try men's souls.

He lives far from the madding crowd.

9. **References.** In scholarly work requiring exact references, abbreviate titles that occur frequently, giving the full forms in an alphabetical list at the end.

As a general practice, give the references in parentheses or in footnotes, not in the body of the sentence.

Omit the words act, scene, line, book, volume, page, except when referring to only 1 of them.

Punctuate as indicated below.

Example 117. in the 2nd scene of the 3rd act \rightarrow in III.ii (Better still, simply insert m.ii in parenthesis at the proper place in the sentence.)

After the killing of Polonius, Hamlet is placed under guard (IV.ii.14).

2 Samuel i: 17-27

Othello II.iii. 264–267, III.iii. 155–161

10. **Syllabication.** When a word must be divided at the end of a line, consult a dictionary to learn the syllables between which division should be made.

The student will do well to examine the syllable division in a number of pages of any carefully printed book.

11. **Titles.** For the titles of literary works, scholarly usage prefers italics with capitalized initials.

The usage of editors & publishers varies, some using italics with capitalized initials, others using Roman with capitalized initials & with or without quotation marks.

Use italics (indicated in manuscript by underscoring) except in writing for a periodical that follows a different practice.

Omit initial A or The from titles when you place the possessive before them.

Example 118. A Tale of 2 Cities; Dickens's Tale of 2 Cities.

The Age of Innocence; Wharton's Age of Innocence.

3.5 Words & Expressions Commonly Misused

Many of the words & expressions listed here are not so much bad English as bad style, the commonplaces of careless writing.

As illustrated under *Feature*, the proper correction is likely to be not the replacement of 1 word or set of words by another but the replacement of vague generality by definite statement.

The shape of our language is not rigid; in questions of usage we have no lawgiver whose word is final.

Students whose curiosity is aroused by the interpretations that follow, or whose doubts are raised, will wish to pursue their investigations further.

Books useful in such pursuits are Merriam Webster's Collegiate Dictionary, 10th Edition; The American Heritage Dictionary of the English Language, 3rd Edition; Webster's 3rd New International Dictionary; The New Fowler's Modern English Usage, 3rd Edition, edited by R. W. Burchfield; Modern American Usage: A Guide by Wilson Follett & Erik Wensberg; & The Careful Writer by Theodore M. Bernstein.

1. Aggravate. Irritate. The 1st means "to add to" an already troublesome or vexing matter or condition.

The 2nd means "to vex" or "to annoy" or "to chafe."

2. All right. Idiomatic in familiar speech as a detached phrase in the sense "Agreed," or "Go ahead," or "O.K."

Properly written as 2 words - all right.

3. Allude. Do not confuse with elude.

You allude to a book; you elude a pursuer.

Note, too, that allude is not synonymous with refer.

An allusion is an indirect mention, a reference is a specific one.

4. **Allusion.** Easily confused with *illusion*.

The 1st means "an indirect reference"; the 2nd means "an unreal image" or "a false impression."

5. Alternate. Alternative. The words are not always interchangeable as nouns or adjectives.

The 1st means every other one in a series; the 2nd, 1 of 2 possibilities.

As the other one of a series of 2, an *alternate* may stand for "a substitute," but an *alternative*, although used in a similar sense, connotes a matter of choice that is never present with *alternate*.

Example 119. As the flooded road left them no alternative, they took the alternate route.

6. **Among. Between.** When more than 2 things or persons are involved, *among* is usually called for: "The money was divided among the 4 players."

When, however, more than 2 are involved but each is considered individually, *between* is preferred: "an agreement between the 6 heirs."

7. And/or. A device, or shortcut, that damages a sentence & often leads to confusion or ambiguity.

Example 120. 1st of all, would an honor system successfully cut down on the amount of stealing and/or cheating?

- → 1st of all, would an honor system reduce the incidence of stealing or cheating or both?
- 8. **Anticipate.** Use *expect* in the sense of simple expectation.

Example 121. I anticipated that he would look older.

 \rightarrow I expected that he would look older.

My brother anticipated the upturn in the market.

 \rightarrow My brother expected the upturn in the market.

In the 2nd example, the word *anticipated* is ambiguous.

It could mean simply that the brother believed the upturn would occur, or it could mean that he acted in advance of the expected upturn - by buying stock, perhaps.

9. **Anybody.** In the sense of "any person," not to be written as 2 words.

Anybody. In the sense of "any person," not to be written as 2 words.

Any body means "any corpse," or "any human form," or "any group."

The rule holds equally for everybody, nobody, & somebody.

10. **Anyone.** In the sense of "anybody," written as 1 word.

Any one means "any single person" or "any single thing."

11. As good or better than. Expressions of this type should be corrected by rearranging the sentences.

Example 122. My opinion is as good or better than his.

- \rightarrow My opinion is as good as his, or better (if not better).
- 12. **As to whether.** Whether is sufficient.
- 13. As yet. Yet nearly always is as good, if not better.

Example 123. No agreement has been reached as yet.

 \rightarrow No agreement has yet been reached.

The chief exception is at the beginning of a sentence, where yet means something different.

Example 124. Yet (or despite everything) he has not succeeded.

As yet (or so far) he has not succeeded.

14. **Being.** Not appropriate after regard... as.

Example 125. He is regarded as being the best dancer in the club.

- \rightarrow He is regarded as the best dancer in the club.
- 15. **But.** Unnecessary after doubt & help.

Example 126. I have no doubt but that \rightarrow I have no doubt that

He could not help but see that \rightarrow He could not help seeing that

The too-frequent use of but as a conjunction leads to the fault discussed under Rule 18.

A loose sentence formed with but can usually be converted into a periodic sentence formed with although.

Particularly awkward is one but closely following another, thus making a contrast to a contrast, or a reservation to a reservation.

This is easily corrected by rearrangement.

Example 127. Our country had vast resources but seemed almost wholly unprepared for war.

But within a year it had created an army of 4 million.

 \rightarrow Our country seemed almost wholly unprepared for war, but it had vast resources.

Within a year it had created an army of 4 million.

16. Can. Means "am (is, are) able."

Not to be used as a substitute for may.

17. Care less. The dismissive "I couldn't care less" is often used with the shortened "not" mistakenly (and mysteriously) omitted: "I could care less."

The error destroys the meaning of the sentence & is careless indeed.

18. Case. Often unnecessary.

Example 128. In many cases, the rooms lacked air conditioning.

 \rightarrow Many of the rooms lacked air conditioning.

It has rarely been the case that any mistake has been made.

- \rightarrow Few mistakes have been made.
- 19. **Certainly.** Used indiscriminately by some speakers, much as others use *very*, in an attempt to intensify any & every statement. A mannerism of this kind, bad in speech, is even worse in writing.
- 20. Character. Often simply redundant, used from a mere habit of wordiness.

Example 129. acts of a hostile character \rightarrow hostile acts

21. Claim. [v] With object-noun, means "lay claim to."

May be used with a dependent clause if this sense is clearly intended: "She claimed that she was the sole heir."

(But even here *claimed to be* would be better.)

Not to be used as a substitute for declare, maintain, or charge.

Example 130. He claimed he knew how.

- \rightarrow He declared he knew how.
- 22. Clever. Note that the word means 1 thing when applied to people, another when applied to horses.

A clever horse is a good-natured one, not an ingenious one.

23. **Compare.** To *compare to* is to point out or imply resemblances between objects regarded as essentially of a different order; to *compare with* is mainly to point out differences between objects regarded as essentially of the same order.

Thus, life has been *compared to* a pilgrimage, *to* a drama, *to* a battle; Congress may be *compared with* the British Parliament. Paris has been *compared to* ancient Athens; it may be *compared with* modern London.

- 24. **Comprise.** Literally, "embrace": A zoo comprises mammals, reptiles, & birds (because it "embraces," or "includes," them). But animals do not comprise ("embrace") a zoo they constitute a zoo.
- 25. Consider. Not followed by as when it means "believe to be."

Example 131. I consider him as competent.

 \rightarrow I consider him competent.

When *considered* means "examined" or "discussed," it is followed by as:

Example 132. The lecturer considered Eisenhower 1st as soldier & 2nd as administrator.

26. Contact. As a transitive verb, the word is vague & self-important.

Do not *contact* people; get in touch with them, look them up, phone them, find them, or meet them.

27. Cope. An intransitive verb used with with.

In formal writing, one doesn't "cope," one "copes with" something or somebody.

Example 133. I knew they'd cope. (jocular)

- \rightarrow I knew they would cope with the situation.
- 28. Currently. In the sense of *now* with a verb in the present tense, *currently* is usually redundant; emphasis is better achieved through a more precise reference to time.

Example 134. We are currently reviewing your application.

- ightarrow We are at this moment reviewing your application.
- 29. **Data.** Like strata, phenomena, & media, data is a plural & is best used with a plural verb.

The word, however, is slowly gaining acceptance as a singular.

Example 135. The data is misleading.

- \rightarrow These data are misleading.
- 30. **Different than.** Here logic supports established usage: one thing differs from another, hence, different from.

Or, other than, unlike.

31. Disinterested. Means "impartial."

Do not confuse it with uninterested, which means "not interested in."

Example 136. Let a disinterested person judge our dispute, (an impartial person)

This man is obviously uninterested in our dispute, (couldn't care less)

32. Divided into. Not to be misused for composed of.

The line is sometimes difficult to draw; doubtless plays are divided into acts, but poems are composed of stanzas.

An apple, halved, is divided into sections, but an apple is composed of seeds, flesh, & skin.

33. **Due to.** Loosely used for through, because of, or owning to, in adverbial phrases.

Example 137. He lost the 1st game due to carelessness.

 \rightarrow He lost the 1st game because of carelessness.

In correct use, synonymous with attributable to: "The accident was due to bad weather"; "losses due to preventable fires."

34. Each & every one. Pitchman's jargon.

Avoid, except in dialogue.

Example 138. It should be a lesson to each & every one of us.

- \rightarrow It should be a lesson to every one of us (to us all).
- 35. **Effect.** As a noun, means "result"; as a verb, means "to bring about," "to accomplish" (not to be confused with *affect*, which means "to influence").

As a noun, often loosely used in perfunctory writing about fashions, music, painting, & other arts: "a Southwestern effect"; "effects in pale green"; "very delicate effects"; "subtle effects"; "a charming effect was produced."

The writer who has a definite meaning to express will not take refuge in such vagueness.

36. Enormity. Use only in the sense of "monstrous wickedness."

Misleading, if not wrong, when used to express bigness.

37. Enthuse. An annoying verb growing out of the noun enthusiasm.

Not recommended.

Example 139. She was enthused about her new car.

 \rightarrow She was enthusiastic about her new car.

She enthused about her new car.

- \rightarrow She talked enthusiastically (expressed enthusiasm) about her new car.
- 38. Etc. Literally, "and other things"; sometimes loosely used to mean "and other persons."

The phrase is equivalent to & the rest, & so forth, & hence is not to be used if 1 of these would be insufficient - i.e., if the reader would be left in doubt as to any important particulars.

Least open to objection when it represents the last terms of a list already given almost in full, or immaterial words at the end of a quotation.

At the end of a list introduced by such as, for example, or any similar expression, etc. is incorrect.

In formal writing, etc. is a misfit.

An item important enough to call for etc. is probably important enough to be named.

39. Fact. Use this word only of matters capable of direct verification, not of matters of judgment.

That a particular event happened on a given date & that lead melts at a certain temperature are facts.

But such conclusions as that Napoleon was the greatest of modern generals or that the climate of California is delightful, however defensible they may be, are not properly called facts.

40. Facility. Why must jails, hospitals, & schools suddenly become "facilities"?

Example 140. Parents complained bitterly about the fire hazard in the wooden facility.

 \rightarrow Parents complained bitterly about the fire hazard in the wooden schoolhouse.

He has been appointed warden of the new facility.

- \rightarrow He has been appointed warden of the new prison.
- 41. Factor. A hackneyed word; the expressions of which it is a part can usually be replaced by something more direct & idiomatic.

Example 141. Her superior training was the great factor in her winning the match.

 \rightarrow She won the match by being better trained.

Air power is becoming an increasingly important factor in deciding battles.

- \rightarrow Air power is playing a larger & larger part in deciding battles.
- 42. **Farther. Further.** The 2 words are commonly interchanged, but there is a distinction worth observing: *farther* serves best as a distance word, *further* as a time or quantity word.

You chase a ball farther than the other fellow; you pursue a subject further.

43. Feature. Another hackneyed word; like factor, it usually adds nothing to the sentence in which it occurs.

Example 142. A feature of the entertainment especially worthy of mention was the singing of Allison Jones. \rightarrow (Better use the same number of words to tell what Allison Jones sang & how she sang it.)

As a verb, in the sense of "offer as a special attraction," it is to be avoided.

44. Finalize. A pompous, ambiguous verb.

(See Chap. V, Reminder 21.)

45. Fix. Colloquial in America for arrange, prepare, mend.

The usage is well established.

But bear in mind that this verb is from figere: "to make firm," "to place definitely."

These are the preferred meanings of the word.

46. Flammable. An oddity, chiefly useful in saving lives.

The common word meaning "combustible" is inflammable.

But some people are thrown off by the in- & think inflammable means "not combustible."

For this reason, trucks carrying gasoline or explosives are now marked FLAMMABLE.

Unless you are operating such a truck & hence are concerned with the safety of children & illiterates, use inflammable.

47. Folk. A collective noun, equivalent to people.

Use the singular form only.

Folks, in the sense of "parents," "family," "those present," is colloquial & foo folksy for formal writing.

Example 143. Her folks arrived by the afternoon train.

 \rightarrow Her father & mother arrived by the afternoon train.

48. Fortuitous. Limited to what happens by chance.

Not to be used for fortunate or lucky.

49. **Get.** The colloquial have got for have should not be used in writing.

The preferable form of the participle is got, not gotten.

Example 144. He has not got any sense.

 \rightarrow He has no sense.

They returned without having gotten any.

 \rightarrow They returned without having got any.

50. Gratuitous. Means "unearned," or "unwarranted."

Example 145. The insult seemed gratuitous, (undeserved)

51. He is a man who. A common type of redundant expression; see Rule 17.

Example 146. He is a man who is very ambitious.

 \rightarrow He is very ambitious.

Vermont is a state that attracts visitors because of its winter sports.

 \rightarrow Vermont attracts visitors because of its winter sports.

52. **Hopefully.** This once-useful adverb meaning "with hope" has been distorted & is now widely used to mean "I hope" or "it is to be hoped."

Such use is not merely wrong, it is silly.

To say, "Hopefully I'll leave on the noon plane" is to talk nonsense.

Do you mean you'll leave on the noon plane in a hopeful frame of mind?

Or do you mean you hope you'll leave on the noon plane?

Whichever you mean, you haven't said it clearly.

Although the word in its new, free-floating capacity may be pleasurable & even useful to many, it offends the ear of many others, who do not like to see words dulled or eroded, particularly when the erosion leads to ambiguity, softness, or nonsense.

53. **However.** Avoid starting a sentence with *however* when the meaning is "nevertheless."

The word usually serves better when not in 1st position.

Example 147. The roads were almost impassable.

However, we at least succeeded in reaching camp.

 \rightarrow The roads were almost impassable.

At last, however, we succeeded in reaching camp.

When however comes 1st, it means "in whatever way" or "to whatever extent."

Example 148. However you advise him, he will probably do as he thinks best.

However discouraging the prospect, they never lost heart.

- 54. Illusion. See allusion.
- 55. Imply. Infer. Not interchangeable.

Something implied is something suggested or indicated, though not expressed.

Something inferred is something deduced from evidence at hand.

Example 149. Farming implies early rising.

Since she was a a farmer, we inferred that she got up early.

56. Importantly. Avoid by rephrasing.

Example 150. More importantly, he paid for the damages.

 \rightarrow What's more, he paid for the damages.

With the breeze freshening, he altered course to pass inside the island.

More importantly, as things turned out, he tucked in a reef.

→ With the breeze freshening, he altered course to pass inside the island.

More important, as things turned out, he tucked in a reef.

57. In regard to. Often wrongly written in regards to.

But as regards is correct, & means the same thing.

- 58. In the last analysis. A bankrupt expression.
- 59. **Inside of. Inside.** The *of* following *inside* is correct in the adverbial meaning "in less than." In other meanings, *of* is unnecessary.

Example 151. Inside of 5 minutes I'll be inside the bank.

60. **Insightful.** The word is a suspicious overstatement for "perceptive."

If it is to be used at all, it should be used for instances of remarkably penetrating vision.

Usually, it crops up merely to inflate the commonplace.

Example 152. That was an insightful remark you made.

- \rightarrow That was a perceptive remark you made.
- 61. In terms of. A piece of padding usually best omitted.

Example 153. The job was unattractive in terms of salary.

- \rightarrow The salary made the job unattractive.
- 62. Interesting. An unconvincing word; avoid it as a means of introduction.

Instead of announcing that what you are about to tell is interesting, make it so.

Example 154. An interesting story is told of \rightarrow (Tell the story without preamble.)

In connection with the forthcoming visit of Mr. B. to America, it is interesting to recall that he

 \rightarrow Mr. B., who will soon visit America

Also to be avoided in introduction is the word funny.

Nothing becomes funny by being labeled so.

63. Irregardless. Should be regardless.

The error results from failure to see the negative in *-less* & from a desire to get it in as a prefix, suggested by such words as *irregular*, *irresponsible*, and, perhaps especially, *irrespective*.

64. -ize. Do not coin verbs by adding this tempting suffix.

Many good & useful verbs do end in -ize: summarize, fraternize, harmonize, fertilize.

But there is a growing list of abominations: containerize, prioritize, finalize, to name 3.

Be suspicious of -ize; let your ear & your eye guide you.

Never tack -ize onto a noun to create a verb.

Usually you will discover that a useful verb already exists.

Why say "utilize" when there is the simple, unpretentious word use?

65. Kind of. Except in familiar style, not to be used as a substitute for rather or something like.

Restrict it to its literal sense: "Amber is kind of fossil resin"; "I dislike that kind of publicity."

The same holds true for sort of.

66. Lay. A transitive verb.

Except in slang ("Let it lay"), do not misuse it for the intransitive verb lie.

The hen, or the play, lays an egg; the llama lies down.

The playwright went home & lay down.

Example 155. lie, lay, lain, lying

lay, laid, laid, laying

67. Leave. Not to be misused for let.

Example 156. Leave it stand the way it is.

 \rightarrow Let it stand the way it is.

Leave go of that rope!

 \rightarrow Let go of that rope!

68. Less. Should not be misused for fewer.

Example 157. They had less workers than in the previous campaign.

 \rightarrow They had fewer workers than in the previous campaign.

Less refers to quantity, fewer to number.

"His troubles are less than mine" means "His troubles are not so great as mine."

"His troubles are fewer than mine" means "His troubles are not so numerous as mine."

69. Like. Not to be used for the conjunction as.

Like governs nouns & pronouns; before phrases & clauses the equivalent word is as.

Example 158. We spent the evening like in the old days.

 \rightarrow We spent the evening as in the old days.

Chloë smells good, like a baby should.

→ Chloë smells good, as a baby should.

The use of *like* for as has its defenders; they argue that any usage that achieves currency becomes valid automatically.

This, they say, is the way the language is formed.

It is & it isn't.

An expression sometimes enjoys a vogue, much as an article of apparel does.

Like has long been widely misused by the illiterate; lately it has been taken up by the knowing & the well-informed, who find it catchy, or liberating, & who use it as though they were slumming.

If every word or device that achieved currency were immediately authenticated, simply on the ground of popularity, the language would be as chaotic as a ball game with no foul lines.

For the students, perhaps the most useful thing to know about *like* is that most carefully edited publications regard its use before phrases & clauses as simple error.

70. **Line.** Along these lines. *Line* in the sense of "course of procedure, conduct, thought" is allowable but has been so overworked, particularly in the phrase *along these lines*, that a writer who aims at freshness or originality had better discard it entirely.

Example 159. Mr. B. also spoke along the same lines.

 \rightarrow Mr. B. also spoke to the same effect.

She is studying along the line of French literature.

 \rightarrow She is studying French literature.

Literal. Literally. Often incorrectly used in support of exaggeration or violent metaphor.

Example 160. a literal flood of abuse \rightarrow a flood of abuse

literally dead with fatigue \rightarrow almost dead with fatigue

71. Loan. A noun. As a verb, prefer lend.

Example 161. Lend me your ears.

the loan of your ears

72. Meaningful. A bankrupt adjective.

Choose another, or rephrase.

Example 162. His was a meaningful contribution.

 \rightarrow His contribution counted heavily.

We are instituting many meaningful changes in the curriculum.

- \rightarrow We are improving the curriculum in many ways.
- 73. Memento. Often incorrectly written momento.
- 74. Most. Not to be used for almost in formal composition.

Example 163. $most\ everybody \rightarrow almost\ everybody$

 $most\ all\ the\ time
ightarrow almost\ all\ the\ time$

Nature. Often simply redundant, used like *character*.

Example 164. acts of a hostile nature \rightarrow hostile acts

Nature should be avoided in such vague expressions as "a lover of nature," "poems about nature."

Unless more specific statements follow, the reader cannot tell whether the poems have to do with natural scenery, rural life, the sunset, the untracked wilderness, or the habits of squirrels.

75. Nauseous. Nauseated. The 1st means "sickening to contemplate"; the 2nd means "sick at the stomach."

Do not, therefore, say, "I feel nauseous," unless you are sure you have that effect on others.

76. Nice. A shaggy, all-purpose word, to be used sparingly in formal composition.

"I had a nice time."

"It was nice weather."

"She was so nice to her mother."

The meanings are indistinct.

Nice is most useful in the sense of "precise" or "dedicate": "a nice distinction."

77. Nor. Often used wrongly for or after negative expressions.

Example 165. He cannot eat nor sleep.

- \rightarrow He cannot eat or sleep./He can neither eat nor sleep./He cannot eat nor can he sleep.
- 78. Noun used as verb. Many nouns have lately been pressed into service as verbs.

Not all are bad, but all are suspect.

Example 166. Be prepared for kisses when you gift your girlfriend with this merry scent.

 \rightarrow Be prepared for kisses when you give your girlfriend this merry scent.

The candidate hosted a dinner for 50 of her workers.

→ The candidate gave a dinner for 50 of her workers.

The meeting was chaired by Mr. Oglethorp.

 \rightarrow Mr. Oglethorp was chair of the meeting.

She headquarters in Newark.

 \rightarrow She has headquarters in Newark.

The theater troupe debuted last fall.

 \rightarrow The theater troupe made its debut last fall.

79. Offputting. Ongoing. Newfound adjectives, to be avoided because they are inexact & clumsy.

Ongoing is a mix of "continuing" & "active" & is usually superfluous.

Example 167. He devoted all his spare time to the ongoing program for aid to the elderly.

 \rightarrow He devoted all his spare time to the program for aid to the elderly.

Offputting might mean "objectionable," "disconcerting," "distasteful."

Select instead a word whose meaning is clear.

As a simple test, transform the participles to verbs.

It is possible to *upset* something.

But to offput?

To ongo?

80. One. In the sense of "a person," not to be followed by his or her.

Example 168. One must watch his step.

 \rightarrow One must watch one's step. (You must watch your step.)

81. One of the most. Avoid this feeable formula.

"1 of the most exciting developments of modern science is ..."; "Switzerland is 1 of the most beautiful countries of Europe." There is nothing wrong with the grammar; the formula is simply threadbare.

82. **-oriented.** A clumsy, pretentious device, much in vogue.

Find a better way of indicating orientation or alignment or direction.

Example 169. It was a manufacturing-oriented company.

 \rightarrow It was a company chiefly concerned with manufacturing.

Many of the skits are situation-oriented.

 \rightarrow Many of the skits rely on situation.

83. Partially. Not always interchangeable with partly.

Best used in the sense of "to a certain degree," when speaking of a condition or state: "I'm partially resigned to it." *Partly* carries the idea of a part as distinct from the whole - usually a physical object.

Example 170. The log was partially submerged.

 \rightarrow The log was partly submerged.

She was partially in & partially out.

 \rightarrow She was partly in & partly out./She was part in, part out.

84. Participle for verbal noun.

Example 171. There was little prospect of the Senate accepting even this compromise.

 \rightarrow There was little prospect of the Senate's accepting even this compromise.

In the lefthand column, accepting is a present participle; in the righthand column, it is a verbal noun (gerund).

The construction shown in the lefthand column is occasionally found, & has its defenders.

Yet it is easy to see that the 2nd sentence has to do not with a prospect of the Senate but with a prospect of accepting.

Any sentence in which the use of the possessive is awkward or impossible should of course be recast.

Example 172. In the event of a reconsideration of the whole matters becoming necessary.

 \rightarrow If it should become necessary to reconsider the whole matter.

There was great dissatisfaction with the decision of the arbitrators being favorable to the company.

→ There was great dissatisfaction with the arbitrators' decision in favor of the company.

85. **People.** A word with many meanings.

(The American Heritage Dictionary, 3rd Edition, gives 9.)

The people is a political term, not to be confused with the public.

From the people comes political support or opposition; from the public comes artistic appreciation or commercial patronage.

The word *people* is best not used with words of number, in place of *persons*.

If of "6 people" 5 went away, how many people would be left?

Answer: 1 people.

86. Personalize. A pretentious word, often carrying bad advice.

Do not personalize your prose; simply make it good & keep it clean.

See Chap. V, Reminder 1.

Example 173. a highly personalized affair \rightarrow a highly personal affair

Personalize your stationery. \rightarrow Design a letterhead.

87. Personally. Often unnecessary.

Example 174. Personally, I thought it was a good book.

 \rightarrow I thought it a good book.

88. Possess. Often used because to the writer it sounds more impressive than have or own.

Such usage is not incorrect but is to be guarded against.

Example 175. She possessed great courage.

 \rightarrow She had great courage (was very brave).

He was the fortunate possessor of \rightarrow He was lucky enough to own

89. Presently. Has 2 meanings: "in a short while" & "currently."

Because of this ambiguity it is best restricted to the 1st meaning: "She'll be here presently" ("soon," or "in a short time").

90. Prestigious. Often an adjective of last resort.

It's in the dictionary, but that doesn't mean you have to use it.

- 91. **Refer.** See allude.
- 92. Regretful. Sometimes carelessly used for regrettable: "The mixup was due to a regretful breakdown in communications."
- 93. **Relate.** Not to be used intransitively to suggest rapport.

Example 176. I relate well to Janet.

 \rightarrow Janet & I see things the same way./Janet & I have a lot in common.

94. Respective. Respectively. These words may usually be omitted with advantage.

Example 177. Works of fiction are listed under the names of their respective authors.

 \rightarrow Works of fiction are listed under the names of their authors.

The mile run & the 2-mile run were won by Jones & Cummings respectively.

 \rightarrow The mile run was won by Jones, the 2-mile run by Cummings.

95. **Secondly, thirdly, etc.** Unless you are prepared to begin with 1stly & defend it (which will be difficult), do not prettify numbers with -ly.

Modern usage prefers second, third, & so on.

96. Shall. Will. In formal writing, the future tense requires shall for the 1st person, will for the 2nd & 3rd.

The formula to express the speaker's belief regarding a future action or state is I shall; I will expresses determination or consent.

A swimmer in distress cries, "I shall drown; no one will save me!"

A suicide puts it the other way: "I will drown; no one shall save me!"

In relaxed speech, however, the words shall & will are seldom used precisely; our ear guides us or fails to guide us, as the case may be, & we are quite likely to drown when we want to survive & survive when we want to drown.

- 97. So. Avoid, in writing, the use of so as an intensifier: "so good"; "so warm"; "so delightful."
- 98. **Sort of.** See kind of.
- 99. **Split infinitive.** There is precedent from the 14th century down for interposing an adverb between to & the infinitive it governs, but the construction should be avoided unless the writer wishes to place unusual stress on the adverb.

Example 178. to diligently inquire \rightarrow to inquire diligently

For another side to the split infinitive, see Chap. V, Reminder 14.

100. State. Not to be used as a mere substitute for say, remark.

Restrict it to the sense of "express fully or clearly": "He refused to state his objections."

101. Student body. 9 times out of 10 a needles & awkward expression, meaning no more than the simple word students.

Example 179. a member of the student body \rightarrow a student

popular with the student body \rightarrow liked by the students

102. Than. Any sentence with than (to express comparison) should be examined to make sure to essential words are missing.

Example 180. I'm probably closer to my mother than my father. (Ambiguous.)

 \rightarrow I'm probably closer to my mother than to my father./I'm probably closer to my mother than my father is.

It looked more like a cormorant than a heron.

- \rightarrow It looked more like a cormorant than like a heron.
- 103. **Thanking you in advance.** This sounds as if the writer meant, "It will not be worth my while to write to you again."

In making your request, write "Will you please," or "I shall be obliged."

Then, later, if you feel moved to do so, or if the circumstances call for it, write a letter of acknowledgment.

104. **That. Which.** That is the defining, or restrictive, pronoun, which the nondefining, or nonrestrictive. (See Rule 3.)

Example 181. The lawn mower that is broken is in the garage. (Tells which one.)

The lawn mower, which is broken, is in the garage. (Adds a fact about the only mower in question.)

The use of which for that is common in written & spoken language ("Let us now go even unto Bethlehem, & see this thing which is come to pass.").

Occasionally which seems preferable to that, as in the sentence from the Bible.

But it would be a convenience to all if these 2 pronouns were used with precision.

Careful writers, watchful for small conveniences, go which-hunting, remove the defining whiches, & by so doing improve their work.

105. The foreseeable future. A cliche, & a fuzzy one.

How much of the future is foreseeable?

10 minutes?

10 years?

Any of it?

By whom is it foreseeable?

Seers?

Experts?

Everybody?

106. The truth is... The fact is... A bad beginning for a sentence.

If you feel you are possessed of the truth, or of the fact, simply state it.

Do not give it advance billing.

107. **They.** He or She. Do not use they when the antecedent is a distributive expression such as each, each one, everybody, everyone, many a man.

Use the singular pronoun.

Example 182. Every one of us knows they are fallible.

- \rightarrow Everyone in the community, whether they are a member of the Association or not, is invited to attend.
- \rightarrow Everyone in the community, whether he is a member of the Association or not, is invited to attend.

A similar fault is the use of the plural pronoun with the antecedent *anybody*, *somebody*, *someone*, the intention being either to avoid the awkward *he or she* or to avoid committing oneself to one or the other.

Some bashful speakers even say, "A friend of mine told me that they..."

The use of he as a pronoun for nouns embracing both genders is a simple, practical convention rooted in the beginnings of the English language.

Currently, however, many writers find the use of the generic he or his to rename indefinite antecedents limiting or offensive.

Substituting he or she in its place is the logical thing to do if it works.

But it often doesn't work, if only because repetition makes it sound boring or silly.

Consider these strategies to avoid an awkward overuse of he or she or an unintentional emphasis on the masculine:

Use the plural rather than the singular.

Example 183. The writer must address his readers' concerns.

→ Writers must address their readers' concerns.

Eliminate the pronoun altogether.

Example 184. The writer must address his readers' concerns.

 \rightarrow The writer must address reader's concerns.

Substitute the 2nd person for the 3rd person.

Example 185. The writer must address his readers' concerns.

 \rightarrow As a writer, you must address your readers' concerns.

No one need fear to use he if common sense supports it.

If you think *she* is a handy substitute for *he*, try it & see what happens.

Alternatively, put all controversial nouns in the plural & avoid the choice of sex altogether, although you may find your prose sounding general & diffuse as a result.

108. **This.** The pronoun *this*, referring to the complete sense of a preceding sentence or clause, can't always carry the load & so may produce an imprecise statement.

Example 186. Visiting dignitaries watched yesterday as ground was broken for the new high-energy physics laboratory with a blowout safety wall.

This is the 1st visible evidence of the university's plans for modernization & expansion.

 \rightarrow Visiting dignitaries watched yesterday as ground was broken for the new high-energy physics laboratory with a blowout safety wall.

The ceremony afforded the 1st visible evidence of the university's plans for modernization & expansion.

In the lefthand example above, this does not immediately make clear what the 1st visible evidence is.

109. Thrust. This showy noun, suggestive of power, hinting of sex, is the darling of executives, politicos, & speech-writers.

Use it sparingly.

Save it for specific application.

Example 187. Our reorganization plan has a tremendous thrust.

 \rightarrow The piston has a 5-inch thrust.

The thrust of his letter was that he was working more hours than he'd bargained for.

→ The point he made in his letter was that he was working more hours than he'd bargained for.

110. **Tortuous. Torturous.** A winding road is *tortuous*, a painful ordeal is *torturous*.

Both words carry the idea of "twist," the twist having been a form of torture.

111. **Transpire.** Not to be used in the sense of "happen," "come to pass."

Many writers so use it (usually when groping toward imagined elegance), but their usage finds little support in the Latin "breathe across or through."

It is correct, however, in the sense of "become known."

"Eventually, the grim account of his villainy transpired" (literally, "leaked through or out").

112. Try. Takes the infinitive: "try to mend it," not "try & mend it."

Students of the language will argue that try and has won through & become idiom.

Indeed it has, & it is relaxed & acceptable.

But try to is precise, & when you are writing formal prose, try & write try to.

113. **Type.** Not a synonym for kind of.

The examples below are common vulgarisms.

Example 188. that type employee \rightarrow that kind of employee

I dislike that type publicity.

 \rightarrow I dislike that kind of publicity.

small, home-type hotels \rightarrow small, homelike hotels

 $a \ new \ type \ plane \rightarrow a \ plane \ of \ a \ new \ design \ (new \ kind)$

114. Unique. Means "without like or equal."

Hence, there can be no degrees of uniqueness.

Example 189. It was the most unique coffee maker on the market.

 \rightarrow It was a unique coffee maker.

The balancing act was very unique.

 \rightarrow The balancing act was unique.

Of all the spiders, the one that lives in a bubble under water is the most unique.

 \rightarrow Among spiders, the one that lives in a bubble under water is unique.

115. **Utilize.** Prefer use.

Example 190. I utilized the facilities.

 \rightarrow I used the toilet.

He utilized the dishwasher.

 \rightarrow He used the dishwasher.

116. Verbal. Sometimes means "word for word" & in this sense may refer to something expressed in writing.

Oral (from Latin os, "mouth") limits the meaning to what is transmitted by speech.

Oral agreement is more precise than verbal agreement.

117. Very. Use this word sparingly.

Where emphasis is necessary, use words strong in themselves.

118. While. Avoid the indiscriminate use of this word for and, but, & although.

Many writers use it frequently as a substitute for and or but, either from a mere desire to vary the connective or from doubt about which of the 2 connectives is more appropriate.

In this use it is best replaced by a semicolon.

Example 191. The office & salesrooms are on the ground floor, while the rest of the building is used for manufacturing.

 \rightarrow The office & salesrooms are on the ground floor; the rest of the building is used for manufacturing.

Its use as a virtual equivalent of although is allowable in sentences where this leads to no ambiguity or absurdity.

Example 192. While I admire his energy, I wish it were employed in a better cause.

This is entirely correct, as shown by the paraphrase

Example 193. I admire his energy; at the same time, I wish it were employed in a better cause.

Compare:

Example 194. While the temperature reaches 90 or 95 degrees in the daytime, the nights are often chilly.

The paraphrase shows why the use of *while* is incorrect:

Example 195. The temperature reaches 90 or 95 degrees in the daytime; at the same time the nights are often chilly.

In general, the writer will do well to use while only with strict literalness, in the sense of "during the time that."

119. -wise. Not to be used indiscriminately as a pseudosuffix: taxwise, pricewise, marriagewise, prosewise, saltwater taffy-wise.

Chiefly useful when it means "in the manner of": clockwise.

There is not a noun in the language to which -wise cannot be added if the spirit moves one to add it.

The sober writer will abstain from the use of this wild additive.

120. Worth while. Overworked as a term of vague approval & (with not) of disapproval.

Strictly applicable only to actions: "Is it worth while to telegraph?"

Example 196. His books are not worth while.

 \rightarrow His books are not worth reading (are not worth one's while to read; do not repay reading).

The adjective worthwhile (1 word) is acceptable but emaciated.

Use a stronger word.

Example 197. a worthwhile project \rightarrow a promising (useful, valuable, exciting) project

121. Would. Commonly used to express habitual or repeated action.

("He would get up early & prepare his own breakfast before he went to work.")

But when the idea of habit or repetition is expressed, in such phrases as once a year, every day, each Sunday, the past tense, without would, is usually sufficient, and, from its brevity, more emphatic.

Example 198. Once a year he would visit the old mansion.

→ Once a year he visited the old mansion.

In narrative writing, always indicate the transition from the general to the particular - i.e., from sentences that merely state a general habit to those that express the action of a specific day or period.

Failure to indicate the change will cause confusion.

Example 199. Townsend would get up early \mathcal{E} prepare his own breakfast.

If the day was cold, he filled the stove \mathcal{E} had a warm fire burning before he left the house.

On his way to the garbage, he noticed that there were footprints in the new-fallen snow on the porch.

3.6 An Approach to Style (With a List of Reminders)

Up to this point, the book has been concerned with what is correct, or acceptable, in the use of English.

In this final chapter, we approach style in its broader meaning: style in the sense of what is distinguished & distinguishing. Here we leave solid ground.

Who can confidently say what ignites a certain combination of words, causing them to explode in the mind?

Who knows why certain notes in music are capable of stirring the listener deeply, though the same notes slightly rearranged are impotent?

These are high mysteries, & this chapter is a mystery story, thinly disguised.

There is no satisfactory explanation of style, no infallible guide to good writing, no assurance that a person who thinks clearly will be able to write clearly, no key that unlocks the door, no inflexible rule by which writers may shape their course.

Writers will often find themselves steering by stars that are disturbingly in motion.

The preceding chapters contain instructions drawn from established English usage; this one contains advice drawn from a writer's experience of writing.

Since the book is a rule book, these cautionary remarks, these subtly dangerous hints, are presented in the form of rules, but they are, in essence, mere gentle reminders: they state what most of us know & at times forget.

Style is an increment in writing.

When we speak of Fitzgerald's style, we don't mean his command of the relative pronoun, we mean th sound his words make on paper.

All writers, by the way they use the language, reveal something of their spirits, their habits, their capacities, & their biases.

This is inevitable as well as enjoyable.

All writing is communication; creative writing is communication through revelation - it is the Self escaping into the open.

No writer long remains incognito.

If you doubt that style is something of a mystery, try rewriting a familiar sentence & see what happens.

Any much-quoted sentence will do.

Suppose we take "These are the times that try men's souls."

Here we have 8 short, easy words, forming a simple declarative sentence.

The sentence contains no flashy ingredient such as "Damn the torpedoes!" & the words, as you see, are ordinary.

Yet in that arrangement, they have shown great durability; the sentence is into its 3rd century.

Now compare a few variations:

Example 200. Times like these try men's souls.

How trying it is to live in these times!

These are trying times for men's souls.

Soulwise, these are trying times.

It seems unlikely that Thomas Paine could have made his sentiment stick if he had couched it in any of these forms.

By why not?

No fault of grammar can be detected in them, & in every case the meaning is clear.

Each version is correct, & each, for some reason that we can't readily put our finger on, is marked for oblivion.

We could, of course, talk about "rhythm" & "cadence," but the talk would be vague & unconvincing.

We could declare *soulwise* to be a silly word, inappropriate to the occasion; but even that won't do - it does not answer the main question.

Are we even sure *soulwise* is silly?

If otherwise is a serviceable word, what's the matter with soulwise?

Here is another sentence, this one by a later Tom.

It is not a famous sentence, although its author (Thomas Wolfe) is well known.

"Quick are the mouths of earth, & quick the teeth that fed upon this loveliness."

The sentence would not take a prize for clarity, & rhetorically it is at the opposite pole from "These are the times."

Try it in a different form, without the inversions:

Example 201. The mouths of earth are quick, \mathcal{E} the teeth that fed upon this loveliness are quick, too.

The author's meaning is still intact, but not his overpowering emotion.

What was poetical & sensuous has become prosy & wooden; instead of the secret sounds of beauty, we are left with the simple crunch of mastication.

(Whether Mr. Wolfe was guilty of overwriting is, of course, another question - one that is not pertinent here.)

With some writers, style not only reveals the spirit of the man but reveals his identity, as surely as would his fingerprints.

Here, following, are 2 brief passages from the works of 2 American novelists.

The subject in each case is languor.

In both, the words used are ordinary, & there is nothing eccentric about the construction.

Example 202. He did not still feel weak, he was merely luxuriating in that supremely gutful lassitude of convalescence in which time, hurry, doing, did not exist, the accumulating seconds & minutes & hours to which in its well state the body is slave both waking & sleeping, now reversed & time now the lip-server & mendicant to the body's pleasure instead of the body thrall to time's headlong course.

Manuel drank his brandy.

He felt sleepy himself.

It was too hot to go out into the town.

Besides there was nothing to do.

He wanted to see Zurito.

He would go to sleep while he waited.

Anyone acquainted with Faulkner & Hemingway will have recognized them in these passages & perceived which was which. How different are their languors!

Or take 2 American poets, stopping at evening.

One stops by woods, the other by laughing flesh.

Example 203. My little horse must think it queer

To stop without a farmhouse near

Between the woods & frozen lake

The darkest evening of the year.

I have perceived that to be with those I like is enough, To stop in company with the rest at evening is enough, To be surrounded by beautiful, curious, breathing, laughing flesh is enough...

Because of the characteristic styles, there is little question about identity here, & if the situations were reversed, with Whitman stopping by woods & Frost by laughing flesh (not one of his regularly scheduled stops), the reader would know who was who.

Young writer often suppose that style is a garnish for the meat of prose, a sauce by which a dull dish is made palatable. Style has no such separate entity; it is nondetachable, unfilterable.

The beginner should approach style warily, realizing that it is an expression of self, & should turn resolutely away from all devices that are popularly believed to indicate style - all mannerisms, tricks, adornments.

The approach to style is by way of plainness, simplicity, orderliness, sincerity.

Writing is, for most, laborious & slow.

The mind travels faster than the pen; consequently, writing becomes a question of learning to make occasional wing shots, bringing down the bird of thought as it flashes by.

A writer is a gunner, sometimes waiting in the blind for something to come in, sometimes roaming the countryside hoping to scare something up.

Like other gunners, the writer must cultivate patience, working many covers to bring down 1 partridge.

Here, following, are some suggestions & cautionary hints that may help the beginner find the way to a satisfactory style.

3.6.1 Place yourself in the background.

"Write in a way that draws the reader's attention to the sense & substance of the writing, rather than to the mood & temper of the author. If the writing is solid & good, the mood & temper of the writer will eventually be revealed & not at the expense of the work. Therefore, the 1st piece of advice is this: to achieve style, begin by affecting none – i.e., place yourself in the background. A careful & honest writer does not need to worry about style. As you become proficient in the use of language, your style will emerge, because you yourself will emerge, & when this happens you will find it increasingly easy to break through the barriers that separate you from other minds, other hearts – which is, of course, the purpose of writing, as well as its principal reward. Fortunately, the act of composition, or creation, disciplines the mind; writing is 1 way to go about thinking, & the practice & habit of writing not only drain the mind but supply it, too." – [SW19, p. 78]

3.6.2 Write in a way that comes naturally.

"Write in a way that comes easily & naturally to you, using words & phrases that come readily to hand. But do not assume that because you have acted naturally your product is without flaw.

The use of language begins with imitation. The infant imitates the sounds made by its parents; the child imitates 1st the spoken language, then the stuff of books. The imitative life continues long after the writer is secure in the language, for it is almost impossible to avoid imitating what one admires. Never imitate consciously, but do not worry about being an imitator; take pains instead to admire what is good. Then when you write in a way that comes naturally, you will echo the halloos that bear repeating." – [SW19, p. 79]

3.6.3 Work from a suitable design.

"Before beginning to compose something, gauge the nature & extent of the enterprise & work from a suitable design. (See Chap. II, Rule 12.) Design informs even the simplest structure, whether of brick & steel or of prose. You raise a pup tent from 1 sort of vision, a cathedral from another. This does not mean that you must sit with a blueprint always in front of you, merely that you had best anticipate what you are getting into. To compose a laundry list, you can work directly from the pile of soiled garments, ticking them off 1 by 1. By to write a biography, you will need at least a rough scheme; you cannot plunge in blindly & start ticking off fact after fact about your subject, lest you miss the forest for the trees & there be no end to your labors.

Sometimes, of course, impulse & emotion are more compelling than design. If you are deeply troubled & are composing a letter appealing for mercy or for love, you had best not attempt to organize your emotions; the prose will have a better chance if the emotions are left in disarray – which you'll probably have to do anyway, since feelings do not usually lend themselves to rearrangement. But even the kind of writing that is essentially adventurous & impetuous will on examination be found to have a secret plan: Columbus didn't just sail, he sailed west, & the New World took shape from this simple &, we now think, sensible design." – [SW19, p. 80]

3.6.4 Write with nouns & verbs.

"Write with nouns & verbs, not with adjectives & adverbs. The adjective hasn't been built that can pull a weak or inaccurate noun out of a tight place. This is not to disparage adjectives & adverbs; they are indispensable parts of speech. Occasionally they surprise us with their power, as in

Up the airy mountain, Down the rushy glen, We daren't go a-hunting For fear of little men ... The nouns mountain & glen are accurate enough, but had the mountain not become airy, the glen rushy, William Ailing-ham might never have got off the ground with this poem. In general, however, it is nouns & verbs, not their assistants, that give good writing its toughness & color." – [SW19, p. 81]

3.6.5 Revise & rewrite.

"Revising is part of writing. Few writers are so expert that they can produce what they are after on the 1st try. Quite often you will discover, on examining the completed work, that there are serious flaws in the arrangement of the material, calling for transpositions. When this is the case, a word processor can save you time & labor as you rearrange the manuscript. You can select material on your screen & move it to a more appropriate spot, or, if you cannot find the right spot, you can move the material to the end of the manuscript until you decide whether to delete it. Some writers find that working with a printed copy of the manuscript helps them to visualize the process of change; others prefer to revise entirely on screen. Above all, do not be afraid to experiment with what you have written. Save both the original & the revised versions; you can always use the computer to restore the manuscript to its original condition, should that course seem best. Remember, it is no sign of weakness or defeat that your manuscript ends up in need of major surgery. This is a common occurrence in all writing, & among the best writers." – [SW19, p. 82]

3.6.6 Do not overwrite.

"Rich, ornate prose is hard to digest, generally unwholesome, & sometimes nauseating. If the sickly-sweet word, the overblown phrase are your natural form of expression, as is sometimes the case, you will have to compensate for it by a show of vigor, & by writing something as meritorious as the Songs of Songs, which is Solomon's.

When writing with a computer, you must guard against wordiness. The click & flow of a word processor can be seductive, & you may find yourself adding a few unnecessary words or even a whole passage just to experience the pleasure of running your fingers over the keyboard & watching your words appear on the screen. It is always a good idea to reread your writing later & ruthlessly delete the excess." – [SW19, p. 83]

3.6.7 Do not overstate.

"When you overstate, readers will be instantly on guard, & everything that has preceded your overstatement as well as everything that follows it will be suspect in their minds because they have lost confidence in your judgment or your poise. Overstatement is 1 of the common faults. A single overstatement, wherever or however it occurs, diminishes the whole, & a single carefree superlative has the power to destroy, for readers, the object of your enthusiasm." – [SW19, p. 84]

3.6.8 Avoid the use of qualifiers.

"Rather, very, little, pretty – these are the leeches that infest the pond of prose, sucking the blood of words. The constant use of the adjective little (except to indicate size) is particularly debilitating; we should all try to do a little better, we should all be very watchful of this rule, for it is a rather important one, & we are pretty sure to violate it now & then." – [SW19, p. 85]

3.6.9 Do not affect a breezy manner.

"The volume of writing is enormous, these days, & much of it has a sort of windiness about it, almost as though the author were in a state of euphoria. "Spontaneous me," say Whitman, &, in his innocence, let loose the hordes of uninspired scribblers who would 1 day confuse spontaneity with genius.

The breezy style is often the work of an egocentric, the person who imagines that everything that comes to mind is of general interest & that uninhibited prose creates high spirits & carries the day. Open any alumni magazine, turn to the class notes, & you are quite likely to encounter old Spontaneous Me at work – an aging collegian who writes something like this:

Well, guys, here I am again dishing the dirt about your disorderly classmates, after passing a week in the Big Apple trying to catch the Columbia hoops tilt & then a cab-ride from hell through the West Side casbah. & speaking of news, howzabout tossing a few primo items this way?

This is an extreme example, but the same wind blows, at lesser velocities, across vast expanses of journalistic prose. The author in this case has managed in 2 sentences to commit most of the unpardonable sins: he obviously has nothing to say, he is showing off & directing the attention of the reader to himself, he is using slang with neither provocation nor ingenuity, he adopts a patronizing air by throwing in the word *primo*, he is humorless (though full of fun), dull, & empty. He has not done his work. Compare his opening remarks with the following – a plunge directly into the news:

Clyde Crawford, who stroked the varsity shell in 1958, is swinging an oar again after a lapse of 40 years. Clyde resigned last spring as executive sales manager of the Indiana Flotex Company & is now a gondolier in Venice.

This, although conventional, is compact, informative, unpretentious. The writer has dug up an item of news & presented it in a straightforward manner. What the 1st writer tried to accomplish by cutting rhetorical capers & by breeziness, the 2nd writer managed to achieve by good reporting, by keeping a tight rein on his material, & by staying out of the act." – [SW19, p. 87]

3.6.10 Use orthodox spelling.

"In ordinary composition, use orthodox spelling. Do not write *nite* for *night*, *thru* for *through*, *pleez* for *please*, unless you plan to introduce a complete system of simplified spelling & are prepared to take the consequences.

In the original edition of The Elements of Style, there was a chapter on spelling. In it, the author had this to say:

The spelling of English words is not fixed & invariable, nor does it depend on any other authority than general agreement. At the present day there is practically unanimous agreement as to the spelling of most words ... At any given moment, however, a relatively small number of words may be spelled in more than 1 way. Gradually, as a rule, 1 of these forms comes to be generally preferred, & the less customary form comes to look obsolete & is discarded. From time to time new forms, mostly simplifications, are introduced by innovators, & either win their place or die of neglect.

The practical objection to unaccepted & oversimplified spellings is the disfavor with which they are received by the reader. They distract his attention & exhaust his patience. He reads the form though automatically, without thought of its needless complexity; he reads the abbreviation tho & mentally supplies the missing letters, at the cost of a fraction of his attention. The writer has defeated his own purposed.

The language manages somehow to keep pace with events. A word that has taken hold in our century is thru-way; it was born of necessity & is apparently here to stay. In combination with way, thru is more serviceable than through; it is a high-speed word for readers who are going 65. Throughway would be too long to fit on a road sign, too slow to serve the speeding eye. It is conceivable that because of our thruways, through will eventually become thru – after many more thousands of miles of travel." – [SW19, p. 88]

3.6.11 Do not explain too much.

"It is seldom advisable to tell all. Be sparing, e.g., in the use of adverbs after "he said," "she replied," & the like: "he said consolingly"; "she replied grumblingly." Let the conversation itself disclose the speaker's manner of condition. Dialogue heavily weighted with adverbs after the attributive verb is cluttery & annoying. Inexperienced writers not only overwork their adverbs but load their attributives with explanatory verbs: "he consoled," "she congratulated." They do this, apparently, in the belief that the word said is always in need of support, or because they have been told to do it by experts in the art of bad writing." – [SW19, p. 89]

3.6.12 Do not construct awkward adverbs.

"Adverbs are easy to build. Take an adjective or a participle, add -ly, & behold! you have an adverb. But you'd probably be better off without it. Do not write tangledly. The word itself is a tangle. Do not even write tiredly. Nobody says tangledly & not many people say tiredly. Words that are not used orally are seldom the ones to put on paper.

Example 204. He climbed tiredly to bed. \rightarrow He climbed wearily to bed.

The lamp cord lay tangledly beneath her chair. \rightarrow The lamp cord lay in tangles beneath her chair.

Do not dress words up by adding -ly to them, as though putting a hat on a horse.

Example 205. overly \rightarrow over, muchly \rightarrow much, thusly \rightarrow thus." – [SW19, p. 90]

3.6.13 Make sure the reader knows who is speaking.

"Dialogue is a total loss unless you indicate who the speaker is. In long dialogue passages containing no attributives, the reader may become lost & be compelled to go back & reread in order to puzzle the thing out. Obscurity is an imposition on the reader, to say nothing of its damage to the work.

In dialogue, make sure that your attributives do not awkwardly interrupt a spoken sentence. Place them where the break would come naturally in speech – i.e., where the speaker would pause for emphasis, or take a breath. The best test for locating an attributive is to speak the sentence aloud.

Example 206. "Now, my boy, we shall see," he said, "how well you have learned your lesson." \rightarrow "Now, my boy," he said, "we shall see how well you have learned your lesson."

"What's more, they would never," she added, "consent to the plan." \rightarrow "What's more," she added, "they would never consent to the plan."" -[SW19, p. 91]

3.6.14 Avoid fancy words.

"Avoid the elaborate, the pretentious, the coy, & the cute. Do not be tempted by a 20-dollar word when there is a 10-center handy, ready & able. Anglo-Saxon is a livelier tongue than Latin, so use Anglo-Saxon words. In this, as in so many matters pertaining to style, one's ear must be one's guide: gut is a lustier noun than intestine, but the 2 words are not interchangeable, because gut is often inappropriate, being too coarse for the context. Never call a stomach a tummy without good reason.

If you admire fancy words, if every sky is beauteous, every blonde curvaceous, every intelligent child prodigious, if you are tickled by discombobulate, you will have a bad time with Reminder 14. What is wrong, you ask, with beauteous? No one knows,

for sure. There is nothing wrong, really, with any word – all are good, but some are better than others. A matter of ear, a matter of reading the books that sharpen the ear.

The line between the fancy & the plain, between the atrocious & the felicitous, is sometimes alarmingly fine. The opening phrase of the Gettysburg address is close to the line, at least by our standards today, & Mr. Lincoln, knowingly or unknowingly, was flirting with disaster when he wrote "4 score & 7 years ago." The President could have got into his sentence with plain "87" – a saving of 2 words & less of a strain on the listeners' powers of multiplication. But Lincoln's ear must have told him to go ahead with 4 score & 7. By doing so, he achieved cadence while skirting the edge of fanciness. Suppose he had blundered over the line & written, "In the year of our Lord seventeen hundred & seventy-six." His speech would have sustained a heavy blow. Or suppose he had settle for "87." In that case he would have got into his introductory sentence too quickly; the timing would have been bad.

The question of ear is vital. Only the writer whose ear is reliable is in a position to use bad grammar deliberately; this writer knows for sure when a colloquialism is better than formal phrasing & is able to sustain the work at a level of good taste. So cock your ear. Years ago, students were warned not to end a sentence with a preposition; time, of course, has softened that rigid decree. Not only is the preposition acceptable at the end, sometimes it is more effective in that spot than anywhere else. "A claw hammer, not an ax, was the tool he murdered her with." This is preferable to "A claw hammer, not an ax, was the tool with which he murdered her." Why? Because it sounds more violent, more like murder. A matter of ear.

& would you write "The worst tennis player around here is I" or "The The worst tennis player around here is me"? The 1st is good grammar, the 2nd is good judgment – although the me might not do in all contexts.

The split infinitive is another trick of rhetoric in which the ear must be quicker than the handbook. Some infinitives seem to improve on being split, just as a stick of round stovewood does. "I cannot bring myself to really like the fellow." The sentence is relaxed, the meaning is clear, the violation is harmless & scarcely perceptible. Put the other way, the sentence becomes stiff, needlessly formal. A matter of ear.

There are times when the ear not only guides us through difficult situations but also saves us from minor or major embarrassments of prose. The ear, e.g., must decide when to omit *that* from a sentence, when to retain it. "She knew she could do it" is preferable to "She knew that she could do it" – simpler & just as clear. But in many cases the *that* is needed. "He felt that his big nose, which was sunburned, made him look ridiculous." Omit the *that* & you have "He felt his big nose..."" – [SW19, p. 93]

3.6.15 Do not use dialect unless your ear is good.

"Do not attempt to use dialect unless you are a devoted student of the tongue you hope to reproduce. If you use dialect, be consistent. The reader will become impatient or confused upon finding 2 or more versions of the same word or expression. In dialect it is necessary to spell phonetically, or at least ingeniously, to capture unusual inflections. Take, e.g., the word *once*. It often appears in dialect writing as *oncet*, but *oncet* looks as though it should be pronounced "onset." A better spelling would be wunst. But if you write it *oncet* once, write it that way throughout. The best dialect writers, by & large, are economical of their talents; they use the minimum, not the maximum, of deviation from the norm, thus sparing their readers as well as convincing them." – [SW19, p. 94]

3.6.16 Be clear.

"Clarity is not the prize in writing, nor it is always the principal mark of a good style. There are occasions when obscurity serves a literary yearning, if not a literary purpose, & there are writers whose mien is more overcast than clear. But since writing is communication, clarity can only be a virtue. & although there is no substitute for merit in writing, clarity comes closest to being one. Even to a writer who is being intentionally obscure or wild of tongue we can say, "be obscure clearly! Be wild of tongue in a way we can understand!" Even to writers of market letters, telling us (but not telling us) which securities are promising, we can say, "Be cagey plainly! Be elliptical in a straightforward fashion!"

Clarity, clarity, clarity. When you become hopelessly mired in a sentence, it is best to start fresh; do not try to fight your way through against the terrible odds of syntax. Usually what is wrong is that the construction has become too involved at some point; the sentence needs to be broken apart & replaced by 2 or more shorter sentences.

Muddiness is not merely a disturber of prose, it is also destroyer of life, of hope: death on the highway caused by a badly worded road sign, heartbreak among lovers caused by a misplaced phrase in a well-intentioned letter, anguish of a traveler expecting to be met at a railroad station & not being met because of a slipshod telegram. Think of the tragedies that are rooted in ambiguity, & be clear! When you say something, make sure you have said it. The chances of your having said it are only fair."

– [SW19, p. 95]

3.6.17 Do not inject opinion.

"Unless there is a good reason for its being there, do not inject opinion into a piece of writing. We all have opinions about almost everything, & the temptation to toss them in is great. To air one's views gratuitously, however, is to imply that the demand for them is brisk, which may not be the case, & which, in any event, may not be relevant to the discussion. Opinions scattered indiscriminately about leave the mark of egotism on a work. Similarly, to air one's views at an improper time may be in bad taste. If you have received a letter inviting you to speak at the dedication of a new cat hospital, & you have cats, your reply, declining the invitation, does not necessarily have to cover the full range of your emotions. You must make it clear that you will not attend, but you do not have to let fly at cats. The writer of the letter asked a civil question; attack cats, then, only if you can do so with good humor, good taste, & in such a way that your answer will be courteous as well as responsive. Since you are out of sympathy with cats, you may quite properly give this as a reason for not appearing at the dedicatory ceremonies of

a cat hospital. But bear in mind that your opinion of cats was not sought, only your services as a speaker. Try to keep things straight." – [SW19, p. 96]

3.6.18 Use figures of speech sparingly.

"The simile is a common device & a useful one, but similes coming in rapid fire, one right on top of another, are more distracting than illuminating. Readers need time to catch their breath; they can't be expected to compare everything with something else, & no relief in sight.

When you use metaphor, do not mix it up. I.e., don't start by calling something a swordfish & end by calling it an hourglass." – [SW19, p. 97]

3.6.19 Do not take shortcuts at the cost of clarity.

"Do not use initials for the names of organizations or movements unless you are certain the initials will be readily understood. Write things out. Not everyone knows that MADD means Mothers Against Drunk Driving, & even if everyone did, there are babies being born every minute who will someday encounter the name for the 1st time. They deserve to see the words, not simply the initials. A good rule is to start your article by writing out names in full, & then, later, when your readers have got their bearings, to shorten them.

Many shortcuts are self-defeating; they waste the reader's time instead of conserving it. There are all sorts of rhetorical stratagems & devices that attract writers who hope to be pithy, but most of them are simply bothersome. The longest way round is usually the shortest home, & the one truly reliable shortcut in writing is to choose words that are strong & surefooted to carry readers on their way." – [SW19, p. 98]

3.6.20 Avoid foreign languages.

"The writer will occasionally find it convenient or necessary to borrow from other languages. Some writers, however, from sheer exuberance or a desire to show off, sprinkle their work liberally with foreign expressions, with no regard for the reader's comfort. It is a bad habit. Write in English." – [SW19, p. 99]

3.6.21 Prefer the standard to the offbeat.

"Young writers will be drawn at every turn toward eccentricities in language. They will hear the beat of new vocabularies, the exciting rhythms of special segments of their society, each speaking a language of its own. All of us come under the spell of these unsettling drums; the problem for beginners is to listen to them, learn the words, feel the vibrations, & not be carried away.

Youths invariably speak to other youths in a tongue of their own devising: they renovate the language with a wild vigor, as they would a basement apartment. By the time this paragraph sees print, psyched, nerd, ripoff, dude, geek, & funky will be the words of yesteryear, & we will be fielding more recent ones that have come bouncing into our speech – some of them into our dictionary as well. A new word is always up for survival. Many do survive. Others grow stale & disappear. Most are, at least in their infancy, more approximate to conversation than to composition.

Today, the language of advertising enjoys an enormous circulation. With its deliberate infractions of grammatical rules & its crossbreeding of the parts of speech, it profoundly influences the tongues & pens of children & adults. Your new kitchen range is so revolutionary it *obsoletes* all other ranges. Your counter top is beautiful because it is *accessorized* with gold-plated faucets. Your cigarette tastes good *like* a cigarette should. &, *like the man says*, you will want to try one. You will also, in all probability, want to try writing that way, using that language. You do so at your peril, for it is the language of mutilation.

Advertisers are quite understandably interested in what they call "attention getting." The man photographed must have lost an eye or grown a pink beard, or he must have 3 arms or be sitting wrong-end-to on a horse. This technique is proper in its place, which is the world of selling, but the young writer had best not adopt the device of mutilation in ordinary composition, whose purpose is to engage, not paralyze, the readers senses. Buy the gold-plated faucets if you will, but do not accessorize your prose. To use the language well, do not begin by hacking it to bits; accept the whole body of it, cherish its classic form, its variety, & its richness.

Another segment of society that has constructed a language of its own is business. People in business say that toner cartridges are in short supply, that they have updated the next shipment of these cartridges, & that they will finalize their recommendations at the next meeting of the board. They are speaking a language familiar & dear to them. Its portentous nouns & verbs invest ordinary events with high adventure; executives walk among toner cartridges, caparisoned like knights. We should tolerate them – every person of spirit wants to ride a white horse. The only question is whether business vocabulary is helpful to ordinary prose. Usually, the same ideas can be expressed less formidably, if one makes the effort. A good many of the special words of business seem designed more to express the user's dreams than to express a precise meaning. Not all such words, of course, can be dismissed summarily; indeed, no word in the language can be dismissed offhand by anyone who has a healthy curiosity. Update isn't a bad word; in the right setting it is useful. In the wrong setting, though, it is destructive, & the trouble with adopting coinages too quickly is that they will bedevil one by insinuating themselves where they do not belong. This may sound like rhetorical snobbery, or plain stuffiness; but you will discover, in the course of your work, that the setting of a word is just as restrictive as the setting of a jewel. The general rule here is to prefer the standard. Finalize, for instance, is not standard; it is special, & it is a peculiarly fuzzy & silly word. Does it mean "terminate," or does it mean "put into final form"? One can't be sure, really, what it means, & one gets the impression that the person using it doesn't know, either, & doesn't want to know.

The special vocabularies of the law, of the military, of government are familiar to most of us. Even the world of criticism has a modest pouch of private words (*luminous*, *taut*), whose only virtue is that they are exceptionally nimble & can escape from the garden of meaning over the wall. Of these critical words, Wilcott Gibbs once wrote, "... they are detached from the language & inflated like little balloons." The young writer should learn to spot them – words that at 1st glance seem freighted with delicious meaning but that soon burst in air, leaving nothing but a memory of bright sound.

The language is perpetually in flux: it is a living stream, shifting, changing, receiving new strength from a thousand tributaries, losing old forms in the backwaters of time. To suggest that a young writer not swim in the main stream of this turbulence would be foolish indeed, & such is not the intent of these cautionary remarks. The intent is to suggest that in choosing between the formal & the informal, the regular & the offbeat, the general & the special, the orthodox & the heretical, the beginner err on the side of conservatism, on the side of established usage. No idiom is taboo, no accent forbidden; there is simply a better chance of doing well if the writer holds a steady course, enters the stream of English quietly, & does not thrash about.

"But," you may ask, "what if it comes natural to me to experiment rather than conform? What if I am a pioneer, or even a genius?" Answer: then be one. But do not forget that what may seem like pioneering may be merely evasion, or laziness – the disinclination to submit to discipline. Writing good standard English is no cinch, & before you have managed it you will have encountered enough rough country to satisfy even the most adventurous spirit.

Style takes its final shape more from attitudes of mind than from principles of composition, for, as an elderly practitioner once remarked, "Writing is an act of faith, not a trick of grammar." This moral observation would have no place in a rule book were it not that style is the writer, & therefore what you are, rather than what you know, will at last determine your style. If you write, you must believe – in the truth & worth of the scrawl, in the ability of the reader to receive & decode the message. No one can write decently who is distrustful of the reader's intelligence, or whose attitude is patronizing.

Many references have been made in this book to "the reader," who has been much in the news. It is now necessary to warn you that you concern for the reader must be pure: you must sympathize with the reader's plight (most readers are in trouble about half the time) but never seek to know the reader's wants. Your whole duty as a writer is to please & satisfy yourself, & the true writer always plays to an audience of one. Start sniffing the air, or glancing at the Trend Machine, & you are as good as dead, although you may make a nice living.

Full of belief, sustained & elevated by the power of purpose, armed with the rules of grammar, you are ready to exposure. At this point, you may well pattern yourself on the fully exposed cow of Robert Louis Stevenson's rhyme. This friendly & commendable animal, you may recall, was "blown by all the winds that pass/& wet with all the showers." & so must you as a young writer be. In our modern idiom, we should say that you must get wet all over. Mr. Stevenson, working in a plainer style, said it with felicity, & suddenly 1 cow, out of so many, received the gift of immortality. Like the steadfast writer, she is at home in the wind & the rain; &, thanks to 1 moment of felicity, she will live on & on & one." – [SW19, pp. 101–103]

3.7 Afterword

"Will Strunk & E. B. White were unique collaborators. Unlike Gilbert & Sullivan, or Woodward & Bernstein, they worked separately & decades apart.

We have no way of knowing whether Prof. Strunk took particular notice of Elwyn Brooks White, a student of his at Cornell University in 1919. Neither teacher nor pupil could have realized that their names would be linked as they now are. Nor could they have imagined that 38 years after they met, White would take this little gem of a textbook that Strunk had written for his students, polish it, expand it, & transform it into a classic.

E. B. White shared Strunk's sympathy for the reader. To Strunk's do's & don'ts he added passages about the power of words & the clear expression of thoughts & feelings. To the nuts & bolts of grammar he added a rhetorical dimension.

The editors of this edition have followed in White's footsteps, once again providing fresh examples & modernizing usage where appropriate. The Elements of Style is still a little book, small enough & important enough to carry in your pocket, as I carry mine. It has helped me to write better. I believe it can do the same for you.

Charles Osgood" – [SW19, p. 104]

3.8 Glossary

- 1. **adjectival modifier.** A word, phrase, or clause that acts as an adjective in qualifying the meaning of a noun or pronoun, *Your* country; a *turn-of-the-century* style; people *who are always late*.
- 2. adjective. A word that modifies, quantifies, or otherwise describes a noun or pronoun.

Drizzly November; midnight dreary; only requirement.

- 3. **adverb.** A word that modifies or otherwise qualifies a verb, an adjective, or another adverb. Gestures *gracefully*; *exceptionally* quiet engine.
- 4. adverbial phrase. A phrase that functions as an adverb. (See *phrase*.)

Landon laughs with abandon.

5. **agreement.** The correspondence of a verb with its subject in person & number (Karen *goes* to Cal Tech; her sisters *go* to UCLA), & of a pronoun with its antecedent in person, number, & gender (Ass soon as Karen finished the exam, *she* picked up *her* books & left the room).

6. **antecedent.** The noun to which a pronoun refers.

A pronoun & its antecedent must agree in person, number, & gender.

Michael & his teammates moved off campus.

7. appositive. A noun or noun phrase that renames or adds identifying information to a noun it immediately follows.

His brother, an accountant with Arthur Andersen, was recently promoted.

8. **articles.** The words a, an, & the, which signal or introduce nouns.

The definite article the refers to a particular item: the report.

The indefinite articles a & an refer to a general item or one not already mentioned: an apple.

9. auxiliary verb. A verb that combines with the main verb to show differences in tense, person, & voice.

The most common auxiliaries are forms of be, do, & have.

I am going; we did not go; they have gone. (See also modal auxiliaries.)

10. **case.** The form of a noun or pronoun that reflects its grammatical function in a sentence as subject (they), object (them), or possessor (their).

She gave her employees a raise that pleased them greatly.

11. **clause.** A group of related words that contains a subject & predicate.

Moths swarm around a burning candle.

While she was taking the test, Karen muttered to herself.

12. **colloquialism.** A word or expression appropriate to informal conversation but not usually suitable for academic or business writing.

They wanted to *get even* (instead of they wanted to *retaliate*).

- 13. **complement.** A word or phrase (especially a noun or adjective) that completes the predicate.
 - Subject complements complete linking verbs & rename or describe the subject: Martha is my neighbor. She seems shy.
 - **Object complements** complete transitive verbs by describing or renaming the direct object: They found the play *exciting*. Robert considers Mary *a wonderful wife*.
- 14. **compound sentence.** 2 or more independent clauses joined by a coordinating conjunction, a correlative conjunction, or a semicolon.

Caesar conquered Gaul, but Alexander the Great conquered the world.

15. compound subject. 2 or more simple subjects joined by a coordinating or correlative conjunction.

Hemingway & Fitzgerald had little in common.

16. **conjunction.** A word that joins words, phrases, clauses, or sentences.

The coordinating conjunctions, and, but, or, nor, yet, so, for, join grammatically equivalent elements.

Correlative conjunctions (both, and; either, or; neither, nor) join the same kinds of elements.

- 17. **contraction.** A shortened form of a word or group of words: *can't* for cannot; *they're* for they are.
- 18. **correlative expression.** See *conjunction*.
- 19. **dependent clause.** A group of words that includes a subject & verb but is subordinate to an independent clause in a sentence.

Dependent clauses begin with either a subordinating conjunction, e.g., if, because, since, or a relative pronoun, e.g., who, which, that.

When it gets dark, we'll find a restaurant that has music.

20. direct object. A noun or pronoun that receives the action of a transitive verb.

Pearson publishes books.

21. **gerund.** The -ing form of a verb that functions as a noun: Hiking is good exercise.

She was praised for her playing.

22. **indefinite pronoun.** A pronoun that refers to an unspecified person (anybody) or thing (something).

23. **independent clause.** A group of words with a subject & verb that can stand alone as a sentence.

Raccoons steal food.

24. **indirect object.** A noun or pronoun that indicates to whom or for whom, to what or for what the action of a transitive verb is performed.

I asked her a question.

Ed gave the door a kick.

25. **infinitive/split infinitive.** In the present tense, a verb phrase consisting of to followed by the base form of the verb (to write).

A split infinitive occurs when 1 or more words separate to & the verb (to boldly go).

26. intransitive verb. A verb that does not take a direct object.

His nerve failed.

27. linking verb. A verb that joins the subject of a sentence to its complement.

Prof. Chapman is a philosophy teacher.

They were ecstatic.

- 28. **loose sentence.** A sentence that begins with the main idea & then attaches modifiers, qualifiers, & additional details: He was determined to succeed, with or without the promotion he was hoping for & in spite of the difficulties he was confronting at every turn.
- 29. **main clause.** An independent clause, which can stand alone as a grammatically complete sentence. Grammarians quibble.
- 30. **modal auxiliaries.** Any of the verbs that combine with the main verb to express obligation (*must*), necessity (*should*), permission (*may*), probability (*might*), possibility (*could*), ability (*can*), or tentativeness (*would*).

 Mary might wash the car.
- 31. **modifier.** A word or phrase that qualifies, describes, or limits the meaning of a word, phrase, or clause. *Frayed* ribbon, *dancing* flowers, *worldly* wisdom.
- 32. **nominative pronoun.** A pronoun that functions as a subject or subject complement: I, we, you, he, she, it, they, who.
- 33. **nonrestrictive modifier.** A phrase or clause that does not limit or restrict the essential meaning of the element it modifies. My youngest niece, who lives in Ann Arbor, is a magazine editor.
- 34. **noun.** A word that names a person, place, thing, or idea.

Most nouns have a plural form & a possessive form.

Carol; the park; the cup; democracy.

35. number. A feature of nouns, pronouns, & a few verbs, referring to singular or plural.

A subject & its corresponding verb must be consistent in number; a pronoun should agree in number with its antecedent.

A solo flute plays; 2 oboes join in.

36. **object.** The noun or pronoun that completes a prepositional phrase or the meaning of a transitive verb.

(See also direct object, indirect object, & preposition.)

Frost offered his audience a poetic performance they would likely never forget.

37. participial phrase. A present or past participle with accompanying modifiers, objects, or complements.

The buzzards, circling with sinister determination, squawked loudly.

38. participle. A verb that functions as an adjective.

Present participles end in -ing (brimming); past participles typically end in -d or -ed (injured) or -en (broken) but may appear in other forms (brought, been, gone).

39. **periodic sentence.** A sentence that expresses the main idea at the end.

With or without their parents' consent, & whether or not they receive the assignment relocation they requested, they are determined to get married.

40. phrase. A group of related words that functions as a unit but lacks a subject, a verb, or both.

Without the resources to continue.

- 41. **possessive.** The case of nouns & pronouns that indicates ownership or possession (*Harold's*, ours, mine).
- 42. **predicate.** The verb & its related words in a clause or sentence.

The predicate expresses what the subject does, experiences, or is.

Birds fly.

The partygoers celebrated wildly for a long time.

43. **preposition.** A word that relates its object (a noun, pronoun, or -ing verb form) to another word in the sentence.

She is the leader of our group.

We opened the door by picking the lock.

She went out the window.

44. **prepositional phrase.** A group of words consisting of a preposition, its object, & any of the object's modifiers.

Georgia on my mind.

- 45. **principal verb.** The predicating verb in a main clause or sentence.
- 46. **pronominal possessive.** Possessive pronouns, e.g., hers, its, & theirs.
- 47. **proper noun.** The name of a particular person (Frank Sinatra), place (Boston), or thing (Moby Dick).

Proper nouns are capitalized.

Common nouns name classes of people (singers), places (cities), or things (books) & are not capitalized.

- 48. **relative clause.** A clause introduced by a relative pronoun, e.g., who, which, that, or by a relative adverb, e.g., where, when, why.
- 49. **relative pronoun.** A pronoun that connects a dependent clause to a main clause in a sentence: who, whom, whose, which, that, what, whoever, whomever, whichever, & whatever.
- 50. **restrictive term**, **element**, **clause**. A phrase or clause that limits the essential meaning of the sentence element it modifies or identifies.

Professional athletes who perform exceptionally should earn stratospheric salaries.

Since there are no commas before & after the italicized clause, the italicized clause is restrictive & suggests that only those athletes who perform exceptionally are entitled to such salaries.

If commas were added before who & after exceptionally, the clause would be nonrestrictive & would suggest that all professional athletes should receive stratospheric salaries.

- 51. **sentence fragment.** A group of words that is not grammatically a complete sentence but is punctuated as one: *Because it mattered greatly*.
- 52. **subject.** The noun or pronoun that indicates what a sentence is about, & which the principal verb of a sentence elaborates. The new Steven Spielberg movie is a box office hit.
- 53. subordinate clause. A clause dependent on the main clause in a sentence.

After we finish our work, we will go out for dinner.

54. **syntax.** The order or arrangement of words in a sentence.

Syntax may exhibit parallelism (*I came*, *I saw*, *I conquered*), inversion (*Whose woods these are I think I know*), or other formal characteristics.

55. tense. The time of a verb's action or state of being, e.g., past, present, or future.

Saw, see, will see.

56. transition. A word or group of words that aids coherence in writing by showing the connections between ideas.

William Carlos Williams was influenced by the poetry of Walt Whitman.

Moreover, Williams's emphasis on the present & the immediacy of the ordinary represented a rejection of the poetic stance & style of his contemporary T. S. Eliot.

In addition, William's poetry...

57. transitive verb. A verb that requires a direct object to complete its meaning: They washed their new car.

An intransitive verb does not require an object to complete its meaning: The audience laughed.

Many verbs can be both: The wind blew furiously.

My car blew a gasket.

58. verb. A word or group of words that expresses the action or indicates the state of being of the subject.

Verbs activate sentences.

59. verbal. A verb form that functions in a sentence as a noun, an adjective, or an adverb rather than as a principal verb.

Thinking can be fun.

An embroidered handkerchief.

(See also gerund, infinitive, & participle.)

60. **voice.** The attribute of a verb that indicates whether its subject is active (Janet *played* the guitar) or passive (The guitar was played by Janet).

4 DAVID FOSTER WALLACE. This Is Water: Some Thoughts, Delivered on a Significant Occasion, about Living a Compassionate Life

Resources - Tài nguyên.

1. [Wal09]. David Foster Wallace. This Is Water: Some Thoughts, Delivered on a Significant Occasion, about Living a Compassionate Life

"This Is Water

There are these 2 young fish swimming along & they happen to meet an older fish swimming the other way, who nods at them & says, "Morning, boys, How's the water?"

& the 2 young fish swim on for a bit, & then eventually 1 of them looks at the other & goes, "What the hell is water?"

This is a standard requirement of US commencement speeches, the deployment of didactic little parable-ish stories.

The story thing turns out to be 1 of the better, less bullshitty conventions of the genre ... but if you're worried that I plan to present myself here as the wise old fish explaining what water is to you younger fish, please don't be.

I am not the wise old fish.

The immediate point of the fish story is merely that the most obvious, ubiquitous, important realities are often the ones that are hardest to see & talk about.

Stated as an English sentence, of course, this is just a banal platitude – but the fact is that, in the day to day trenches of adult existence, banal platitudes can have a life-or-death importance.

Or so I wish to suggest to you on this dry & lovely morning.

Of course the main requirement of speeches like this is that I'm supposed to talk about your liberal arts education's meaning, to try to explain why the degree you're about to receive has actual human value instead of just a material payoff.

So let's talk about the single most pervasive cliché in the commencement speech genre, which is that a liberal arts education is not so much about filling you up with knowledge as it is about, quote, "teaching you how to think."

If you're like me as a college student, you've never liked hearing this, & you tend to feel a bit insulted by the claim that you've needed anybody to teach you how to think, since the fact that you even got admitted to a college this good seems like proof that you already know how to think.

But I'm going to posit to you that the liberal arts cliché turns out not to be insulting at all, because the really significant education in thinking that we are supposed to get in a place like this isn't really about the capacity to think, but rather about the choice of what to think about.

If your complete freedom of choice regarding what to think about seems too obvious to waste time talking about, I'd ask you to think about fish & water, & to bracket, for just a few minutes, your skepticism about the value of the totally obvious.

Here's another didactic little story.

There are these 2 guys sitting together in a bar in the remote Alaskan wilderness.

1 of the guys is religious, the other's an atheist, & they're arguing about the existence of God with that special intensity that comes after abut the 4th beer.

& the atheist says, "Look, it's not like I don't have actual reasons for not believing in God.

It's not like I haven't ever experimented with the whole God-&-prayer thing.

Just last month, I got caught off away from the camp in that terrible blizzard, & I couldn't see a thing, & I was totally lost, & it was 50 below, & so I did, I tried it: I fell to my knees in the snow & cried out, 'God, if there is a God, I'm lost in this blizzard, & I'm gonna die if you don't help me!"

& now, in the bar, the religious guy looks at the atheist all puzzled: "Well then, you must believe now," he says. "After all, here you are, alive."

The atheist rolls his eyes like the religious guy is a total simp: "No, man, all that happened was that a couple Eskimos just happened to come wandering by, & they showed me the way back to the camp."

It's easy to run this story through a kind of standard liberal arts analysis: The exact same experience can mean 2 completely different things to 2 different people, given those people's 2 different belief templates & 2 different ways of constructing meaning from experience.

Because we prize tolerance & diversity of belief, nowhere in our liberal arts analysis do we want to claim that one guy's interpretation is true & the other guy's is false or bad.

Which is fine, except we also never end up talking about just where these individual templates & beliefs come from, meaning, where they come from *inside* the 2 guys.

As if a person's most basic orientation toward the world & the meaning of his experience were somehow automatically hardwired, like height or shoe size, or absorbed from the culture, like language.

As if how we construct meaning were not actually a matter of personal, intentional choice, of conscious decision.

Plus, there's the matter of arrogance.

The nonreligious guy is so totally, obnoxiously confident in his dismissal of the possibility that the Eskimos had anything to do with his prayer for help.

True, there are plenty of religious people who seem arrogantly certain of their own interpretations, too.

They're probably even more repulsive than atheists, at least to most of us here, but the fact is that religious dogmatists' problem is exactly the same as the story's atheist's – arrogance, blind certainty, a closed-mindedness that's like an imprisonment so complete that the prisoner doesn't even know he's locked up.

The point here is that I think this is 1 part of what the liberal arts mantra of "teaching me how to think" is really supposed to mean: To be just a little less arrogant, to have some "critical awareness" abut myself & my certainties ... because a huge percentage of the stuff that I tend to be automatically certain of is, it turns out, totally wrong & deluded.

I have learned this the hard way, as I predict you graduates will, too.

Here's 1 example of the utter wrongness of something I tend to be automatically sure of.

Everything in my own immediate experience supports my deep belief that I am the absolute center of the universe, the realest, most vivid & important person in existence.

We rarely think about this sort of natural, basic self-centeredness, because it's so socially repulsive, but it's pretty much the same for all of us, deep down.

It is our default setting, hardwired into our boards at birth.

Think about it: There is no experience you've had that you were not at the absolute center of.

The world as you experience it is there in front of you, or behind you, to the left or right of you, on your TV, on your monitor, or whatever.

Other people's thoughts & feelings have to be communicated to you somehow, but your own are so immediate, urgent, real. You get the idea.

But please don't worry that I'm getting ready to preach to you about compassion or other-directedness or all the so-called "virtues."

This is not a matter of virtue – It's a matter of my choosing to do the work of somehow altering or getting free of my natural, hardwired default setting, which is to be deeply & literally self-centered, & to see & interpret everything through this lens of self.

People who can adjust their natural default setting this way are often described as being, quote, "well-adjusted," which I suggest to you is not an accidental term.

Given the academic setting here, an obvious question is how much of this work of adjusting our default setting involves actual knowledge or intellect.

The answer, not surprisingly, is that it depends on what kind of knowledge we're talking about.

Probably the most dangerous thing about an academic education, at least in my own case, is that it enables my tendency to over-intellectualize stuff, to get lost in abstract thinking instead of simply paying attention to what's going on in front of me. Instead of paying attention to what's going on *inside* me.

As I'm sure you guys know by now, it is extremely difficult to stay alert & attentive instead of getting hypnotized by the constant monologue inside your head.

What you don't yet know are the stakes of this struggle.

In the 20 years since my own graduation, I have come gradually to understand these stakes, & to see that the liberal arts cliché about "teaching you how to think" was actually shorthand for a very deep & important truth.

"Learning how to think" really means learning how to exercise some control over how & what you think.

It means being conscious & aware enough to *choose* what you pay attention to & to *choose* how you construct meaning from experience.

Because if you cannot or will not exercise this kind of choice in adult life, you will be totally hosed.

Think of the old cliché about the mind being "an excellent servant but a terrible master."

This, like many clichés, so lame & banal on the surface, actually expresses a great & terrible truth.

It is not the least bit coincidental that adults who commit suicide with firearms nearly always shoot themselves in \dots the head.

& the truth is that most of these suicides are actually dead long before they pull the trigger.

& I submit that this is what the real, no-shit value of your liberal arts education is supposed to be about: How to keep from going through your comfortable, prosperous, respectable adult life dead, unconscious, a slave to your head & to your natural default setting of being uniquely, completely, imperially alone, day in & day out.

That may sound like hyperbole, or abstract nonsense.

So let's get concrete.

The plain fact is that you graduating seniors do not yet have any clue what "day in, day out" really means.

There happen to be whole large parts of adult American life that nobody talks about in commencement speeches.

1 such part involves boredom, routine, & petty frustration.

The parents & older folks here will know all too well what I am talking about.

By way of example, let's say it's an average adult day, & you get up in the morning, go to your challenging, white-collar college-graduate job, & you work hard for 9–10 hours, & at the end of the day you are tired, & you're stressed out, & all you want is to go home & have a good supper & maybe unwind for a couple hours & then hit the rack early because you have to get up the next day & do it all again.

But then you remember there's no food at home – you haven't had time to shop this week because of your challenging job – & so now after work you have to get in your car & drive to the supermarket.

It's the end of the workday, & the traffic's very bad, so getting to the store takes way longer than it should, & when you finally get there, the supermarket is very crowded, because of course it's the time of day when all the other people with jobs also try to squeeze in some grocery shopping, & the store is hideously, fluorescently lit, & infused with soul-killing Muzak or corporate pop, & it's pretty much the last place you want to be, but you can't just get in & quickly out.

You have to wander all over the huge, overlit store's crowded aisles to find the stuff you want, & you have to maneuver your junky cart through all these other tired, hurried people with carts, & of course there are also the glacially slow old people & the spacey people & the ADHD kids who all block the aisle, & you have to grit your teeth & try to be polite as you ask them to let you by, & eventually, finally, you get all your supper supplies, except now it turns out there aren't enough checkout lanes open even though it's the end-of-the-day rush, so the checkout line is incredibly long.

Which is stupid & infuriating, but you can't take your fury out on the frantic lady working the register, who is overworked at a job whose daily tedium & meaninglessness surpass the imagination of any of us here at a prestigious college ... but anyway, you finally get to the checkout line's front, & you pay for your food, & wait to get your check or card authenticated by a machine, & you get told to "Have a nice day" in a voice that is the absolute voice of death.

& then you have to take your creepy flimsy plastic bags of groceries in your cart with the one crazy wheel that pulls maddeningly to the left, all the way out through the crowded, bumpy, littery parking lot, & try to load the bags in your car in such a way that everything doesn't roll out of the bags & roll around in the trunk on the way home, & then you have to drive all the way home through slow, heavy, SUV-intensive rush-hour traffic, et cetera, et cetera.

Everyone here has done this, of course – but it hasn't yet been part of your graduates' actual life routine, day after week after month after year.

But it will be, & many more dreary, annoying, seemingly meaningless routines besides ...

Except that's not the point.

The point is that petty, frustrating crap like this is exactly where the work of choosing comes in.

Because the traffic jams & crowded aisles & long checkout lines give me time to think, & if I don't make a conscious decision about how to think & what to pay attention to, I'm gonna be pissed & miserable every time I have to food-shop, because my natural default setting is that situations like this are really all about me, about my hungriness & my fatigue & my desire to just get home, & it's going to seem, for all the world, like everybody else is just $in\ my\ way$, & who the fuck are all these people in my way?

& look at how repulsive most of them are & how stupid & cow-like & dead-eyed & nonhuman they seem here in the checkout line, or at how annoying & rude it is that people are talking loudly on cell phones in the middle of the line, & look at how deeply unfair this is: I've worked hard all day & I am starved & tired & I can't even get home to eat & unwind because of all these stupid goddamn people.

Or, of course, if I'm in a more socially conscious, liberal arts form of my default setting, I can spend time in the end-of-the-day traffic jam being angry & disgusted at all the huge, stupid, lane-blocking SUVs & Hummers & V-12 pickup trucks burning their wasteful, selfish, 40-gallon tanks of gas, & I can dwell on the fact that the patriotic or religious bumper stickers always seem to be on the biggest, most disgustingly selfish vehicles driven by the ugliest, most inconsiderate & aggressive drivers, who are usually talking on cell phones as they cut people off in order to get just 20 stupid feet ahead in the traffic jam, & I can think about how our children's children will despise us for wasting all the future's fuel & probably screwing up the climate, & how spoiled & stupid & selfish & disgusting we all are, & how it all sucks, & so on & so forth . . .

Look, if I choose to think this way, fine, lots of us do – except that thinking this way tends to be so easy & automatic it doesn't *have* to be a choice.

Thinking this way is my natural default setting.

It's the automatic, unconscious way that I experience the boring, frustrating, crowded parts of adult life when I'm operating on the automatic, unconscious belief that I am the center of the world & that my immediate needs & feelings are what should determine the world's priorities.

The thing is that there are obviously different ways to think about these kinds of situations.

In this traffic, all these vehicles stuck & idling in my way: It's not impossible that some of these people in SUVs have been in horrible auto accidents in the past & now find driving so traumatic that their therapist has all but ordered them to get a huge, heavy SUV so they can feel safe enough to drive; or that the Hummer that just cut me off is maybe being driven by a father whose little child is hurt or sick in the seat next to him, & he's trying to rush to the hospital, & he is in a way bigger, more legitimate hurry than I am – it is actually I who aim in his way.

Or I can choose to force myself to consider the likelihood that everyone else in the supermarket's checkout line is probably just as bored & frustrated as I am, & that some of these people actually have much harder, more tedious or painful lives than I do, overall.

& so on.

Again, please don't think that I'm giving you moral advice, or that I'm saying you are "supposed to" think this way, or that anyone expects you to just automatically do it, because it's hard, it takes will & mental effort, & if you're like me, some days you won't be able to do it, or else you just flat-out won't want to.

But most days, if you're aware enough to give yourself a choice, you can choose to look differently at this fat, dead-eyed, over-made-up lady who just screamed at her kid in the checkout line – maybe she's not usually like this; maybe she's been up 3 straight nights holding the hand of her husband, who's dying of bone cancer, or maybe this very lady is the low-wage clerk at the motor vehicles department who just yesterday helped your spouse resolve a nightmarish red-tape problem through some small act of bureaucratic kindness.

Of course, none of this is likely, but it's also not impossible – it just depends what you want to consider.

If you're automatically sure that you know what reality is & who & what is really important – if you want to operate on your default setting – then you, like me, probably will not consider possibilities that aren't pointless & annoying.

But if you've really learned how to think, how to pay attention, then you will know you have other options.

It will actually be within your power to experience a crowded, hot, slow, consumer-hell-type situation as not only meaningful, but sacred, on fire with the same force that lit the stars – compassion, love, the subsurface unity of all things.

Not that that mystical stuff's necessarily true: The only thing that's capital-T True is that you get to decide how you're going to try to see it.

This, I submit, is the freedom of real education, of learning how to be well-adjusted: You get to consciously decide what has meaning & what doesn't.

You get to decide what to worship ...

Because here's something else that's true.

In the day-to-day trenches of adult life, there is actually no such thing as atheism.

There is no such thing as not worshiping.

Everybody worships.

The only choice we get is what to worship.

& an outstanding reason for choosing some sort of god or spiritual-type thing to worship – be it J.C. Or Allah, be it Yahweh or the Wiccan mother-goddess or the 4 Noble Truths or some infrangible set of ethical principles – is that pretty much anything else you worship will eat you alive.

If you worship money & things – if they are where you tap real meaning in life – then you will never have enough.

Never feel you have enough.

It's the truth.

Worship your own body & beauty & sexual allure & you will always feel ugly, & when time & age start showing, you will die a million deaths before they finally plant you.

On 1 level we all know this stuff already – it's been codified as myths, proverbs, clichés, bromides, epigrams, parables: the skeleton of every great story.

Worship your intellect, being seen as smart – you will end up feeling stupid, a fraud, always on the verge of being found out. & so on

Look, the insidious thing about these forms of worship is not that they're evil or sinful; it is that they are unconscious.

They are default settings.

They're the kind of worship you just gradually slip into, day after day, getting more & more selective about what you see & how you measure value without ever being fully aware that that's what you're doing.

& the so-called "real world" will not discourage you from operating on your default settings, because the so-called "real world" of men & money & power hums along quite nicely on the fuel of fear & contempt & frustration & craving & the worship of self.

Our own present culture has harnessed these forces in ways that have yielded extraordinary wealth & comfort & personal freedom.

The freedom all to be lords of our tiny skull-sized kingdoms, alone at the center of all creation.

This kind of freedom has much to recommend it.

But of course there are all different kinds of freedom, & the kind that is most precious you will not hear much talked about in the great outside world of winning & achieving & displaying.

The really important kind of freedom involves attention, & awareness, & discipline, & effort, & being able truly to care about other people & to sacrifice for them, over & over, in myriad petty little unsexy ways, every day.

That is real freedom.

That is being taught how to think.

The alternative is unconsciousness, the default setting, the "rat race" – the constant, gnawing sense of having had & lost some infinite thing.

I know that this stuff probably doesn't sound fun & breezy or grandly inspirational the way a commencement speech's central stuff should sound.

What it is, so far as I can see, is the truth, with a whole lot of rhetorical bullshit pared away.

Obviously, you can think of it whatever you wish.

But please don't dismiss it as some finger-wagging Dr. Laura sermon.

None of this is about morality, or religion, or dogma, or big fancy questions of life after death.

The capital-T Truth is about life before death.

It is about making it to 30, or maybe even 50, without wanting to shoot yourself in the head.

It is about the real value of a real education, which has nothing to do with grades or degrees & everything to do with simple awareness – awareness of what is so real & essential, so hidden in plain sight all around us, that we have to keep reminding ourselves over & over:

"This is water."

"This is water."

"These Eskimos might be much more than they seem."

It is unimaginably hard to do this – to live consciously, adultly, day in & day out.

Which means yet another cliché is true: Your education really is the job of a lifetime, & it commences – now.

I wish you way more than luck.

David Foster Wallace wrote the acclaimed novels Infinite Jest & The Broom of the System & the story collections Oblivion, Brief Interviews with Hideous Men, & Girl with Curious Hair. His nonfiction includes the essay collections Consider the Lobster & A supposedly Fun Thing I'll Never Do Again, & the full-length work Everything & More. He died in 2008." – [Wal09]

5 WILLIAM ZINSSER. On Well Writing

6 Read Station Vietnam – Tram Đoc VN

- Official website: https://tramdoc.vn/.
- Facebook/Tram Doc Read Station.

6.1 Lời bênh vực cho sự buồn chán: 200 năm tư tưởng về giá trị của sự nhàn rỗi từ những bộ óc vĩ đại nhất nhân loại

+++

6.2 Phương Trình Hanh Phúc của Einstein

Chuyện gì cũng có công thức khoa học.

Sống trên đời làm gì cũng cần lý do.

Từ lâu loài người đã đặt ra câu hỏi: chúng ta tồn tại để làm gì?

1 vài người đàn ông thích theo đuổi phụ nữ, 1 vài người phụ nữ thích theo đuổi tiền tài, 1 số khác thì theo đuổi những cuộc vui chuếnh choáng, nhưng tưu chung lai tất cả moi người đều mưu cầu cùng 1 thứ: hanh phúc đích thực.

"Hạnh phúc là ý nghĩa và mục đích của cuộc đời, là đích đến và kết cuộc cho sự tồn tại của nhân loại." - Aristotle

Vì vậy để đạt được hạnh phúc ta thử tham khảo xem những nhà thông thái đã làm gì.

Einstein, người được xem là nhà khoa học vĩ đại nhất lịch sử loài người, đã viết ra 1 phương trình hạnh phúc:

6.2.1 Phương trình hạnh phúc của Einstein

Trong những ngày cuối đời, Dukas - trợ lý của Einstein - miêu tả rằng ông nằm trên giường bệnh trong đau đớn và không thể ngắng đầu lên.

Tuy nhiên trong ngày tiếp theo, chỉ cách thời khắc sinh tử không đầy 24h, Einstein nhờ Dukas lấy giúp ông mắt kính, giấy và bút chỉ $d\vec{e}$ ông ghi vội 1 vài công thức.

Ông ấy viết rất lâu, Sử gia Walter Isaacson cho biết, cho đến khi cơn đau trở nặng không thể chịu đựng được nữa, ông ấy ngủ thiếp đi - 1 giấc ngủ vĩnh hằng.

Einstein qua đời trong khi vẫn làm điều mà ông yêu thích nhất - làm việc.

Thật không ngoa khi nói hoàn cảnh làm bật lên nhân cách của 1 con người.

Einstein tùng nói: Thiên tài chỉ có 1% là bẩm sinh và 99% là nỗ lực.

Trong suốt chiều dài lịch sử không có ai trở nên vĩ đại hoàn toàn dựa vào vận may.

Ông cho rằng: Chỉ có những người chăm chú vào duy nhất 1 vấn đề mới có thể gặt hái được thứ mà ta thường gọi là 'thành quả'.

Chỉ cho tôi 1 người vĩ đại và tôi sẽ chỉ cho bạn 1 kẻ điên cuồng.

Có gì gần với "sư vĩ đai" hơn sư ám ảnh điên cuồng kia chứ?

Vì những lý do trên, có người đến hỏi Einstein bí quyết để có 1 cuộc sống hạnh phúc là gì.

Người phỏng vấn nghĩ rằng ông sẽ đáp lại rất dài dòng, nhưng ông chỉ trả lời ngắn gọn:

"Nếu bạn muốn sống 1 cuộc đời hạnh phúc, hãy gắn nó với 1 mục đích, đừng gắn nó với bất kỳ ai hay bất cứ điều gì."

Và đó là phương trình hạnh phúc của Einstein.

6.2.2 Công việc - Ngôi nhà an toàn trước mọi khó khăn của cuộc đời

Những bộ óc vĩ đại thường suy nghĩ giống nhau.

Chẳng lạ gì khi cả Newton và Einstein - 2 bộ óc vĩ đại của loài người - khi đối mặt với khó khăn trong cuộc sống đều dùng chung 1 cách thức để vươt qua.

Năm 1665, dịch hạch hoành hành khắp London.

Lịch sử loài người chưa từng chứng kiến cơn bùng phát dịch nào khủng khiếp đến thế.

Sức tàn phá của nó không thua gì Covid-19 hiện nay, khiến các trường học và cửa hàng phải đóng cửa.

Khi thế giới đang chìm trong hoảng loạn, Isaac Newton đã dùng đến công thức hạnh phúc của mình.

Dùng như thế nào?

Đơn giản là ông gắn cuộc đời mình vào 1 mục tiêu trừu tượng chứ không phải 1 con người hay bất kỳ vật thể hữu hình nào khác.

Trong vòng 18 tháng sống cách ly tại 1 trang trại, ông đã khởi đầu 1 số công trình nghiên cứu mà theo đánh giá của các nhà chuyên môn là "làm thay đổi thế giới".

Sau này, khi được hỏi làm cách nào mà ông tìm ra luật vạn vật hấp dẫn, Newton đã trả lời:

Tôi nghĩ về nó mọi lúc mọi nơi.

Tóm lại, vì Newton gắn liền cuộc đời mình vào 1 mục tiêu lý tưởng - 1 điều không bao giờ thay đổi, chứ không phải cuộc đời, vốn luôn rất khó đoán, nên đã bảo vê bản thân trước moi biến đông của cuộc sống.

Khi vợ của Einstein, bà Elsa, qua đời - ông rơi vào khủng hoảng.

Theo sử gia Isaacson, bà không chỉ là vơ mà còn giống như 1 người me đối với Einstein.

Bà nói cho ông biết khi nào thì nên ăn và nơi nào thì nên đi, Isaacson miêu tả, Bà soạn hành lý cho ông rồi chuẩn bị sẵn tiền tiêu văt.

Ở những nơi công cộng, bà luôn che chở cho ông và gọi ông là 'Giáo sư'.

May thay cho Einstein, phương trình hạnh phúc đã giúp ông vượt qua sự mất mát ấy.

Khi nào tôi còn có thể tiếp tục làm việc, tôi không nên và sẽ không bao giờ than phiền, bởi vì công việc là nguồn sống duy nhất của đời tôi.

6.2.3 Phương trình Hạnh phúc = Dùng tâm trí để mơ + Dùng tất cả sức lực để theo đuổi giấc mơ đó

Khi 1 nhà sư được hỏi ông có cảm thấy ổn không khi từ bỏ những thú vui trần thế, ông trả lời rằng: $Tôi \ không \ cảm \ thấy tốt hơn, nhưng cũng không còn cảm thấy tệ nữa.$

Công thức để có 1 cuộc sống hanh phúc mà Einstein đúc kết lai là:

"Hạnh phúc giống như 1 siêu mẫu chuẩn bị kỹ càng để bước lên thảm đỏ. Tuy nhiên sự thỏa mãn lại là lúc khi cô người mẫu ấy trở về nhà và gỡ bỏ lớp hóa trang."

Nói 1 cách khác, giống như Socrates từng nhận xét, Người giàu có nhất là người hài lòng với ít thứ nhất.

Những điều tốt đẹp nhất trong cuộc sống không thể tốn tiền để đạt được cũng không phải là vật chất hữu hình.

Liệu có ai từng chạm vào tình yêu?

Liệu có ai từng nhìn thấy hòa bình?

Liệu có ai từng ngửi thấy mơ ước?

Dưới đây là yếu tố cốt lõi trong phương trình Hạnh phúc của Einstein.

Trong tất cả các loài động vật, con người là loài duy nhất có ước mơ.

Đó là 1 món quả diệu kỳ được gọi là "tâm thức".

Chúng ta có thể tưởng tượng ra 1 viễn cảnh hoàn hảo rồi dồn hết toàn bộ năng lượng từ trái tim và linh hồn để biến điều đó thành sự thật.

Thông điệp ở trên đã được 1 nhân vật trong vở kịch kinh điển *The Secret of Freedom* (tạm dịch: Bí mật của Tự do) tóm tắt như sau:

Điều làm nên 1 con người chính là tâm thức của anh ta.

Những thứ khác thì ngưa hay heo cũng có.

Tuy nhiên, người ta thường nói những thứ cho không ít được ai quý trong.

Từ lúc ra đời, mỗi con người đều được ban tăng nhiều phẩm hanh tốt đẹp, ví du như tình yêu và lòng tin.

Có lẽ vì thế mà chúng ta đã đánh giá thấp khả năng mơ đến 1 viễn cảnh xứng đáng chứ đừng nói đến khả năng biến ước mơ đó thành mục đích của cuộc đời.

Ước mơ, giống như tình yêu và lòng tin, là những phước lành ta được ban tặng miễn phí từ khi mới lọt lòng.

Có lẽ vì vậy mà ta đã xem nhẹ khả năng mơ ước đến những mục tiêu đáng giá, chứ đừng nói đến khả năng kết nối cuộc đời với những mục tiêu như vậy.

Tôi xin được lấy ví dụ 1 người bạn của mình và cách cô ấy dùng phương trình hạnh phúc của Einstein để vượt qua giông bão.

1 người bạn rất thân thời đại học của tôi đã trải qua 1 nỗi đau khôn tả.

Hôn phu của cô ấy, người cô quen từ thời trung học, phản bội cô và đi theo 1 người phụ nữ khác.

Vậy mà bằng cách nào đó cô ấy đã vượt qua được cú sốc đó, giống hệt người phụ nữ trong bài thơ *Phenomenal Woman* của Maya Angelou.

Cô đã làm điều đó bằng cách nào?

Cô tự vực bản thân dậy khỏi nghi ngờ và sợ hãi, làm sạch trái tim mình, rồi dồn hết thời gian và năng lượng vào việc học. Khoảng 1 năm sau cô được nhận vào Trường Luật Loyola.

Ngày hôm nay, không những có 1 cuộc hôn nhân viên mãn mà cô còn là 1 công tố viên thành đạt.

Ban của tôi đã áp dung phương trình Hanh phúc của Einstein vào cuộc sống của cô ấy.

Hạnh phúc cũng cần có phương trình của mình.

6.2.4 Kết luận

Vì Einstein là 1 nhà toán học, ông xem những bí quyết dẫn đến thành công là thành tố trong 1 phương trình.

Bạn phải nắm quy tắc của trò chơi, ông kết luận, và sau đó bạn phải chơi giải hơn những người khác.

Dường như quy tắc của Trò Đời là chúng ta - sinh vật duy nhất có khả năng tưởng tượng - phải sử dụng nó để hướng tới 1 mục đích trừu tượng, hay còn được gọi là "ước mơ."

Có thể những lý do trên lý giải được vì sao Einstein cho rằng trí tưởng tượng quan trọng hơn kiến thức.

Cho dù gắn liền cuộc sống với giấc mơ không hẳn là lựa chọn huy hoàng nhất, nhưng ông cho rằng đó là con đường dễ đi nhất trong cuộc đời này.

Tất cả chúng ta đều không biết vào giây phút kế tiếp chuyện gì sẽ xảy ra - đó có thể là vinh quang, cũng có thể là bi kịch.

1 cách sống khôn ngoan là xem cuộc đời như 1 chiếc thuyền và biến ước mơ thành mỏ neo có thể giúp ta đứng vững qua giông bão.

Tóm lại, phương trình Hạnh phúc của cuộc đời chính là:

"Tìm ra thứ bạn làm tốt nhất; sau đó tìm cách để tập trung tối đa vào nó; sau đó tìm người trả tiền cho bạn vì bạn đã dành toàn bộ công sức để hoàn thiện kỹ năng đó."

Vy Vũ/Theo Medium

6.3 9 Thói Quen Kỳ Lạ Tạo Nên Phong Cách của Các Nhà Văn Vĩ Đại

Bên cạnh tài năng thiên bẩm, những con người ấy còn sở hữu lòng nhiệt thành và đam mê với nghề. Các thói quen có phần kỳ quặc của họ sẽ chắp cánh cho ngôn từ bay bổng trên trang giấy. Có thể, chỉ 1 cái nhìn thoáng qua về cuộc sống thường ngày cũng có thể giúp họ tìm thấy cảm hứng sáng tạo.

Trong cuộc chiến với trang giấy trắng, tác giả cần phải có 1 chiến lược vững chắc.

Ý niệm này không chỉ áp dụng cho những nhà văn trẻ mà còn với cả những tượng đài của văn học.

Trên con đường tạo ra 1 kiệt tác, những bậc thầy ngôn từ cũng phải chật vật với sự kỳ vọng vào việc tạo ra tác phẩm tốt nhất và khó khăn trong việc tìm kiếm cảm hứng cho bản thân mình.

Bên cạnh tài năng thiên bẩm, những con người ấy còn sở hữu lòng nhiệt thành và đam mê với nghề. Các thói quen có phần kỳ quặc của họ sẽ chắp cánh cho ngôn từ bay bổng trên trang giấy.

Có thể, chỉ 1 cái nhìn thoáng qua về cuộc sống thường ngày cũng có thể giúp họ tìm thấy cảm hứng sáng tạo.

7 Nằm để viết: Tư thế lý tưởng mang đến nguồn cảm hứng bất tận

Với 1 số nhà văn, tư thế này giúp họ giải phóng năng lượng và có thể tập trung hơn.

Sư êm ái của chiếc giường sẽ đem lai cảm hứng và những từ ngữ hoàn hảo.

Có thể kể đến 1 số nhà văn sở hữu thói quen này như Mark Twain, George Orwell, Edith Wharton, Woody Allen và Marcel Proust.

Giường và ghế sofa là nơi đã giúp họ tạo ra vô số trang tuyệt phẩm.

Nhà văn, nhà viết kịch người Mỹ Truman Capote tự gọi mình là "1 nhà văn nằm", bởi vì ông không thể suy nghĩ và viết ở những tư thế khác.

Mark Twain trên chiếc giường của mình.

7.0.1 Đứng để sáng tác

Ngược lại với thói quen trên, đứng viết dường như không còn quá xa lạ với những nhà văn theo đuổi dòng sách có yếu tố kịch tính, giật gân.

Danh sách này bao gồm Ernest Hemingway, Charles Dickens, Virginia Woolf, Lewis Carroll và Philip Roth.

Nguồn cảm hứng cho những tác phẩm lạ, có phần đặc biệt này đến từ chiếc bàn đứng.

Phương pháp này cũng đặc biệt có lợi cho những người quan tâm tới sức khỏe, bởi vì khoa học đã chứng minh đứng viết sẽ có lợi cho cột sống của chúng ta hơn.

7.0.2 Những tờ giấy nhớ

Vladimir Nabokov, tác giả của cuốn Lolita, Pale Fire và Ada, đã có 1 cách tiếp cận hết sức đặc biệt với việc sáng tác.

Ông đã tạo ra những điều tuyệt vời chỉ với vài tờ giấy nhớ nhỏ nằm trong chiếc hộp mỏng.

Phong cách khác thường này giúp tác giả có thể tạo dựng nên hàng loạt bối cảnh khác nhau của cuốn tiểu thuyết, và sau đó có thể thay đổi vị trí theo ý muốn.

Và 1 điều đặc biệt khác là, Nabokov luôn có những tờ giấy nhớ dưới gối để phòng khi có 1 ý tưởng bất chợt nảy ra trong đầu, ông sẽ lưu lại ngay lập tức.

Biết đâu phương pháp của Nabokov cũng có ích với ban thì sao?

7.0.3 Sử dụng thủ thuật màu sắc

Tác giả của những cuốn tiểu thuyết như "*The Three Musketeers*" - Ba chàng lính ngự lâm và "*Count of Monte Cristo*" - Bá tước Monte Cristo - Alexandre Dumas, đã sử dung 1 hê thống mã hóa màu sắc.

Có thể hiểu 1 cách đơn giản là trong mắt Alexandre mọi sự việc đều được ông quy về 1 màu sắc nào đó.

Các chuyên gia IT thường quy các điểm ảnh vi tính về hình ảnh thực tế: con chó, chiếc ô tô, cái cây,... thì ngược lại, nhà văn của chúng ta lai suy luân những sư vật thực tế về 1 màu sắc cu thể.

Ông cũng là người có nguyên tắc trong việc lựa chọn màu sắc cho tác phẩm của mình.

Quá thú vị đúng không?

Trong nhiều thập kỷ, thiên tài ấy đã sử dụng những màu sắc khác nhau cho những thể loại khác nhau của mình.

Màu xanh là màu của tiểu thuyết viễn tưởng.

Màu hồng dành cho những bài luận văn hay tác phẩm khoa học, còn màu vàng là để cho thơ.

Vây tại sao lại không thủ cách mã hóa này cho tác phẩm của ban?

Hãy mạnh dạn thử qua mọi thứ trong cuộc sống này nhé!

7.0.4 Tư thế dốc ngược

Ây là 1 phương pháp giúp chữa chứng "đơ" khi sáng tác - ít nhất là tác giả nổi tiếng Dan Brown tin vào điều đó.

Chính ông đã thừa nhận rằng nó giúp ông thư giãn và tập trung hơn.

Treo ngược càng lâu, tác dụng càng lớn.

7.0.5 Lặng nhìn 1 bức tường trống không

Francine Prose, tác giả của cuốn tiểu thuyết Blue Angel tin rằng 1 bức tường trống là 1 phép ẩn dụ phù hợp cho tất cả những tác phẩm nghệ thuật.

Trong thời gian làm việc, Francine Prose đã đẩy hết những chiếc bàn ra phía cửa sổ, để trước mặt là 1 bức tường gạch.

Sự "đơn điệu" này giúp chúng ta khắc phục tình trạng mất tập trung và nhờ đó có thể làm việc hiệu quả trong nhiều giờ liền.

7.0.6 Tư đối thoại

Đã từng giành được nhiều giải thưởng, nhà biên kịch "Mang xã hội" Aaron Sorkin thừa nhận từng bị gãy cả mũi trong quá trình làm việc.

Thật bất ngờ, chuyện đó thực sự đã xảy ra như thế nào?

Ông ấy thích các cuộc đối thoại của mình trước gương.

Có 1 lần vì quá nhập tâm mà ông đã tự đập đầu mình vào gương.

Kich tính hóa là tốt, nhưng đừng quên sư an toàn.

7.0.7 Lôt bỏ bớt quần áo hoặc không mặc gì cả khi viết

Bạn đang phải đối mặt với những deadline dày đặc, gặp nhiều bế tắc trong sáng tác.

Những khó khăn ấy chắc chắn sẽ bị đánh bại nếu bạn chú ý đến 1 phương pháp gây tò mò của nhà văn Victor Hugo.

Ông chỉ viết khi không mặc quần áo.

Có 1 khoảng thời gian Victor Hugo ngập ngựa trong lịch trình làm việc dày đặc để hoàn thiện cuốn tiểu thuyết kinh điển "Nhà thờ Đức Bà Paris", ông đã yêu cầu người hầu của mình giấu hết quần áo đi.

Điều này khiến ông không thể ra khỏi nhà.

Thậm chí là vào những ngày lạnh lẽo, Hugo cũng chỉ cho phép mình quấn 1 chiếc khăn trong lúc sáng tác.

1 hành động có chút điện rồ, quái di.

Nhà văn Victor Hugo.

7.0.8 Sự kích thích bằng cà-phê

Tiểu thuyết gia người Pháp Honoré de Balzac đã nuôi dưỡng nguồn cảm hứng của mình bằng khoảng 50 tách cà-phê mỗi ngày. Đây là lương cà-phê đã truyền cảm hứng cho ông ở mức phù hợp.

Theo 1 số nghiên cứu, Balzac hầu như không ngủ trong khi viết cuốn The Human Comedy. Ngoài ra còn có 1 người cũng yêu thích cà-phê, đó là Voltaire.

Ông ấy cần tới 40 cốc mỗi ngày.

7.1 6 Lợi Ích của Thói Quen Viết Mỗi Ngày

Tất cả chúng ta đều có thể giãi bày những suy nghĩ của mình lên mặt giấy. Điều đó có nghĩa rằng chúng ta đều là nhà văn, ngay cả khi không biết cách xoay chuyển cốt truyện 1 cách thuần thục như Tolstoy.

Thói quen viết là 1 công cụ hữu ích để thể hiện bản thân, giúp phát triển khả năng sáng tạo và tư duy.

Và để có được điều đó, bạn hoàn toàn không cần phải ép buộc mình trở thành 1 tiểu thuyết gia bị ám ảnh với việc nhốt mình trong 4 bức tường.

Đơn giản chỉ cần biến việc viết trở thành những thói quen thân thuộc và từ từ, viết sẽ thay đổi cuộc sống của bạn.

7.1.1 Viết là liêu trình tuyết vời cho sức khỏe tinh thần

Đa phần các nghiên cứu cho rằng, Expressive Writing (tạm dịch Văn biểu cảm - việc viết ra những gì bạn nghĩ và cảm nhận) sẽ mang lại cảm giác hạnh phúc cho người viết.

1 ví dụ rõ ràng nhất về Expressive Writing là viết nhật ký.

Điều này cũng được nhắc tới trong việc viết blog, nó giúp cải thiên sức khỏe tương tư như viết tay vây.

Ngoài ra, việc không thể diễn đạt suy nghĩ của mình bằng văn bản sẽ cản trở việc giao tiếp với người khác, nhất là trong việc trao đổi kinh nghiêm và cảm xúc.

Không dễ để cu thể hóa những suy nghĩ của ban và đưa chúng vào 1 cuộc hội thoại.

Thói quen viết thường xuyên giúp đối phó với điều này.

Nghiên cứu của Laura King thuộc Đại học Southern Methodist cho thấy những người viết về mục tiêu, ước mơ và thành tích của họ thường hạnh phúc và khỏe mạnh hơn.

Tôi cũng nhận thấy tác dụng tương tự: những người bị căng thẳng trong công việc bắt đầu thói quen ghi chép lại trong vài ngày, sau đó cảm thấy tốt hơn và năng suất của ho tăng 29%.

(Adam Grant, nhà văn, nhà báo, giáo sư tại Trường Kinh doanh Wharton).

Bên cạnh đó, thói quen viết lách giúp bạn dễ dàng truyền đạt ngay cả những ý tưởng phức tạp cho người khác.

Nó giúp loai bỏ lời biên hô "Ở trong đầu có vẻ tốt hơn".

Dĩ nhiên là, khi viết bạn phải trình bày rõ ràng suy nghĩ của mình.

7.1.2 Thói quen viết giúp bạn vượt qua những giai đoạn khó khăn

Trong 1 nghiên cứu được thực hiện giữa các kỹ sư bị sa thải gần đây, người ta thấy rằng những người thường xuyên viết và truyền đạt tâm tư của mình trên giấy sẽ nhanh chóng tìm được việc làm mới.

Các kỹ sư ghi lại suy nghĩ và cảm xúc của họ về việc bị sa thải ít cảm thấy tức giận và thù địch hơn đối với người chủ cũ. Ho cũng uống ít hơn.

Kết quả là, 8 tháng sau, 52% kỹ sư, những người thường xuyên viết, đã tìm được công việc toàn thời gian mới, so với chỉ 19% ở nhóm được vêu cầu "không viết".

(Theo Adam Grant, nhà văn, nhà báo, giáo sư tại Trường Kinh doanh Wharton).

Những người tham gia thử nghiệm nói rằng: khi mô tả những tâm tư mà mình không thể chia sẻ với ai, họ không phủ nhận những khó khăn, mà cố gắng chấp nhân và vươt qua chúng.

Do đó, theo thời gian, những lo lắng dần phai nhat.

Việc viết về những sư kiện đau buồn giúp ban giải phóng cảm giác chán nản.

Tuy nhiên, ban sẽ mất ít nhất 6 tháng để trải nghiêm toàn bô lợi ích của hoat đông này.

Đồng thời, để thoát khỏi những lo lắng tiêu cực, bạn không nên ép buộc bản thân.

Việc viết lách, ghi chép phải tự nhiên, phải mang đến sự hài lòng cho người thực hiện công việc đó.

7.1.3 Thói quen viết giúp bạn lấy lại động lực

Ở 1 nghiên cứu khác cho rằng, đối với những đối tượng viết ra ít nhất 1 lần 1 tuần, họ nhận ra có nhiều thứ tốt đẹp đang diễn ra trong cuộc sống và họ nhìn vào tương lai với phong thái lạc quan, có động lực nhiều hơn.

Nhưng có 1 "ngoại lệ": nếu ban viết mỗi ngày, thì sẽ không có sư khác biệt đáng kể.

Điều này có nghĩa rằng: bất kỳ việc gì, nếu bạn làm việc đó quá thường xuyên mà chẳng có 1 mục đích thực sự, mong muốn thực sự, thì sự chán nản sẽ nhanh chóng kéo đến thôi.

7.1.4 Khi viết, hãy cố gắng sắp xếp mọi thứ trong đầu

Bạn đã bao giờ mở nhiều tab (cửa sổ trình duyệt web) trong trình duyệt của mình cùng 1 lúc chưa?

Thật khó để không bị nhầm lẫn và không bị chúng làm phân tâm.

Ở trong đầu cũng vậy, cố gắng suy nghĩ nhiều ý tưởng, hành động, kế hoạch cùng 1 lúc cũng chẳng khác nào mở những tab giống nhau.

Thói quen viết sẽ hình thành suy nghĩ của bạn, bạn chuyển chúng từ não ra giấy và giải phóng tâm trí mình.

Thói quen viết sẽ hình thành suy nghĩ của ban.

7.1.5 Viết giúp ích cho trí nhớ

Thông tin sẽ dễ nhớ hơn khi bạn hiểu về tầm quan trọng của chúng và diễn đạt chúng bằng ngôn từ của mình.

Có được 1 bài viết thú vị đòi hỏi bạn phải có nguyên tắc và sự tự chủ trong tổ chức: cần phải thường xuyên tập trung, tìm kiếm các nguồn thông tin mới, cảm hứng và kiến thức mới.

Khi tìm kiếm những ý tưởng mới, bạn sẽ phát triển được tư duy, khả năng phân tích và nghiên cứu của mình, học cách đi sâu và tìm ra những chủ đề mà bạn quan tâm.

Bằng cách dành thời gian để viết, bạn học được cách giải quyết vấn đề hiệu quả hơn.

Trong 1 khoảng thời gian, nếu viết cùng 1 chủ đề, bạn sẽ nhanh chóng chuyển từ những ý tưởng đại trà sang những ý tưởng mới mẻ, và sau đó bạn có thể tạo ra gì đó độc đáo.

Vì vậy, nhiều nhà văn bắt đầu với 1 đoạn văn, sau đó chuyển thành 1 bài tiểu luận, sau đó là 1 bài luận rồi đến 1 loạt các bài báo, và các bài báo trở thành 1 cuốn sách.

7.1.6 Thói quen viết giúp bạn chấp nhận những lời chỉ trích

Trong thế giới hiện đại, mọi người đều muốn làm cho mình được biết đến bằng cách này hay cách khác.

Mỗi người có thể xuất bản tác phẩm của mình và chia sẻ nó với những người khác.

Hãy nghĩ mà xem, thật tuyệt vời khi bạn có thể ảnh hưởng đến người khác bằng ngôn từ của mình.

Khi ai đó viết cho bạn 1 lá thư cảm ơn về điều mà bạn đã chia sẻ, bạn có thể sẽ rất ngạc nhiên đấy.

Và khi đối mặt với những lời chỉ trích, các nhà văn sẽ trở nên kiên cường hơn.

Những lời nhận xét, ngay cả khi chúng phi lý thì đó cũng là 1 cách tôi luyện tuyệt vời.

Nghiêm Anh | Theo https://animedia-company.cz/writing-regularly-6-benefits/

7.2 Haruki Murakami: "Khi viết, tôi cham tới chốn bí mật & kỳ la trong bản thân mình"

Trong bài phỏng vấn ngắn, Haruki Murakami sẽ nói về cuốn sách mới - Killing Commendatore và chia sẻ về quá trình sáng tác của ông: sự nghiêm khắc tuân thủ lịch trình hàng ngày giúp ông khai phóng trí tưởng tượng của mình thế nào và tình yêu với việc giặt ủi có liên quan đến việc viết sách của ông ra sao.

Cuốn tiểu thuyết mới của nhà văn Nhật Bản Haruki Murakami - *Killing Commendatore* (ban đầu) kể về 1 chiếc chuông tự rung; 1 ý niệm trừu tượng đánh cắp thân xác của chàng trai trong 1 bức vẽ; chuyến du hành kì lạ và thường xuyên tới địa ngực của 1 vài Ẩn Dụ Kép đáng sợ.

Đến 1 độ, chính tác giả cũng phải nói rằng, "có nhiều thứ không có nghĩa gì cả".

Nhưng đây là Murakami, người viết nên những tác phẩm chơi đùa trên lần ranh giữa thực và hư, giữa cõi trần và cõi mộng, giữa cuộc sống đời thường và những sư bất thường đặc biệt.

Rất khó để diễn tả Killing Commendatore.

Cuốn sách quá bao quát và phức tạp, tuy thế nó cũng chứa đựng những yếu tố ta đã quen qua bao tác phẩm của Murakami: sự kì bí của tình yêu, sức nặng của lịch sử, tính siêu việt của nghệ thuật, sự đào sâu tìm tòi về những điều khó hiểu nằm ngoài khả năng lý giải của con người.

Cuốn sách mới của Haruki Murakami: Killing Commendatore.

Các tác phẩm của Murakami đã được dịch ra hơn 50 thứ tiếng.

Không chỉ tiểu thuyết, ông còn viết nhiều truyệt ngắn, nonfiction và dịch sách tiếng Anh ra tiếng Nhật.

Tuần trước, tôi đã có 1 cuộc phỏng vấn với Murakami sau khi ông dành 1 tiếng đồng hồ chạy bộ quanh Công viên Trung tâm.

Nhấp 1 ngụm Starbucks, Murakami bắt đầu nói về những bí ẩn của quá trình sáng tạo, tình yêu của ông với việc giặt ủi và sự nghiêm khắc tuân thủ lịch trình sáng tác hàng ngày giúp ông giải phóng trí tưởng tượng kì lạ của mình ra sao.

Dưới đây là tóm tắt cuộc trò chuyện của tôi và vị tác giả nổi tiếng này.

• Ông lấy ý tưởng cho cuốn Killing Commendatore từ đâu?

"Tôi cũng không biết.

Có thể tôi lấy ý tưởng từ đâu đó thẳm sâu trong tâm trí.

1 ngày nọ đột nhiên tôi muốn viết 1 hoặc 2 đoạn đầu tiên.

Khi ấy tôi cũng không biết câu chuyện sẽ dẫn đến đâu, thế là tôi cất nó vào trong ngăn kéo bàn làm việc và tất cả những gì tôi làm tiếp theo là chờ đợi."

• Vây phần còn lai của cuốn sách thì sao?

"Đến 1 ngày tôi nghĩ rằng mình có thể tiếp tuc viết, thế là tôi bắt đầu viết và cứ thế tiếp tuc thôi.

Ta cứ đơi đúng lúc, không có gì phải vôi vã cả.

Phải tự tin rằng ta sẽ nảy ra các ý tưởng, và tôi có sự tự tin đó vì tôi đã cầm bút 40 năm nay rồi, tôi biết mình đang làm gì."

• Đối với ông quá trình sáng tác có khó khăn không?

"Khi tôi không sáng tác thì tôi dịch sách.

Dịch sách là 1 công việc ưa thích trong khi tôi chờ đợi ý tưởng tìm đến với mình: nó cho tôi cảm giác rằng tôi đang viết, dù không phải là đang viết cuốn tiểu thuyết của mình.

Cùng với đó, tôi chay bô, nghe nhac và làm việc nhà như ủi quần áo.

Tôi yêu việc ủi đồ.

Khi ủi đồ, tâm trí tôi thư thái và thoải mái."

• Ông có đọc các đánh giá về sách của mình không?

"Tôi không đọc các đánh giá.

Nhiều nhà văn nói điều này và họ đang nói dối, nhưng tôi thì không.

Vơ tôi thì lai đọc tất cả đánh giá, cô ấy đọc to tất cả những đánh giá tê cho tôi nghe.

Cô ấy nói tôi phải chấp nhận những đánh giá không tốt, còn đánh giá tốt thì nên quên đi.

Tôi là 1 người thực tế, nhưng mỗi khi viết, tôi lai đi tới chốn bí mật và kì la trong bản thân mình.

Khi viết, tôi đang khám phá chính bản thân, khám phá thế giới bên trong mình.

Nếu bạn nhắm mắt lại và chìm vào bản thân, bạn sẽ thấy 1 thế giới khác.

Nó giống như là khám phá 1 vũ trụ - vũ trụ bên trong bản thân.

Bạn sẽ đi tới những chốn khác nhau.

Những chốn ấy có thể nguy hiểm, có thể đáng sợ, quan trọng là bạn phải biết đường quay về."

• Có vẻ như ông thấy khó khăn khi nói về những ý nghĩa ẩn sâu trong tác phẩm của mình?

"Mọi người luôn hỏi tôi về những chi tiết trong sách: "Cái này nghĩa là gì? Cái kia nghĩa là sao?" Tôi không thể giải thích điều gì cả.

Tôi nói về bản thân, tôi nói về thế giới 1 cách ẩn dụ.

Bạn không thể giải thích hay phân tích các ẩn dụ được - bạn chỉ cần chấp nhận nó thôi.

1 cuốn sách cũng thế - tự nó cũng là 1 ẩn dụ."

• Ông nói rằng Killing Commendatore là cuốn sách ông viết để tỏ lòng kính trọng tới The Great Gatsby - cuốn sách mà ông đã dịch ra tiếng Nhật 10 năm trước. Có thể hiểu The Great Gatsby là 1 bi kịch về giới hạn của giấc mơ Mỹ. Điều này có liên quan gì đến cuốn sách mới của ông không?

"The Great Gatsby là cuốn sách yêu thích của tôi.

Tôi đọc nó khi tôi 17 hay 18 tuổi, vừa mới ra trường.

Khi ấy tôi bị ấn tượng vì đó là 1 cuốn sách về giấc mơ và cách người ta hành xử khi giấc mơ tan vỡ.

Đó là 1 chủ đề quan trong đối với tôi.

Tôi không nghĩ nó nhất thiết phải là giấc mơ Mỹ, thay vào đó, nó là giấc mơ của 1 chàng trai, 1 giấc mơ nói chung."

• Ông thường mơ về điều gì?

"Tôi không mơ thường xuyên lắm, 1 tháng tôi chỉ mơ 1 hoặc 2 lần. Hoặc cũng có thể tôi mơ nhiều hơn thế nhưng tôi không còn nhớ nữa. Dù gì thì tôi cũng không cần mơ, vì tôi có thể viết."

Theo Independent.co.uk
Lan Anh (biên dịch)

7.3 20 Lời Khuyên Dành cho Những Nhà Văn Trẻ của William Faulkner

William Faulkner là 1 trong những nhà văn xuất sắc nhất của nước Mỹ. Ông là nhà văn sở hữu những cuốn sách như: tiểu thuyết "Khu bảo tồn" (1931), "Âm thanh và cuồng nộ" (1929) được nhiều bạn đọc yêu mến.

William Faulkner là 1 trong những nhà văn xuất sắc nhất của nước Mỹ.

Tư duy độc đáo và sự nhạy bén tuyệt vời đã mang về cho ông giải thưởng Nobel ở tuổi 52, chưa kể tới 2 giải thưởng Pulitzer, 2 giải Sách quốc gia (National Book Awards) và giúp ông trở thành tác giả được độc giả yêu mến.

Ông là nhà văn sở hữu những cuốn sách như: tiểu thuyết "Khu bảo tồn" (1931), " $\hat{A}m$ thanh và cuồng nộ" (1929) - cuốn tiểu thuyết mang về cho Faulkner giải Nobel Văn học,...

Chúng có thể được nhiều thế hệ đọc đi đọc lại, và người đọc chẳng thể hiểu được là tác giả đã xoay vần thế nào để tạo ra 1 tác phẩm như thế, cứ như thể có phép màu ở đây vậy.

Ở William có rất nhiều điều đáng để học hỏi.

Mặc dù không đặc biệt thích phỏng vấn, nhưng trong 1 vài dịp, ông vẫn có thể dành thời gian chia sẻ những kiến thức của mình.

Bên cạnh đó, William cũng tham gia giảng dạy văn học tại trường Đại học bang Virginia vào những năm 1957-1958, và 1 số cuộc trò chuyên của ông với sinh viên sau đó đã được ghi lai.

Dưới đây là 20 lời khuyên hữu ích từ ông dành cho những nhà văn trẻ.

7.3.1 "Trở thành nhà văn" nghĩa là gì?

Đừng cố trở thành 1 "nhà văn", hãy cứ viết thôi.

Lối suy nghĩ "mình phải là 1 nhà văn" chính là con đường dẫn tới sự trì trệ.

Quá trình viết lách sẽ tạo nên sự hồi sinh, thăng tiến và có khi là cả sự sống.

1 khi dừng lại, bạn sẽ bị bỏ xa.

Chẳng bao giờ là quá sớm để bắt đầu viết cả - tất cả những gì bạn cần làm là hãy đọc.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Princeton, 1958)

7.3.2 Tâm thế của 1 nhà văn khi viết

Hãy cứ là kẻ nghiệp dư thôi.

Đừng bao giờ viết vì tiền mà chỉ nên viết vì đam mê và niềm vui.

Viết dĩ nhiên sẽ mang đến niềm vui và cũng cần được khích lệ.

Có thể không phải ở quá trình, nhưng khi sản phẩm đã hoàn thành, bạn sẽ bùng lên nhiệt huyết, cùng 1 cơn khát được sáng tao thêm nữa.

Không nhất thiết phải cảm thấy tự hào, nhưng không có nghĩa là bạn phải lặng lẽ 1 mình, phải giữ bí mật rằng bạn đã tạo ra 1 tác phẩm như thế.

Bạn cần phải biết rằng mình đã làm tất cả những gì có thể.

Còn lần sau, hãy làm nó tốt hơn nữa.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Princeton, 1958).

7.3.3 Có thứ nào gọi là kỹ thuật viết hay không?

Nếu muốn học kỹ thuật viết, hãy đi vào phòng phẫu thuật hoặc làm thơ xây xếp gạch chẳng hạn.

Chẳng có 1 khuôn mẫu nào có thể giúp bạn viết gì đó, và cũng chẳng có con đường nào là dễ dàng cả.

1 nhà văn trẻ sẽ là 1 kẻ ngốc nếu cứ cố gắng chạy theo 1 khuôn mẫu.

Hãy học hỏi từ những sai lầm của mình, mọi người đều nhờ cách này mà thành công cả.

1 nhà văn giỏi phải biết rằng, chẳng ai có thể cho anh ta 1 lời khuyên xác đáng.

Anh ta yêu bản thân mình hơn hết.

Bản thân thích nhà văn nào không quan trọng, mà quan trọng là anh ta luôn muốn vượt qua chính bản thân mình.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn trên tạp chí Paris Review, 1956)

Chẳng có 1 khuôn mẫu nào có thể giúp bạn viết gì đó, và cũng chẳng có con đường nào là dễ dàng cả.

7.3.4 Cách tốt nhất để bắt đầu 1 cuốn tiểu thuyết

Trước tiên, hãy nghĩ ra 1 nhân vật.

Ngay sau khi bạn nghĩ ra nhân vật đó, mọi thứ sẽ trở nên chân thực, có hồn, và chính nhân vật sẽ tự bắt tay vào công việc. Tất cả những gì bạn phải làm là theo kịp nhân vật ấy và tường thuật lại những gì anh ta làm, anh ta nói.

Nhưng bạn phải thật hiểu nhân vật của mình.

Bạn phải tin vào anh ta.

Quan trọng hơn là bạn phải cảm thấy rằng, nhân vật mà mình nghĩ ra thực sự tồn tại, sau đó, tất nhiên là bạn cần phải chọn lọc những sự kiện diễn ra sao cho chúng phù hợp với nhân vật ấy.

Từ đây, quá trình viết tiểu thuyết sẽ trở nên trôi chảy hơn.

Hầu hết, các cốt truyền được nghĩ ra trước cả khi ban đặt bút lên giấy.

Nhưng nhân vật của ban phải chân thất và phải phù hợp với trải nghiệm của chính ban.

Trải nghiệm là những gì bạn đã từng nói, từng đọc, đã từng tưởng tượng và từng nghe, tất cả những gì được cho là phù hợp để đánh giá nhân vật của mình.

Và ngay khi anh ta xuất hiện, trở nên chân thực, ngay khi anh ta trở nên quan trọng với bạn thì bạn sẽ chẳng còn gặp phải 1 vấn đề nào trong việc viết tiểu thuyết nữa.

(Trích từ tiêu điểm "Hỏi và đáp" với sinh viên đại học Virginia, 1958)

7.3.5 Điều gì làm nên 1 nhà văn bậc thầy

99% tài năng ... 99% kỷ luật ... 99% lao động.

1 tiểu thuyết gia giỏi chẳng bao giờ thấy hài lòng với tác phẩm của mình.

"Nàng ấy" có vẻ như chẳng bao giờ hoàn hảo trong mắt anh ta cả.

Hãy luôn mơ ước và phấn đấu nhiều hơn những gì bạn nghĩ mình có thể.

Đừng cố gắng vượt qua những người cùng thời hoặc những người đi trước.

Hãy cố gắng vượt lên chính mình.

Người sáng tạo là người bị con quỷ trong mình điều khiển.

Anh ta chẳng biết vì sao chúng chọn mình và cũng chẳng có thời gian nghĩ về điều ấy.

Anh ta chẳng biết xấu hổ, có thể ăn cắp, vay mượn, xin xỏ của mọi người chỉ để hoàn thành tác phẩm của mình.

Anh ta chỉ quan tâm đến nghệ thuật của riêng mình.

1 nhà văn tốt là 1 người vô lương tâm.

Ở anh ta có 1 giấc mơ.

Giấc mơ đó đàn áp anh ta và anh ta cố gắng để thoát khỏi "nàng ấy".

Nhà văn ấy sẽ chẳng biết yên bình là gì cho tới khi anh ta giải quyết được điều đó.

Tất cả đều bị gác qua 1 bên: danh dự, niềm tự hào, sự chính trực, lòng tin, hạnh phúc, mọi thứ, mục đích duy nhất chỉ để viết 1 cuốn sách.

Và nếu 1 nhà văn phải cướp bóc từ mẹ của mình, anh ta chắc cũng chẳng ngài.

Bài thơ "Ode on a Grecian Urn" của John Keats còn tốn kém hơn cả vài người phụ nữ.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Paris Review, năm 1956)

7.3.6 Đừng viết đến mức kiệt sức

Có 1 quy tắc duy nhất mà tôi luôn tuân theo, là ngắt quãng ở đỉnh điểm của các sự kiện.

Đừng viết đến mức kiệt sức.

Hãy luôn dừng lại khi quá trình đang diễn ra trôi chảy, vậy thì khi bắt đầu lại sẽ dễ dàng hơn.

Nếu tự vắt kiệt sức mình, bạn sẽ thấy mình đang ở trong 1 vùng chết, và sẽ rất khó để thoát ra khỏi nó.

Giống như 1 câu nói nổi tiếng - "*Hãy rời đi khi đang ở trên đỉnh vinh quang*." (Trích mục "Hỏi và đáp" với sinh viên Đại học Virginia, 1958)

Đừng viết đến mức kiệt sức.

7.3.7 Đừng lạm dụng phương ngữ

Tôi nghĩ rằng nên tránh dùng biệt ngữ nhất có thể vì nó chỉ gây hiểu lầm cho độc giả, những người chưa quen với điều đó mà thôi.

Không cần bắt nhân vật phải nói tiếng địa phương của họ mọi lúc.

Chỉ cần nhắc đến nó 1 vài lần là đủ, đồng thời đơn giản và đừng quá phô trương.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí "Good Word", 1958)

7.3.8 Nhà văn nên xây dựng hình tương nhân vật như thế nào?

Sự thật thuần khiết đơn giản là xuất phát từ trái tim.

Đừng cố gắng để lô tất cả ý tưởng của ban cho người đọc.

Hãy cố gắng mô tả nhân vật theo cách mà ban thấy.

Vay mượn 1 số đặc điểm từ người này, 1 vài đặc điểm từ người khác, và bạn sẽ có 1 nhân vật khác - 1 nhân vật mà người đoc có thể nhìn và hiểu nó.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Princeton, 1958)

7.3.9 Độ tuổi lý tưởng để bắt đầu viết

Đối với văn xuôi, đô tuổi tốt nhất là từ 35 đến 45.

Ngon lửa trong ban vẫn cháy và hơn hết là ban đã có đủ nhân thức về cuộc sống.

Văn xuôi không cần vôi vã.

Còn với thơ, độ tuổi đẹp nhất là từ 17 đến 26 tuổi.

Sư nhiệt huyết trong ban dường như góp dồn lai vào 1 chiếc tên lửa và chực chờ phóng lên cao.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Western Review, năm 1947)

7.3.10 Phong cách viết của 1 nhà văn

Tôi không tao ra phong cách của riêng mình.

Tôi nghĩ phong cách chỉ là công cu để sáng tao.

Còn 1 nhà văn nếu dành quá nhiều thời gian để sáng tạo ra phong cách hoặc đi theo phong cách của riêng mình, thì đơn giản là vì anh ta chẳng có gì để nói.

Anh ta biết điều đó và sợ hãi sự tương đồng.

Vì vậy, anh ta chẳng sáng tạo ra gì ngoài phong cách - 1 thứ bảo vật quá quý giá.

Thế nên anh ta biến thành Walter Pater, đẹp đẽ mà rỗng tuếch.

Do đó, phong cách chỉ là 1 công cụ mà thôi.

Tôi tin rằng chính câu chuyện bạn tạo ra sẽ làm nên phong cách, 1 phong cách thật hay vào hôm nay và 1 phong cách thật xuất sắc vào ngày hôm sau.

Giống như 1 người thợ mộc giỏi, 1 nhà văn nên lựa chọn và sử dụng 1 phong cách viết, và tôi nghĩ phong cách cũng chỉ là thứ yếu mà thôi.

(Trích mục "Hỏi và đáp" với sinh viên Đại học Virginia, 1958)

7.3.11 Viết dựa trên góc nhìn thực tế

Bi kịch thời hiện đại mà ta gặp phải là nỗi sợ hãi tràn lan, ăn sâu tới mức thậm chí chúng ta học cách chịu đựng chúng.

Những vấn đề về tâm hồn chẳng còn được quan tâm đến nữa.

Hơn hết, câu hỏi: "Khi nào tôi mới trở nên nổi tiếng?" dày vò chúng ta.

Vì thế, các nhà văn trẻ quên đi những vấn đề liên quan tới cảm xúc, những đối nghịch trong chính con người mình - thứ tạo nên 1 tác phẩm hay.

Bởi vì điều gì cần phải chịu đựng và đòi hỏi sự chăm chỉ mới đáng để viết.

Họ phải hiểu điều đó.

Họ phải học được rằng sợ hãi là khởi nguồn của mọi thứ.

Và, khi nhận ra điều đó, hãy mãi mãi quên gã ta đi, đừng để lại gì trong "phân xưởng" của mình ngoại trừ sự thật, chân lý, và những thứ cốt lõi như tình yêu, danh dự, lòng thương hại, sự tự hào, lòng thương xót và sự hy sinh.

Chừng nào chưa ngộ ra điều này, họ sẽ còn khổ sở.

Họ không viết về tình yêu, mà về dục vọng, về những thất bại không có tổn thất, về những chiến thắng không hy vọng, và tệ nhất, họ viết mà không có lòng trắc ẩn và không chút thương xót.

Sự đau khổ của họ chẳng làm ai buồn rầu, cũng không để lại sẹo.

(Từ bài phát biểu của ông tại giải Nobel, 1949)

7.3.12 Bạn nên đặt tên tác phẩm như thế nào?

Tôi không nghĩ rằng, 1 cái tên hay là 1 cái tên phải dài.

Tôi nghĩ mọi thứ nên được cô đọng và súc tích.

Tôi tin rằng 1 cuốn sách hay sẽ tư gọi tên mình.

Và ở trường hợp này, thì tên càng ngắn càng tốt. (Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí "Good Word", 1958)

Tất cả chúng ta đều đã thất bại trên con đường đến với giấc mơ về sự hoàn hảo.

Vì vậy, tôi trân trọng những nỗ lực tuyệt vời để làm điều không thể này của các nhà văn.

Có vẻ như, nếu có cơ hội viết lại các tác phẩm của mình, chắc chắn tôi sẽ viết chúng tốt hơn, và điều này là hoàn toàn bình thường đối với 1 nhà văn.

Đây là lý do tại sao 1 nhà văn tiếp tục làm việc, cố gắng 1 lần nữa và tin rằng lần này anh ta sẽ làm tốt hơn, sẽ chạm được tới sự lý tưởng.

Và đương nhiên là anh ta chẳng đạt được điều đó.

Tình trạng này là điều dĩ nhiên đối với 1 nhà văn.

Còn nếu khi 1 nhà văn nào đó thành công, khi tác phẩm của anh ta đạt tới mức độ lý tưởng thì đó cũng là thời điểm anh ta sẽ nhảy xuống từ đỉnh núi mang tên "sư hoàn hảo" để kết thúc sư tồn tai của bản thân.

Tôi đã thất bại trong việc viết thơ.

Dường như ai cũng bắt đầu bằng việc viết thơ nhưng sau đó thì thất bại, chuyển qua viết văn, ai ngờ văn còn khó hơn cả thơ.

Cuối cùng, 1 cây bút thất bại trong việc viết văn quyết định viết tiểu thuyết.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Paris-Review, năm 1956)

7.3.13 Khi cảm hứng đến, đừng trì hoãn việc viết

Bạn sẽ luôn tìm thấy thời gian để viết cuốn sách của mình.

Bất cứ ai phủ định điều này thì chắc chắn họ đang lừa dối chính bản thân.

Trong trường hợp này thì việc viết hoàn toàn phụ thuộc vào cảm hứng.

Đừng chờ đợi.

Khi cảm hứng đến với bạn, hãy viết.

Đừng để đến sau này, đừng đợi tới khi bạn có thêm nhiều thời gian rồi sau đó cố gắng nhớ lại dòng suy nghĩ của mình và thêm vào đó những câu chữ tinh tế.

Bạn sẽ chẳng bao giờ bắt gặp cùng 1 tâm trạng, bạn cũng sẽ không bao giờ nhìn thấy mọi thứ đẹp đẽ như khi chúng lần đầu xuất hiện.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Western Review, năm 1947)

7.3.14 1 nhà văn cần gì?

Tất cả những gì 1 nhà văn cần là sư thanh thản, vên tĩnh và niềm vui.

Nếu không gian không phù hợp, tất cả những gì anh ta phải đối mặt là áp lực, tức giận và thất vọng.

Từ kinh nghiệm của bản thân, những gì tôi cần để lấy cảm hứng là giấy, thuốc lá, thức ăn và 1 chút rượu whisky.

1 nhà văn chẳng cần đến tự do kinh tế.

Anh ta chỉ cần 1 cây bút chì và giấy mà thôi.

Tôi chưa từng nghe tới việc 1 kiệt tác được viết bởi 1 nguồn tài trợ lớn.

1 nhà văn không yêu cầu tài trợ cho quá trình sáng tác của mình.

Anh ta còn bân sáng tác.

Trừ khi anh ta là 1 nhà văn hạng nhất, không thì anh cũng chỉ đơn giản đang tự lừa dối mình bằng ý niệm rằng: anh ta không có thời gian và tiền bạc mà thôi [...]

Không gì có thể phá hủy 1 nhà văn giỏi.

Điều duy nhất có thể khiến anh ta từ bỏ là cái chết của chính mình.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Paris-Review, năm 1956)

Tất cả những gì 1 nhà văn cần là sự thanh thản, yên tĩnh và niềm vui.

7.3.15 Khi viết về những thứ bạn chưa từng trải nghiệm

Không có giới hạn cho những gì bạn có thể viết.

1 nhà văn có thể nói về mọi thứ theo quan điểm mà anh ta có.

Nói cách khác, anh ta có thể viết về những thứ nằm ngoài trải nghiệm và sự quan sát của mình.

Đừng cố giới han những khát vong của anh ta.

Mục tiêu càng khó càng tốt.

Và nếu anh ta có thất bại, thì hãy coi đó là 1 thất bại lớn, không phải tầm thường.

(Trích mục "Hỏi và đáp" với sinh viên Đại học Virginia, 1958)

7.3.16 Sửa chữa có cần thiết sau khi hoàn thành 1 tác phẩm?

Khi nguồn cảm hứng xuất hiện, hãy viết ra tất cả những gì bạn nghĩ đến.

Khi đọc lại những gì đã viết, hãy sử dụng những thứ bạn cảm thấy hay ho.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Western Review, năm 1947)

Chẳng có câu chuyện nào được kể trong 1 câu, hoặc 1 đoạn văn, chúng đều không có giá trị.

Việc sửa chữa, thay thế với tôi là không khả thi.

Tôi là 1 kẻ lười biếng.

Tôi không thích làm việc, và tôi cố gắng chỉnh sửa mọi thứ trong đầu ngay lập tức, suy nghĩ về nó trước khi thực hiện công việc khó khăn và đáng ghét này trên giấy.

Tôi nghĩ sửa đổi, bổ sung thường là giai đoạn thứ 2 của việc viết 1 cuốn sách, bởi vì cuối cùng, khi cuốn tiểu thuyết được viết ra, nó vẫn không phải là thứ bạn mong muốn.

Bởi thế bạn cố sửa chữa, rà soát, biên tập lại 1 cái gì đó, cố gắng đưa nó tới sự hoàn hảo mà đằng nào cũng chẳng đạt được. Ban làm sao vây?

Tất nhiên là chẳng có cách nào để bạn đạt được điều đó đâu.

Nói cách khác, ý của tôi là: "Những sửa chữa của người viết là điều cần thiết đối với chính anh ta, còn những sửa đổi của người biên tập là dành cho độc giả."

(Trích phần "Hỏi và đáp" với sinh viên Đại học Virginia, 1958)

7.3.17 3 thứ nhà văn cần có để bắt đầu 1 tác phẩm

1 nhà văn cần 3 thứ: kinh nghiệm, óc quan sát và trí tưởng tượng

Và 2 thứ trong số đó có thể bù đắp cho việc thiếu thứ còn lai.

Trong trường hợp của tôi, 1 câu chuyện thường bắt đầu bằng 1 suy nghĩ đơn giản, 1 ký ức, hoặc 1 bức tranh tưởng tượng. Viết 1 tác phẩm là quá trình giải thích vì sao điều này xảy ra và điều gì tiếp theo đó.

Nhà văn cố gắng tạo ra những nhân vật đáng tin nhất và những tình huống thú vị nhất theo cách cảm xúc nhất mà anh ta biết.

Âm nhạc là thứ chính biểu hiện cảm xúc, nhưng tài năng của tôi lại là ngôn từ nên những thứ mà âm nhạc thuần túy có thể dễ dàng làm được thì tôi lại lúng túng khi thể hiện chúng trên giấy.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Paris-Review, năm 1956)

7.3.18 Cách tôi luyên tốt nhất đối với 1 nhà văn

Hãy đọc, đọc và đọc.

Đọc mọi thứ - từ những thứ rác rưởi, đến kinh điển, sách hay và sách dở.

Hãy xem người khác làm điều đó như thế nào.

Người thợ mộc học nghề của mình thông qua quan sát.

Hãy đọc và ban sẽ lĩnh hội được điều này.

Và hãy viết.

Nếu tác phẩm của bạn đáng giá - bạn đã hiểu ra vấn đề, nếu không, hãy ném nó ra ngoài cửa sổ.

(Từ 1 cuộc phỏng vấn cho tạp chí Western Review, năm 1947)

7.3.19 Hãy có thêm 1 công việc khác

Đừng coi viết lách là công việc chính của bạn.

Hãy làm 1 công việc khác để bạn có tiền sống.

Việc bạn làm gì không quan trọng, miễn là tiền không phải là mục tiêu của bạn và miễn là cuốn sách của bạn không có hạn chót.

Ban có thể tìm đủ thời gian để viết, bất kể công việc chính của ban mất bao lâu.

Tôi chưa gặp 1 nhà văn giỏi nào không tìm được thời gian để viết những gì anh ta muốn.

7.4 Tử Sách Của Gabriel García Márquez: 24 Cuốn Sách Tạo nên 1 trong Những Nhà Văn Vĩ Đại Nhất của Nhân Loại

Cuộc sống không đơn thuần chỉ là những trải nghiệm, mà còn là những kí ức và cách ta kể lại những kí ức ấy.

Cách hiệu quả nhất để hiểu được tâm trí của người khác chính là thông qua tủ sách của họ, những cuốn sách yêu thích của người đó - nền tảng để ta xây dựng cuộc sống nội tâm của ta, giá trị cốt lõi của bản thân ta.

Và ai lại có thể bỏ qua cơ hội khám phá những bộ óc lỗi lạc nhất của nhân loại chứ?

Tiếp nối tủ sách của những nhân vật như Leo Tolstoy, Susan Sontag, Alan Turing, Brian Eno, David Bowie, Stewart Brand, Carl Sagan, và Neil deGrasse Tyson, là Grabiel García Márquez (6/3/1927 - 17/4/2014).

Grabiel García Márquez.

Được lồng ghép vào cuốn $Sống \, dể \, Kể \, lại$ - cuốn tự truyện kể về khởi đầu đầy táo bạo của Garcia Marquez trên con đường viết lách - là những tác phẩm đã định hình bộ óc và con đường sáng tạo của ông.

"Cuộc sống không đơn thuần chỉ là những trải nghiệm, mà còn là những kí ức và cách ta kể lại những kí ức ấy."

García Márquez viết, và những độc giả đồng điệu biết ngay tức khắc những cuốn sách đáng nhớ là những dấu mốc của cuộc đời và những kỉ niệm quý giá.

Sau đây là những tác phẩm có ảnh hưởng sâu sắc nhất đối với García Márquez - từ những ngày niên thiếu của ông ở trường nội trú, khoảng thời gian mà ông kể lại: " \mathring{O} đó tuyệt nhất là những lúc chúng tôi đọc sách cùng nghe trước giờ ngủ." - và những kỉ niệm ấm áp của ông về những tác phẩm ấy.

7.4.1 Núi Thần của Thomas Mann

Thành công vang đội của Núi Thần . . . cần đến giáo viên can thiệp chúng tôi mới không thức suốt đêm chờ đợi nụ hôn của Hans Castorp và Clavdia Chauchat.

Hoặc là căng thẳng tột độ khi tất cả chúng tôi ngồi dựng trên giường để không bỏ lỡ 1 từ nào trong cuộc đấu triết học giữ Naptha và bạn của anh ta Settembrini.

Buổi đọc sách hôm ấy kéo dài đến hơn 1 tiếng và kết thúc bằng 1 tràng pháo tay vang dội.

7.4.2 Người Đàn Ông mang Mặt Nạ Sắt của Alexandre Dumas

7.4.3 Ulysses của James Joyce

1 ngày nọ Jorge Álvaro Espinosa, sinh viên luật, người đã chỉ bảo tôi đọc Kinh thánh và bắt tôi học thuộc họ tên những bạn đồng hành của Job, đặt 1 cuốn sách dày cộp đến đáng sợ trước mặt tôi và tuyên bố:

"Đây là cuốn Kinh thánh còn lai."

Dĩ nhiên, cuốn sách ấy là Ulysses của James Joyce, nhưng tôi chỉ đọc nó bữa đực bữa cái đến khi tôi mất hết kiên nhẫn.

Quả là vội vàng.

Hàng năm sau, khi tôi đã là 1 người trưởng thành, tôi đặt ra cho chính tôi phải đọc lại nó 1 cách nghiêm túc, và bên cạnh giúp tôi khám phá cả 1 thế giới nội tâm sâu sắc trong chính mình, Ulysses cũng dạy tôi cách giải phóng ngôn từ và sắp xếp thời gian và cấu trúc trong những tác phẩm của mình.

7.4.4 Âm Thanh và Cuồng Nộ của William Faulkner

Tôi nhận thức được rằng việc đọc Ulysses vào 20 tuổi, và sau đó là $\hat{A}m$ Thanh và Cuồng $N\hat{\rho}$, là những mục tiêu non nốt và quá xa vời, và tôi quyết định đọc lại chúng với con mắt bốt phần thiên vị.

Qua đó, những gì mà trước đây đối với tôi là cứng nhắc và khó hiểu trở nên đẹp đẽ và giản đơn 1 cách kì diệu.

7.4.5 Khi Tôi Nằm Chết của William Faulkner

7.4.6 Co Hoang của William Faulker

7.4.7 Oedipus Rex của Sophocles

[Nhà văn] Gustavo [Ibarra Merlano] đã dạy tôi hệ thống lại những ý tưởng rời rạc, và sự phù phiếm của tâm hồn, điều mà tôi đang rất cần.

Với sự dịu dàng và 1 nhân cách thép.

 $\lfloor \cdots$

Ông đọc sâu biết rộng và tường tận về những học giả Công giáo đương thời, những người mà tôi chưa từng nghe tên.

Ông biết tất cả mọi thứ nên biết về thơ ca, đặc biệt là những tác phẩm kinh điển tiếng Hy Lạp và Latinh mà ông đọc bản gốc...

Tôi thấy thật đáng ngưỡng mộ rằng bên cạnh bộ óc và nhân cách, ông có thể bơi và có 1 thân hình không kém gì 1 vận động viên Olympic.

Điều làm ông lo ngại nhất về tôi là sự chối bỏ những tác phẩm kinh điển Hy Lạp và Latinh, chúng đều có vẻ nhạt nhẽo và vô dung đối với tôi, ngoại trừ \hat{O} -di- $x\hat{e}$, cuốn mà tôi đã đọc nhiều lần, từng đoạn 1, ở trường trung học.

Và thế là trước khi chúng tôi nói lời tạm biệt, ông chọn lấy 1 cuốn sách bọc da từ thư viện và đưa nó cho tôi 1 cách trịnh trong.

"Anh có thể trở thành 1 nhà văn giỏi," ông nói, "nhưng anh sẽ chẳng thể nào trở nên kiệt xuất nếu anh không có đủ kiến thức về văn học Hy Lạp cổ đại."

Cuốn sách ấy là tuyển tập toàn bộ các tác phẩm của Sophocles.

Từ đó trở đi Gustavo trở thành 1 trong những người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, vì *Oedipus Rex* là 1 tác phẩm hoàn mỹ đối với tôi ngay từ lần đọc đầu tiên.

7.4.8 Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne

[Gustavo Ibarra] đưa tôi mượn cuốn Ngôi Nhà Bảy Chái của Nathaniel Hawthorne, và nó đã để lại dấu ấn sâu đậm đối với tôi suốt đời.

Chúng tôi cùng nhau đưa ra giả thiết về sự nghiệt ngã của những hoài niệm về hành trình lang thang của Ô-đi-xê, điều làm ta lạc lối và không bao giờ tìm được lối thoát.

Nửa thế kỉ sau tôi tìm được câu trả lời cho giả thiết ấy trong 1 bài văn tuyệt hảo của Milan Kundera.

7.4.9 *Túp lều Bác Tôm* của Harriet Beecher Stower

- 7.4.10 Moby-Dick của Herman Melville
- 7.4.11 Những Người con và Những Người tình của D.H. Lawrence
- 7.4.12 Nghìn Lẻ 1 Đêm

Tôi thậm chí còn dám nghĩ rằng vào thời đó những chuyện ly kỳ mà Scheherazade kể lại thật sự xảy ra trong cuộc sống hàng ngày, và chỉ biến mất do thái độ ngạc nhiên và thực tế đến hèn nhát của những thế hệ sau.

Nói cách khác, khó có thể nói rằng ai bây giờ lại có thể tin rằng người ta có thể bay trên những tấm thảm qua những thành phố và rặng núi, hoặc rằng 1 nô lệ đến từ Cartagena de Indias có thể bị trừng phạt sống trong 1 cái chai trong vòng 200 năm, trừ khi nhà văn có thể thuyết phục độc giả tin vào câu chuyện ấy.

7.4.13 Hóa Thân của Franz Kaffka

Tôi chẳng thể ngủ 1 cách yên bình như trước nữa.

[Cuốn sách] định hướng lại cuộc đời tôi ngay từ dòng đầu tiên, 1 trong những công cụ văn chương hiệu quả nhất trong nền văn học nhân loại: "Khi Gregor Samsa tỉnh dậy vào 1 buổi sáng sau những cơn ác mộng anh ta thấy mình đã biến thành 1 con côn trùng khổng lồ."

[Tôi nhận ra rằng] không cần thiết phải chứng minh sự thật: điều mà nhà văn viết ra chính nó đã là sự thật, không cần bằng chứng nào ngoại trừ tài năng và sức thuyết phục của anh ta.

Như Scheherazade, nhưng không phải trong thế giới diệu kì của cô, nơi mà mọi điều đều có thể mà là 1 thế giới hoang tàn mà moi điều đều đã mất.

Khi tôi đọc xong $L\hat{\rho}t$ Xác tôi thấy 1 niềm khao khát khó cưỡng được sống trong chốn thiên đường lạ lẫm ấy.

- 7.4.14 Aleph và những Truyện ngắn Khác của Jorge Luis Borges
- 7.4.15 Tuyển tâp Truyên ngắn của Ernest Hemingway
- 7.4.16 Diểm Chọi Điểm của Aldous Huxley
- 7.4.17 Của Chuột và Người của John Steinbeck
- 7.4.18 Chùm Nho Uất Hận của John Steinbeck
- 7.4.19 Con đường Thuốc lá của Erskine Caldwell
- 7.4.20 Tuyến tập Truyện ngắn của Katherine Mansfield
- 7.4.21 Cuộc Chuyển đổi Manhattan của John Dos Passos
- 7.4.22 Chân Dung Jennie của Robert Nathan
- 7.4.23 Orlando của Virginia Woolf
- 7.4.24 Bà Dalloway của Virginia Woolf

Đó là lần đầu tiên tôi nghe thấy cái tên Virginia Woolf, người mà ông [Gustavo Ibarra] gọi là Bà Woolf, cũng như Ông Faulkner.

Sự ngạc nhiên của tôi làm ông phát điên.

Ông cầm lấy chồng sách yêu thích của ông và đặt chúng vào tay tôi.

"Đừng khách sáo," ông nói, "cầm lấy hết đi, và khi anh đã đọc xong hết ta sẽ đến lấy lại chúng bất kể anh ở đâu đi chăng nữa."

Đối với tôi chúng là 1 tài sản vô giá mà tôi không dám mạo hiểm khi tôi chẳng có lấy 1 cái hố để cất chúng vào.

Cuối cùng ông phó thác cho tôi cuốn Bà Dalloway bản tiếng Tây Ban Nha, với 1 lời tiên đoán khó chịu rằng tôi sẽ thuộc cuốn đó nằm lòng.

 $[\ldots]$

Tôi về [nhà] cảm thấy như người đã khám phá ra cả thế giới.

 $Sống \, dể \, Kể \, lại \,$ là 1 cuốn sách kì diệu - câu chuyện đời khiêm tốn mà ấm áp của 1 trong những nhà văn vĩ đại nhất của nhân loại.

Hãy cùng đọc nó với Bà Woolf về ta nên đọc sách như thế nào.

Theo Brainpickings Quang Anh biên dịch

7.5 1 Kỹ Năng Quá Quan Trọng Nhưng Không Ai Đạy Bạn: Ở 1 Mình, Làm Quen với Sự Cô Đơn

Vấn đề duy nhất ở đây là: loài người chưa bao giờ học cách ở 1 mình.

Trước khi qua đời ở tuổi 39, nhà khoa học lỗi lạc Blaise Pascal đã để lại 1 khối lượng lớn những đóng góp đồ sộ trong nhiều lĩnh vực như vật lý, toán học, cơ học chất lưu, đo lường và xác suất.

Tuy nhiên, có 1 di sản khác mà ông để lại, không thuộc khoa học tự nhiên, còn truyền cảm hứng nhiều hơn cho hậu thế.

Pascal có 1 kho báu khác thuộc về khoa học xã hội, thậm chí, di sản này của ông còn to lớn và vĩ đại hơn tất cả những thành tựu mà ông để lại.

1 điều thú vị là những triết lí sâu sắc chủ yếu được ông đúc kết khi tuổi đời còn rất trẻ.

Mãi đến khi trưởng thành và tiếp xúc nhiều với tôn giáo, Pascal mới dần chuyển mình sang các lĩnh vực đậm tính triết học và thần học.

Ngay trước khi qua đời, Pascal đang tập hợp những triết lí của mình thành 1 tuyển tập thần học mà sau này được gọi với cái tên "Cuốn sách Pensées".

Tác phẩm chủ yếu nói về các giả thiết toán học khi được áp dụng vào cuộc sống để lựa chọn cho mình 1 đức tin.

Ngoài ra, cuốn sách còn thực sự kì bí ở những suy ngẫm về ý nghĩa của sự sống, của việc sinh ra là-1-con-người.

Nó là hình thái của triết học được ra đời trước cả khi triết học thực sự trở thành 1 lĩnh vực để nghiên cứu.

Có quá nhiều những suy nghĩ tâm đắc trong cuốn sách đáng được "quote" lại, chúng khiến người ta phải thực sự giật mình ở nhiều góc đô.

Tuy vậy, 1 trong những trích dẫn nổi tiếng nhất của Pascal đã tóm lược được những trăn trở cả đời của ông, cũng như mọi vấn đề của nhân loại.

Theo Pascal, chúng ta sợ sống và tồn tại trong im lặng, sợ việc không là-1-cái-gì-đó-trên-đời.

Chúng ta ghét sự nhàm chán, lặp lại và tình nguyện để cho sự xao lãng xâm chiếm.

Chúng ta không nghĩ ra cách nào khác ngoài chạy trốn khỏi các vấn đề cảm xúc bằng cách tự an ủi thậm chí là huyễn hoặc bản thân.

Vấn đề duy nhất ở đây là: loài người chưa bao giờ học cách ở 1 mình.

Xã hội càng hiện đại, lời cảnh báo của Pascal càng chính xác.

Nếu có 1 từ nào đó diễn đạt chính xác những vấn đề của thế giới trong suốt 100 năm qua thì đó ắt hẳn là "sự kết nối".

Công nghệ thông tin đã và đang xâm lấn thái quá vào việc định hướng văn hoá.

Từ điện thoại, đến radio rồi TV, mạng internet, chúng ta đã tìm ra cả ngàn cách để khiến loài người gần nhau hơn.

Tôi có thể ngồi tại văn phòng của mình ở Canada để tham dự 1 cuộc họp ở bất kì nơi nào trên thế giới chỉ qua Skype.

Tôi có thể bay đến bất kì nơi nào trên thế giới mà vẫn biết tình hình ở nhà chỉ bằng cách lướt web.

Thôi chẳng cần bàn đến lợi ích của sự kết nối, tuy nhiên, thứ nào nhiều lợi thì cũng đầy hai.

Người ta nói nhiều lắm rồi, về quyền riêng tư, về việc internet lén lút thu thập dữ liệu, tuy nhiên, còn có 1 "thiệt hại" to lớn khác mà không phải ai cũng biết.

Chúng ta đang sống trong 1 thế giới mà mọi thứ đều được kết nối, trừ bản thân mình.

Nếu quan điểm của Pascal về việc "con người không chịu nổi sự cô đơn" là chính xác, vậy thì vấn đề sẽ ngày càng nghiêm trọng bởi con người thời nay có quá nhiều sự lựa chọn, họ sẽ nghĩ: "Việc gì mình phải chịu đựng sự cô đơn?" - khi đời người có quá nhiều cám dỗ?

Câu trả lời là: ở 1 mình khác với cô độc.

Nếu bạn không chịu nổi việc ở 1 mình, bạn sẽ không bao giờ nhận thức được bản thân.

Càng như vậy, bạn càng đắm chìm vào sự xao lãng và cứ thế, bạn lâm vào cảnh nghiện ngập, phụ thuộc vào công nghệ, những thứ vốn được chế tạo để giải phóng con người.

Đừng nghĩ rằng mình có thể dùng những náo nhiệt của thế giới để che đậy đi những rắc rối của bản thân, đồng nghĩa với việc những rắc rối ấy tư biến mất.

Hầu hết con người đều nghĩ mình đã quá hiểu rõ bản thân mình, họ tưởng rằng mình hiểu rõ bản thân, biết rõ cảm xúc của mình, hiểu rõ vấn đề của mình.

Nhưng thật ra, rất ít người có khả năng làm được điều đó.

Những người thật sự làm được sẽ ngay lập tức nói với bạn rằng ta không phải lúc nào cũng hiểu được chính mình, thậm chí, mất rất nhiều thời gian mới có thể làm được.

Ngày nay, con người có thể sống cả đời mà không nhận thức được gì về bản thân, ngoài cái vỏ bọc mà chúng ta tự dựng nên cho mình, chúng ta mất kết nối với chính bản thân ta, đó mới thực sự là vấn đề.

Nếu quay lại những nguyên lý của Pascal, ta sẽ thấy: căm ghét sự cô độc, rất gần với căm ghét sự nhàm chán.

Vấn đề cốt lõi là ở đây.

Chúng ta nghiên xem TV bởi có cái gì đó rất hấp dẫn trên TV.

Ta nghiện chất kích thích vì lợi ích của nó (cho cá nhân ta) vượt trội hẳn những tác hại.

Có lễ vậy, chúng ta ghét sự cô đơn bởi chúng ta đã nghiện 1 trạng thái mang tên "không chán là được".

Tất cả những thứ điều khiển cuộc sống của ta 1 cách tiêu cực đều bắt nguồn từ việc: ta ghét phải đối mặt với "hư không".

Vì thế, ta lao đầu đi tìm trò tiêu khiển, tìm việc và sau mỗi lần thất bại, tiêu chuẩn của ta lại càng ngày càng cao.

Ta lảng tránh 1 sự thật rằng nếu không đối mặt với sự chán nản, ta sẽ không bao giờ nhận thức được bản thân mình.

Và không nhận thức được bản thân mình chính là lí do ta thấy cô đơn, lo lắng, thay vì cảm thấy được kết nối với vạn vật xung quanh.

May thay, có 1 giải pháp cho vấn đề này.

Các duy nhất để chiến thắng nỗi sợ cô đơn đó chính là đối mặt với nó.

Hãy để sự chán nản đưa bạn đến nơi nào mà bạn vẫn kiểm soát được nó.

Lúc đó, bạn sẽ nghe thấy tiếng lòng của chính mình và từ đó học được cách kết nối những phần của bản thân hiện vẫn đang còn xao lãng.

Thật tuyệt vời làm sao, khi bạn vượt qua được ranh giới đó, bạn sẽ thấy rằng, cô đơn chẳng phải là vấn đề gì đó quá to tát. Sư chán nản và nỗi cô đơn cũng có những tác đông tích cực của chúng.

Khi bạn sẵn sàng đầm mình trong thanh tịnh, thế giới trở nên trù phú hơn, rõ rệt hơn.

Bạn sẽ học được rằng còn nhiều việc khác, thứ khác, đáng để bạn bận tâm hơn là những xô bồ của bề nổi cuộc sống.

1 căn phòng im lặng không có nghĩa là nó không có gì cho bạn khám phá.

Thi thoảng, việc ở-1-mình sẽ giúp bạn trải nghiệm những cảm giác không mấy dễ chịu, nhất là lúc bạn phải "soi" kĩ vào nội tâm của mình, những suy nghĩ, những cảm xúc, nghi ngại, hy vọng, nhưng về dài hạn, điều đó còn dễ chịu hơn nhiều so với việc lảng tránh tất cả mọi vấn đề trong cuộc sống.

Chịu đựng sự chán n
ản sẽ giúp bạn tìm thấy sự mới mẻ trong những thứ tưởng chẳng có gì mới lạ; giống như 1 đứa trẻ vô tình nhìn thấy thế giới.

Điều này cũng giúp ban giải quyết phần lớn những xung đôt nôi tâm của mình.

Thế giới càng tiến bộ, nó càng thúc đẩy chúng ta vượt qua những giới hạn của suy nghĩ.

Việc cho rằng: "Không chịu được sự cô đơn là cốt rễ của mọi vấn đề" có thể hơi "nâng cao quan điểm", nhưng chúng ta vẫn cần phải xem xét kĩ về nó.

Cái gì gắn kết chúng ta được thì cũng cô lập chúng ta được.

Tai sao ta cứ mải mê xao lãng với những việc không đâu để rồi càng ngày càng cảm thấy cô đơn hơn?

Thú vi thay, thủ pham chính của việc "ghét cô đơn" không phải là cám dỗ cu thể nào về vật chất.

Đó chỉ là nỗi sợ "hư không", dẫn đến việc nghiện trạng thái "miễn không chán là được".

Có thể, bản năng của chúng ta là ghét tồn tai.

Chừng nào còn không nhận ra "**giá trị của sự thanh tịnh**", chúng ta sẽ còn bỏ qua 1 sự thật rằng, chỉ khi nào ta dám đối mặt với sự chán nản, nó mới thực sự sản sinh ra những tác động tích cực.

Và để đối mặt với nó, ta cần thời gian, có thể mất vài ngày, vài tuần, chỉ đề ngồi, ngẫm, cảm nhận trong tĩnh lặng.

1 triết lí cổ xưa nhất trên thế giới khuyên ta duy nhất 1 điều: hãy tự nhận thức bản thân mình.

Lí do vì:

Không nhận thức được mình thì ta sẽ không bao giờ tìm ra cách để tương tác với thế giới. Phải biết mình là ai đã, rồi ta mới có nền tảng để dựng nên từ đó 1 cuộc sống.

Trớ trêu thay, 1 mình và kết nối nôi tâm là kĩ năng chẳng ai day ta.

Nhưng đó là kĩ năng quan trọng hơn hầu hết những thứ ta được dạy.

" $\mathring{\mathbf{O}}$ 1 mình" có thể không giải quyết được mọi vấn đề, nhưng nó là bước khởi đầu, để từ đó ta tìm ra cách giải quyết mọi vấn đề.

Bản Dịch: CÀO CÀO (Kenh14)

Bài Gốc: The Most Important Skill Nobody Taught You

7.6 6 Bí Kíp Chọn Sách mà Mọt Nào Cũng Phải Biết

Sách thì nhiều mà đời thì ngắn, làm sao ta mới tìm được 1 cuốn sách đáng đọc?

Trung bình mỗi người Việt Nam chỉ đọc 4 cuốn sách mỗi năm, trong đó 2, 3 cuốn là sách giáo khoa, sách ngoài chỉ chiếm 1,

2.

- Cũng theo 1 vài thống kê, những người thành đạt có 1 điểm chung là rất coi trọng việc đọc sách hàng ngày. Điển hình trong số đó có Bill Gates (đọc khoảng 50 cuốn/năm) và Mark Zuckerberg (2 tuần/cuốn).
- Dưới đây là 1 vài tiêu chí giúp bạn đánh giá sách và tìm được những cuốn "đáng đồng tiền bát gạo":
- 1. **Giọng kể cuốn hút**: Nếu bạn cảm thấy bị giọng kể của người viết hấp dẫn ngay từ những trang đầu, cho dù đó là phần dẫn 1 cuốn tiểu thuyết hay lời mở đầu của 1 cuốn phi tiểu thuyết, nó có thể khiến bạn cười, thốt lên 1 lời cảm thán, phải suy nghĩ, thấy tò mò,... thì khả năng cao đó sẽ làm 1 cuốn đáng đọc với bạn.
- 2. **Có định hướng rõ ràng**: 1 cuốn sách phi tiểu thuyết có thể nói về 1 mảng kiến thức, 1 ý tưởng xuyên suốt hay những hướng dẫn giúp vượt qua khó khăn, nhưng tất cả các chương phải xoay quanh 1 định hướng rõ ràng và bạn có thể chắt lọc được gì ra từ đó.
- 3. **Nhân vật chính hấp dẫn**: Cho dù đó có là 1 cuốn tiểu thuyết hay phi tiểu thuyết thì ít nhất nhân vật chính cũng nên là 1 người khiến bạn cảm thấy thú vị và muốn khám phá thêm.
 - Những thứ làm nên sức hấp dẫn của nhân vật chính thường bao gồm suy nghĩ, cách thể hiện suy nghĩ, cách tương tác với người khác cũng như độ độc đáo của họ.
- 4. **Nhiều thông tin hữu ích**: Những thứ bạn có thể tiếp thu và áp dụng (như tip, kỹ năng làm gì đó hay 1 cái nhìn cận cảnh về nhân vật hay nhóm người nào đó khiến bạn tò mò.
 - Những chi tiết bạn có thể chắt lọc ra khi đọc: Từ cuốn sách này, bạn có thể tìm đọc, nghiên cứu thêm về những ý tưởng, lĩnh vực được truyền đạt trong đó.
- 5. **Ham muốn đọc tiếp**: Những cuốn sách có thể khiến bạn không thể ngừng đọc cuốn sách và cảm nhận được sự hối thúc muốn lật những trang sau để biết điều gì sẽ xảy ra.
- 6. **Khoảnh khắc khi đọc xong**: Cuốn sách có thể khiến người đọc thở dài, muốn viết, muốn nghĩ về gì đó hay nói lại với ai đó về nó,... ngay sau khi đọc xong chắc chắn không phải 1 cuốn sách tầm thường, thậm chí trong nhiều trường hợp có thể là cuốn sách thay đổi cuộc đời bạn.

Vậy bạn nên chọn sách từ đâu?

1. Có **1 số nguồn gợi ý uy tín như Goodreads** (bạn có thể xem bạn bè đang đọc gì, đặt mục tiêu đọc bao nhiều cuốn trong năm nay hay tham khảo gợi ý sách từ những cá nhân nổi bật), danh sách Best-seller của New York Times (cập nhật hàng tuần) hay các bảng xếp hang sách hay nhất năm có thể tìm được qua 1 lượt search Google.

Tham khảo gợi ý từ bạn bè:

 Bạn bè, người quen hay những người thành công, có sức ảnh hưởng lớn đều có thể là những nguồn gợi ý sách giá trị.

Bạn có thể tham khảo blog của Bill Gates, các blog sách nổi tiếng hay những cuốn sách gợi ý từ các cá nhân nổi bật khác.

3. Tìm sách theo tác giả: Chắc hẳn những ai yêu sách luôn dễ dàng đọc ra vanh vách những tác giả họ yêu thích.

Thường khi đã yêu thích lối viết của ai đó ở 1, 2 cuốn sách của họ, bạn sẽ thấy thích hầu hết các tác phẩm cùng người viết khác, điển hình như Dan Brown hay Malcolm Gladwell với những cuốn sách luôn khiến người đọc phải háo hức mỗi dịp tung ra.

Nếu chưa tìm được những tác giả yêu thích thì bạn cũng có thể tham khảo luôn các tác giả từng đạt giải Nobel hay Pulitzer để đoc trước.

- 4. Chọn các cuốn phi tiểu thuyết theo lĩnh vực quan tâm: Nếu bạn làm kinh doanh nhưng vẫn thích tìm hiểu tâm lý học hay khoa học đời sống thì hãy tham khảo những list sách nổi tiếng nhất về các lĩnh vực này trước tiên.
- 5. **Chọn các tác phẩm kinh điển**: Lý do những cuốn này được xếp vào hàng kinh điển cũng bởi chúng chứa đựng những tư tưởng lớn lao có thể áp dụng vào cuộc sống cho đến tận ngày nay.
 - Bạn rất có thể sẽ cảm thấy sửng sốt khi nhận ra cho dù mọi thứ có thay đổi chóng mặt qua nhiều thập kỷ, thế kỷ thì những vấn đề con người gặp phải, cách họ ứng phó với nghịch cảnh hay cách họ đối xử với nhau vẫn không hề đổi thay quá nhiều. □

Trạm Đọc (Read Station)

Theo CafeBiz

7.7 Trở Lại từ Bờ Vực: Trầm Cảm & Cuộc Chiến để Cứu Vớt Chính Mình

"... Khi bạn đến bệnh viện và được cho là có thể gây tổn thương cho bản thân, bạn sẽ được đưa vào 1 căn phòng, nơi mọi người liên tục ra vào hỏi những câu giống nhau: "Chị có kế hoạch tự sát không?", "Chị bị như thế này bao lâu rồi?", "Hiện giờ chị có sử dụng thuốc gì không?"

Vấn đề của việc kết hôn với chàng trai bạn yêu năm 18 tuổi là gần như bạn sẽ luôn nhìn nhận anh ấy như 1 cậu trai gày gò, rụt rè bạn hôn ở bên cạnh tủ đồ sau khi tan học khi bạn nghĩ không có ai nhìn.

Nhiều năm sau, khi bạn nhìn lại người chồng tự tin, sơ mi cravat là lượt chuẩn bị đi làm, bạn vẫn thấy 1 nét gì đó của chàng trai đang yêu đi tàu 2 tiếng để thăm bạn tại ký túc xá trường đại học, và nằm cạnh bạn cả đêm trên chiếc giường chật chội.

Trong năm đầu của cuộc hôn nhân, tôi thường ước rằng giá như mình và Matt không gặp nhau khi còn quá trẻ vậy, giá như tôi gặp được Matt khi anh ấy đã là người đàn ông hiện giờ, thay vì là cậu trai trẻ trước kia.

Thay vào đó, chúng tôi gặp khi anh ấy vẫn đổ mồ hôi tay khi chúng tôi ở gần nhau và anh ấy vẫn cần xin phép bố mẹ để sử dụng ô tô buổi tối trong tuần.

Khi chúng tôi kết hôn, tôi biết rằng anh ấy là tất cả những gì tôi mong muốn, 1 người tôi có thể dựa vào, yêu tôi và hiểu được mong muốn được đôc lập của tôi.

Nhưng đồng thời tôi cũng sợ sẽ mất anh nên tôi luôn kiềm chế bản thân để không làm gì tổn thương đến anh ấy.

Tôi có mối quan hệ phức tạp với chứng trầm cảm từ khi bắt đầu cuộc hôn nhân của mình.

Việc học của tôi không thuận lợi, dù luôn là vì lý do chính đáng (người thân trong gia đình qua đời, cảm thấy bị cô lập bởi những người tôi yêu thương), nên đương nhiên tôi nghĩ rằng mọi việc sẽ khá hơn khi tôi tốt nghiệp và trở về nhà.

Mùa đông đầu tiên sau khi kết hôn, tôi lại thấy mình mất cân bằng, ngủ quá nhiều và khóc quá thường xuyên, cảm thấy choáng ngợp và kiệt sức dù chỉ làm những công việc đơn giản.

Ngày Valentine đầu tiên sau khi cưới của 2 đứa cũng là ngày mà khi trở về nhà, anh thấy tôi vẫn mặc nguyên bộ pijama, tê liệt bởi suy nghĩ của chính mình, quá sợ hãi để có thể di chuyển.

Cố hết sức để giúp, anh đưa tôi vào nhà tắm, gội đầu cho tôi khi tôi đứng yên đó, trần truồng và thổn thức, không thực sự hiểu việc gì đang diễn ra.

Chỉ tới khi tôi quyết định sẽ tự tử thì tôi mới cảm thấy - sau 1 khoảng thời gian dài - rằng tôi có gì đấy để mà trông đợi.

Matt đã bắt đầu 1 công việc mới vài tháng trước, làm việc lâu và kiếm được nhiều tiền.

Chúng tôi quyết định cho tôi đi học lại, để tôi có thể thay đổi công việc của mình, để tôi thấy hạnh phúc hơn.

Nhưng thay vào đó tôi chỉ đi lại quanh trường, cảm thấy lo lắng và ngập ngụa trong bài tập và kì vọng, trong lúc phân tích ưu khuyết điểm giữa treo cổ và cắt cổ tay.

Buổi sáng tôi thấy mình cần phải đến phòng cấp cứu, tôi không gọi Matt, anh ấy đang tham dự 1 buổi hội thảo, mà gọi Sarah, 1 người bạn ít gặp nhưng dường như luôn có mặt khi tôi cảm thấy cuộc đời mình bắt đầu sụp đổ.

" $T \sigma s \sigma$ " tôi nói, đánh thức cô ấy vào lúc 5 giờ sáng.

"Đừng đi đâu," cô ấy nói.

"Tớ đến đón câu ngay."

Khi bạn đến bệnh viện và được cho là có thể gây tổn thương cho bản thân, bạn sẽ được đưa vào 1 căn phòng, nơi mọi người liên tục ra vào hỏi những câu giống nhau: "Chị có kế hoạch tự sát không?", "Chị bị như thế này bao lâu rồi?", "Hiện giờ chị có sử dụng thuốc gì không?".

Sau khoảng 1 hay hai tiếng, Matt xuất hiện ở cửa phòng tôi.

Sarah đã gọi anh ngay sau cuộc gọi với tôi - đương nhiên rồi - nhưng tôi vẫn ngạc nhiên khi thấy anh.

Ngạc nhiên và xấu hổ.

Lúc đầu anh ấy không nói gì, nhưng nhìn thấy khuôn mặt anh ấy khiến tôi nhận ra, lần đầu tiên, là tôi đã quá đà thế nào. Tôi chỉ ước rằng anh ấy đừng nhìn tôi nữa.

"Đừng phán xét em," tôi nói. "Anh đang phán xét em."

"Anh ấy không phán xét cậu đâu," Sarah trả lời.

"Anh ấy đang lo lắng cho câu."

Nhưng lo lắng lại làm tôi khó chịu hơn là phán xét.

Chẳng thà anh cứ phán xét tôi, điều đấy hợp lý hơn.

Tôi đã làm 1 việc tồi tệ, lạm dụng sự tận tâm của anh dành cho tôi.

Tôi muốn anh ấy nổi giận, muốn anh ấy bảo tôi rằng anh ấy chịu đủ rồi, rằng anh ấy không kết hôn với 1 con vợ điên và rằng anh ấy đã phạm sai lầm.

Tôi muốn anh ấy ghét tôi nhiều như tôi tư ghét chính mình.

Khi 1 nhân viên bảo vệ hộ tống tôi sang 1 căn phòng nhỏ tí (không khác lắm với căn phòng ký túc có cái giường chật chội Matt và tôi từng nằm chung nhiều năm trước), tôi thấy bực bôi.

Tôi chẳng biết tôi mong đợi cái quái gì khi đến bệnh viện và thú nhận sự "điên" của mình, nhưng tôi thấy ngạc nhiên về việc quy trình có vẻ gương ép và cảm giác thiếu hợp tác.

Tôi đã khóc và từ chối trả lời rất nhiều câu hỏi thăm dò (intake questions), van xin Matt đưa tôi ra khỏi nơi này.

"Anh không thể bỏ em lại đây," tôi rên rỉ.

Anh nhìn tôi, khuôn mặt vẫn còn nguyên cảm xúc đau đớn chưa giảm đi chút nào từ khi anh ấy đến.

Tôi khóc đến lúc thấy tim mình thắt lại, từ chối thuốc an thần lorazepam mà lẽ ra tôi phải uống từ lâu.

Matt ngồi yên lặng, nắm tay tôi và không hỏi gì cả.

Tôi đã không thể hiểu được tại sao anh không nổi giận, tại sao anh không cảm thấy bị phản bội khi mà tôi đã sẵn sàng để anh ấy góa vợ khi mới chỉ 26 tuổi, vứt bỏ tất cả hi vọng và ước mơ của cả 2.

Tôi tự thấy tức giận với mình thay cho anh ấy và tự xỉ vả bản thân vì tất cả mọi việc tôi đã thất bại, trong vai trò 1 người trưởng thành, 1 cô vơ mới cưới, 1 người có tất cả và cũng không có gì.

Tôi biểu tình bằng cách tuyệt thực tối hôm đấy.

Sau đó, tôi nhìn thấy 1 nhóm làm đồ thủ công trong căn phòng bên kia hành lang, đầy những người mà dường như cuộc đời họ cũng đã sụp đổ.

Khoa bệnh tâm thần, tôi đột nhiên cảm thấy, giống hệt như 1 cái nhà trẻ người lớn, nơi mà tất cả mọi thứ xung quanh đều được hướng dẫn và cung cấp đầy đủ, nơi mà mọi người không kì vọng bạn sẽ làm được gì, nơi mà bạn không được nhận điện thoại hay email hay vật sắc nhọn hay trách nhiệm.

Bạn chỉ cần thức dậy, ăn sáng, nói về cảm xúc của mình và trang trí bookmark khi tham gia trị liệu bằng nghệ thuật.

Cảm giác rất nhẹ nhõm, như là được hít thở khi đang đuối nước.

Tôi nhìn mọi người trang trí hoa giả lên mấy cục xốp.

Tôi thấy kiệt sức, nhưng đồng thời biết rõ rằng tôi muốn thử làm cho mọi thứ tốt đẹp hơn (ngay cả khi tôi không thể thừa nhận như vậy), nên tôi quay sang nói với Matt, "**Có lẽ em nên thử cái này.**"

Anh ấy trông ngạc nhiên, và nhẹ nhõm: "Ô, đương nhiên, chắc chắn rồi. Ý kiến hay đấy."

Chúng tôi cùng nhau đi qua đấy, chần chừ.

"Anh sẽ chờ bên ngoài nhé, được không?" anh nói.

"Em vào đi."

Tôi ngồi xuống ghế, cảm thấy xấu hổ vì tôi đang ở đây, nhưng lại thấy vui sướng vì cuộc sống mới của tôi đơn giản biết nhường nào.

Tôi cần ở 1 nơi mà tất cả những gì tôi cần làm chỉ là tồn tại.

Tôi cần phải sắp xếp hoa giả và được khen ngợi bởi 1 người phu nữ được trả tiền để đối xử tốt với tôi.

Khi kiệt tác bằng hoa của tôi hoàn thành được 1 nửa (thành thật mà nói, nó trông như cái vòng cổ bằng mì macaroni), tôi liếc nhìn Matt đang đứng ở hành lang.

Tôi nhìn anh ấy 1 lúc, thực sự nhìn anh, người đàn ông tôi cưới, người mà đối với tôi giống gia đình hơn bất cứ người nào tôi từng gặp.

Tôi nhìn mái tóc dày mà tôi thích lùa ngón tay vào và phần giữa cổ và vai của anh, nơi mà tôi úp mặt vào hằng tối để ngửi mùi nước hoa đang nhạt dần và cọ má vào đám râu lún phún hai-ngày-chưa-cạo khi anh đang ngủ say.

Tôi nghĩ đến việc anh ấy từng trông khác thế nào, anh ấy từng mạnh mẽ và thông minh và dũng cảm hơn bây giờ như thế nào, và việc tôi ít khi còn được thấy những phẩm chất đấy nơi anh trong cuộc sống hàng ngày.

Anh bắt gặp tôi đang nhìn anh và mim cười, ánh mắt anh vẫn ấm áp và yêu thương như ngày nào, nhưng tôi chưa bao giờ chú ý.

Thay vào đó, tôi đã luôn chờ đợi anh ấy chứng tỏ tình yêu của anh bằng lời nói, luôn nghĩ rằng: "Anh nói nữa đi. Hãy nói 3 lần. Và tiếp tục nói yêu em vì em không tin anh đâu."

Tôi đã luôn chờ đợi cái ngày mà hiện thực thức tỉnh anh và khiến anh nhận ra anh đã sai lầm khi nghĩ tôi sẽ là người vợ tốt, khi trong thực tế tôi trầm cảm và tìm cách tự hủy hoại mình.

Nhưng ngày đó không bao giờ đến.

Thay vào đó, anh đứng trong hành lang, theo dõi tôi đang trong cơn suy nhược tinh thần, và tôi nhận thấy điều anh vẫn cố nói với tôi bấy lâu nay.

"Anh yêu em. Anh cảm thấy lo lắng cho em. Anh muốn em được hạnh phúc. Anh vẫn ở đây."

Đó là điều mà tôi cần hơn bất cứ thứ gì nhưng lai nghĩ mình không bao giờ có được.

Không phải cho những cô gái như tôi, với trí óc đen kịt và nội tâm tan võ.

Đó là điều mà tôi có thể phải dành cả đời van xin để có được mà không nhận ra mình đã có nó.

Vào cái ngày mà tôi suýt nữa đã kết thúc cuộc đời, tôi mới nhận ra sự khởi đầu thực sự với cậu trai tôi cưới và người đàn ông mà anh trở thành. \Box

 ${\rm Tr}{\rm am}~{\rm D}{\rm o}{\rm c}$

Bån dich: AnHD | BeautifulmindVN

Bài gốc: Nytimes

7.8 Hãy Học Những Từ "Kỳ Quái": Ngoại Ngữ Giúp Bạn Mở Rộng Thế Giới Này

Ngôn ngữ có trước hay cảm giác có trước?

Bạn đang đứng ở 1 góc thị trấn nơi bạn từng sống ngày trước.

Bạn tản bộ qua ngôi nhà của người bạn gái từng quen hồi bạn 16 tuổi.

Bạn ngước nhìn lên thứ đã từng là cửa số phòng ngủ của nàng.

Từ phía ngoài, mọi thứ trông có vẻ vẫn như cũ, cho dù bây giờ đã có 1 ai khác sống ở đó.

Cha mẹ nàng đã nghỉ hưu, nàng đã lấy chồng và có 2 đứa trẻ ở 1 thành phố khác.

Bạn bỗng cảm thấy hoài cổ sâu sắc về những sự kiện trong quá khứ mà bây giờ chắc chắn bạn không thể có những trải nghiệm như thế 1 lần nữa.

Không phải là bạn nhớ nàng nhiều bao nhiêu, 2 bạn đã từng là gì của nhau và có nhiều kỉ niệm như thế nào.

Thất khó để giải thích cảm xúc đó là gì, cho dù nó rõ ràng đang làm lòng ban cuôn sóng.

Ngay tại khoảnh khắc đó, điện thoại của ban vang lên cuộc gọi đến.

Đó là 1 người ban - hỏi ban có khỏe không.

Ban không biết nói gì cả, ban không biết cách biểu đat cảm xúc của mình, và ban nhanh chóng đổi chủ đề khác.

Đó là do bạn không nói tiếng Bồ Đào Nha!

Nếu bạn biết tiếng của đất nước này, bạn sẽ không phải chật vật tìm câu từ diễn tả cảm xúc của mình đến thế.

Ban sẽ có 1 từ lý tưởng trong tay ngay lập tức.

Bạn có thể đơn giản nói với bạn mình rằng bạn đang ở trạng thái 'saudade' và họ sẽ hiểu.

Những từ mà không có nghĩa trực tiếp khi được dịch sang bất kì ngôn ngữ nào khác, từ đó hẳn là mang 1 khao khát u sầu, ngọt ngào xen lẫn đắng cay cho những điều tươi đẹp nay đã không còn: 1 câu chuyện tình, 1 ngôi nhà thơ ấu, 1 tình bạn.

Nó là sự hòa trộn của niềm đau và hạnh phúc rằng mình đã từng có 1 thời được sống với sự đáng yêu như thế.

Vấn đề cơ bản - mối liên hệ giữa ngôn ngữ và cảm giác - từ lâu đã gây tranh cãi trong triết học.

1 số học giả cho rằng cảm giác tách biệt với ngôn ngữ: ví dụ như những đứa trẻ có thể cảm nhận mọi thứ rất lâu trước khi chúng biết cách **ghim từ ngữ vào cảm giác của chúng**.

Tuy nhiên, các nhà triết học khác lại khẳng định rằng chúng ta sẽ không thể nhận biết được những cảm giác nhất định nếu không có những ngôn từ giúp ta nhận ra chúng.

Sự thật - như thường lệ - nằm đâu đó ở ranh giới mơ hồ ở giữa.

Ngôn ngữ có thể không hoàn toàn tạo ra cảm giác, nhưng phần lớn nó chắc chắn làm sâu sắc và rõ ràng cảm giác hơn.

Hiểu và dùng đúng từ giúp chúng ta hiểu rõ bản thân, và có thể "bắc cầu" vào đời sống nội tâm 1 cách chính xác hơn và an toàn hơn.

Hiện tượng này trở nên đặc biệt rõ ràng bất cứ khi ta bắt gặp những từ trong ngôn ngữ khác tập trung vào 1 cảm giác mà ngôn ngữ của chính chúng ta không có 1 thuật ngữ súc tích nào biểu đạt.

Từ đó ta nhận thấy dùng đúng từ có tác dụng đến nhường nào trong việc khiến 1 cảm xúc trở nên rõ ràng và dễ hiểu.

Lấy ví dụ, từ **HÜZÜN** trong tiếng Thổ Nhĩ Kì, mang nghĩa 1 cảm giác u ám khi mọi thứ xuống dốc và tình trạng đó thường là thuộc về chính trị - có thể sẽ chỉ tồi tệ đi do những nhà lãnh đạo chính trị gian dối hành động dại dột và không khôn ngoan.

Thật hữu dụng khi có 1 từ như thế này để biểu đạt và đàm luận về nỗi đau thương được bóc tách trong tâm hồn người dân Thổ Nhĩ Kì.

Hoặc là, vui vẻ hơn, ở Na Uy có từ **FORELSKET**, 1 từ mang lại cảm giác phấn khích tại thời kì đầu của tình yêu, khi chúng ta không thể tin rằng 1 người hoàn hảo như thế có thể "lạc lối" vào cuộc đời ta và lúc nào cũng nghĩ về tương lai tuyệt đep về 2 người.

Ta có thể biểu đạt rằng: "Tôi đã bị chế ngự bởi forelsket khi những ngón tay của chúng tôi đan vào nhau."

Tuy nhiên không phải chỉ 1 vài từ vi diệu trong ngôn ngữ nước ngoài giúp làm sáng tỏ hơn tâm hồn chúng ta.

Nó là điều mà văn chương vĩ đại có thể làm.

1 bài thơ, 1 tiểu thuyết "hay" chính là thứ có thể gỡ bỏ bức tường xa cách tự tạo, giảm mức độ hiểu nhầm và đưa ta trở lại với chính mình.

Sau 1 cuộc đời với việc đọc, chúng ta biết cách gắn những từ ngữ và câu cú tới hầu hết mọi thứ chúng ta cảm nhận, cho dù nó có mong manh và dễ tan biến đến mức nào.

Đó chính là món quà mà Shakespeare ca tụng trong "Giấc mộng đêm hè" khi ông viết:

The poet's eye, in fine frenzy rolling,

Doth glance from heaven to earth, from earth to heaven;

And as imagination bodies forth

The forms of things unknown, the poet's pen

Turns them to shapes and gives to airy nothing

A local habitation and a name.

Tạm dịch:

Dôi mắt của nhà thơ, lăn điên cuồng
Từ thiên đường tới trái đất, từ trái đất tới thiên đường
Và khi trí tưởng tượng tiến lên phía trước
Vật thể không tên, ngòi bút của nhà thơ
Biến chúng thành hình dạng và thổi hồn vào hư không
1 nơi cư ngụ và 1 cái tên.

Nhờ văn chương, chúng ta có thể được cứu thoát khỏi những "bình chuông" khóa kín cảm xúc.

Dùng đúng từ phá vỡ sự cô lập và dẫn lối ta tới **TÌNH YÊU**.

7.9 Sự Tập Trung Quyết Định Trải Nghiệm, Trải Nghiệm Quyết Định Cuộc Đời

William James đã đưa ra 1 trong những nhận định hay nhất về năng suất làm việc của thế kỷ 21 từ năm 1890. Trong cuốn Những nguyên tắc Tâm lý học (The Principles of Psychology), ông viết 1 câu giản dị nhưng vô cùng sâu sắc. "Những điều mà tôi để ý tới làm nên trải nghiệm của tôi."

Sư tập trung của ban quyết đinh những trải nghiệm mà ban có, và những trải nghiệm đó quyết đinh cuộc đời ban.

Hay nói cách khác: bạn phải kiểm soát sự tập trung của mình để kiểm soát cuộc đời.

Ngày nay, thế giới có quá nhiều trải nghiệm trộn lẫn và đan xen.

Chẳng hạn như làm việc tại nhà (hoặc trên tàu hỏa, máy bay hay bãi biển), vừa làm việc vừa trông con qua camera.

Sự phân tâm luôn chực ập tới chỉ sau 1 cú vuốt tay nhẹ trên màn hình điện thoại.

7.9.1 Quản lý sự tập trung

Để duy trì năng suất và quản lý căng thắng tốt hơn, chúng ta cần trau dồi kỹ năng quản lý sự tập trung.

Quản lý sự tập trung là việc thực hành kiểm soát sự phân tâm, sống với hiện tại, tìm thấy dòng chảy cảm xúc và sự tập trung nguồn năng lượng, và tối đa hóa khả năng tập trung.

Nhờ đó, bạn có thể giải phóng thiên tài trong chính mình.

Để làm được như vậy, bạn cần phản ứng có chủ ý thay vì phản ứng 1 cách thụ động.

Đó chính là khả năng nhận ra sự tập trung của bạn đang bị phân tán (hoặc có khả năng bị) và điều hướng nó.

Khả năng quản lý sự tập trung tốt hơn sẽ cải thiện năng suất làm việc, nhưng nó không chỉ dừng lại ở việc đánh dấu hoàn thành cho "to-do list".

Sau tất cả, ban cần hướng đến năng lực kiến tao cuộc đời mà ban lựa chon.

Không chỉ đơn thuần là rèn luyện sự tập trung mà còn là việc lấy lại sự kiểm soát thời gian và những ưu tiên của bạn.

7.9.2 Khát vọng & Trải nghiệm

Những người lãnh đạo mà tôi từng làm việc cùng chia sẻ.

"Tôi tin vào sức mạnh của việc đào tạo và làm cố vấn cho team của mình.

Điều quan trọng nhất tôi có thể làm với tư cách 1 nhà lãnh đạo là ủng hộ và khuyến khích sự phát triển.

Đây là cách tôi tạo nên sự khác biệt, và là điều khiến tôi hài lòng trong công việc."

Nhưng càng trò chuyện, tôi càng hiểu 1 ngày của họ thật sự diễn ra như thế nào.

"Tôi dành phần lớn thời gian vật lôn với email và dập tắt các khủng hoảng.

Tôi bắt đầu năm mới với 1 kế hoạch đào tạo cho đội của mình, nhưng nó đã đổ bể.

Trao đổi 1-1 giữa tôi và các thành viên không diễn ra thường xuyên như mong muốn.

Chúng tôi đi quá sâu vào chi tiết mà thiếu đi 1 bức tranh toàn cảnh."

Bởi vây, tai sao chúng ta không nắm lấy trải nghiêm ta muốn có, và kiến tao cuộc đời mà ta khao khát?

Tai sao lai có sư khác biệt đau đớn này giữa phiên bản chúng ta muốn trở thành và cách ta phân bổ thời gian của mình?

7.9.3 Tập trung có chủ ý

Đây chính là lúc khả năng quản lý sự tập trung đem đến 1 giải pháp.

Rèn luyện sự tập trung có nghĩa là chống lại sự phân tâm và tạo cơ hội để theo đuổi những ưu tiên.

Đầu tiên, hãy kiểm soát:

7.9.4 Yếu tố ngoại cảnh

Kiểm soát công nghệ của bạn. Nhớ rằng chúng ở đây để phục vụ bạn, không phải ngược lại!

Hãy giành quyền kiểm soát bằng cách tắt email và các thông báo - được thiết kế đặc biệt để "đánh cắp" sự tập trung của ban.

Điều này cho phép ban tập trung hơn vào những công việc và hoat đông mà mình lưa chon.

Hãy đặt điện thoại của bạn ở chế độ im lặng và khuất mắt thường xuyên hết mức có thể.

Đặc biệt khi đang làm việc.

Kiểm soát môi trường của bạn. Thiết lập ranh giới với những người khác, đặc biệt là trong không gian văn phòng mở.

Ví du, sử dung tại nghe hoặc treo biển "không làm phiền" khi ban cần tập trung.

Nếu điều đó không hiệu quả, hãy cố gắng di chuyển sang không gian khác, hoặc tầng khác trong cùng tòa nhà.

Nếu vẫn không cải thiện được tình hình, bạn có thể cùng đồng nghiệp để thiết lập 1 khoảng thời gian nhất định.

Vài giờ trong ngày, hoặc ngày trong tuần.

1 ngày để tất cả mọi người thực hiện những công việc cần tập trung cao độ.

7.9.5 Cơ chế não bộ

Nhưng 1 sự thật bị lãng quên là.

Năng suất của chúng ta sụt giảm không chỉ bởi những tác động bên ngoài.

Bởi bô não của chúng ta, do bi xáo trôn bởi môi trường làm việc hối hả ngày nay, đã trở thành côi nguồn của sư phân tâm.

Ví dụ, vấn đề không chỉ là 1 email làm gián đoạn công việc của bạn.

Thực tế là việc bị "trói buộc" với hộp thư điện tử khiến bạn cứ vài phút lại trông chờ 1 sự gián đoạn.

Bạn dần trở nên lo lắng không biết mình có quên làm những việc lặt vặt - như gửi email hoặc chuyển tiếp tài liệu.

Vì vậy, vừa chợt nghĩ tới việc nào bạn sẽ bắt tay vào làm ngay việc đó; nhưng cuối cùng bạn bị kẹt trong dòng chảy bất tận của hộp thư đến trước khi kịp nhận ra.

Hơn nữa, việc có mọi kiến thức trên thế giới ngay trong tầm tay - thông qua kết nối Internet trên điện thoại thông minh - khiến việc ở trong tình thế "tôi không biết" trở nên kém thoải mái.

Thật khó để cưỡng lại sự cám dỗ "phải tìm hiểu ngay".

7.9.6 Yếu tố nội tại

Vì vậy, bạn cũng phải học cách kiểm soát những yếu tố nội tại:

Kiểm soát hành vi của bạn. Sử dụng những khoảng thời gian khi công nghệ đã bị "thuần hóa" và tấm biển không-làm-phiền được treo lên để làm quen với việc đơn nhiệm (single-tasking).

Chỉ mở 1 cửa số trên màn hình máy tính.

Toàn tâm toàn ý vào 1 việc cho đến khi hoàn thành hoặc đến điểm dừng đã định sẫn.

Nghỉ ngơi bằng cách tránh xa máy tính của bạn.

Cố gắng "ngắt kết nối" hoàn toàn (không công nghệ) trong ít nhất một tiếng hoặc hơn.

Càng thường xuyên càng tốt.

Đầu tiên, hãy thử trong 15-20 phút; sau đó nâng lên 1 tiếng, hay thậm chí 90 phút.

Kiểm soát tâm trí của bạn. Đối với nhiều người trong chúng ta, đây là việc khó khăn nhất.

Tâm trí vốn dễ xao lãng.

Tập để ý khi nào tâm trí của bạn đang "lang thang", và nhẹ nhàng hướng sự tập trung về nơi bạn muốn.

Nếu bạn nhớ ra 1 số việc nhỏ nhưng quan trọng khi đang tập trung cho việc khác, hãy ghi nó vào sổ tay và quay lại sau.

Tương tự với những thông tin bạn muốn tra cứu trên mạng.

7.9.7 Kết lai

Rèn luyện khả năng quản lý sự tập trung sẽ không hoàn toàn loại bỏ sự xao lãng.

Kể từ khi bạn nhận ra mình phân tâm và rèn luyện "cơ bắp tập trung", bạn sẽ dần kiểm soát cuộc sống của mình.

Từ đó, bạn có thể cống hiến nhiều hơn cho những điều thật sự quan trọng.

Đừng để sự phân tâm làm chệch hướng những khát khao và dự định của bạn.

Thay vào đó, hãy kiểm soát sự tập trung để kiểm soát cuộc đời.

Maura Thomas là 1 diễn giả và huấn luyện viên được giải thưởng quốc tế về năng suất cá nhân và công ty, quản lý sự tập trung và cân bằng giữa công việc và cuộc sống.

Cô từng diễn thuyết tại diễn đàn TEDx, là nhà sáng lập của Regain Your Time và tác giả cuốn sách Personal Productivity Secrets và Work Without Walls.

Cô được vinh danh là 1 trong Nhà Diễn giả Hàng đầu năm 2018 bởi tạp chí Inc. Magazine.

Tram Đọc - Readstation

Nguồn: Maura Thomas (Harvard Business Review)

8 Miscellaneous

Tài liêu

[Str18] William Strunk Jr. The Elements of Style. 1918, p. 43.

[SW19] William Strunk Jr. and E. B. White. The Elements of Style. 4th edition. 2019, p. 110.

[Wal09] David Foster Wallace. This Is Water: Some Thoughts, Delivered on a Significant Occasion, about Living a Compassionate Life. Little, Brown and Company, 2009, p. 137.